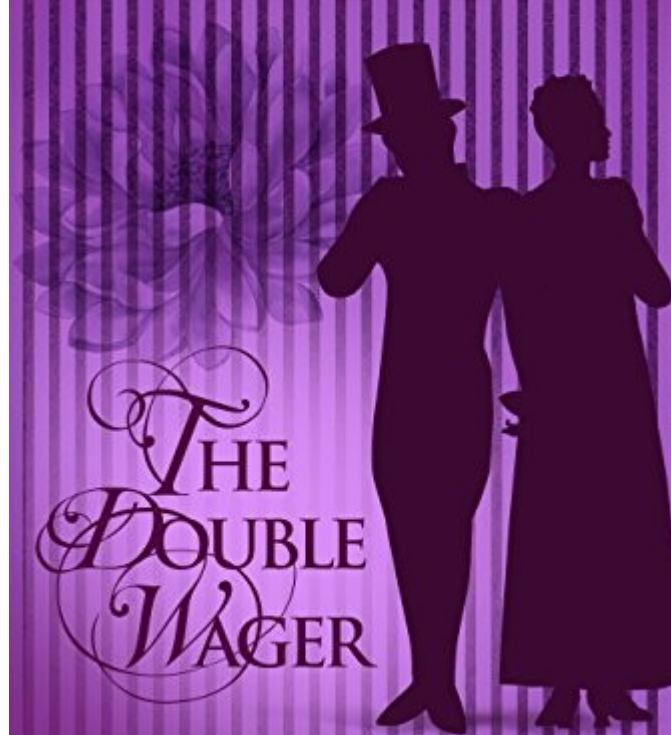


NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARY  
BALOGH



Pariul dublu

## CAPITOLUL 1

„Este o chestie care te face sa fii melancolic”, a filosofat tânărul dandy viconte Damley, strâmbând ochii prin rachiul din paharul ridicat, „ faptul ca viața nu mai este ceea ce era înainte”. Își întoarse tot corpul și privi chipul însoțitorilor săi. Capul nu s-ar mișca fără să-și ia trunchiul cu el, încarcerat, așa cum se afla între vârfurile gulerului său apretat.

„Damley are dreptate si el o dată!” Vocea trufașă îi aparținea lui Sir Wilfred Denning, un „pretios” îmbrăcat în satin, care își aruncă cărțile pe masă și căscă delicat în spatele unei mâini albe, bine îngrijite. Aceeași mână îi aranja buclele blonde pentru a se asigura că niciun fir păr nu se abătuse de la coiffura atentă în timpul eforturilor jocului pe care tocmai îl jucase și-l pierduse. „Cineva s-ar putea întreba daca peste cinci ani va mai ramane vreunul dintre noi.”

Rufus Smythe, de cealaltă parte a mesei de cărți, și-a verificat pliurile de pe gât, și-a netezit dantela albă pe dosul mâinilor și a strâns împreună guineele și biletele de banca pe care tocmai le câștigase. A încercat să prefacă indiferent, de parcă câștigurile nu ar fi primii bani buni care au ajuns în buzunarele lui în ultimele câteva săptămâni.

„Bietul Hanley”, a comentat el. „Ne întrebăm care dintre noi va fi următorul.”

„Săracul” Hanley zacea în adâncurile unui scaun din piele aproape un foc de bușteni pe moarte. Oftă jalnic, fără să-și scoată ochii din flăcări. - Mama a insistat, spuse el plângător.

„O condamnare pe viață, Hanley”, îi reaminti Sir Wilfred.

„Nu ar accepta nu pentru un răspuns”, a explicat Hanley. „Atunci tata i-a luat partea. M-au prins la înghesuiala. ”

„Zic, bătrâne, ca nu a fost prea sportiv, știi. Pe toti zeli, este prea rău când tatăl unui amic impreuna cu mama lui il toaca marunt pe un subiect de genul acesta. ” Vorbitorul, Lord Rowland Horton, un om mic și plin de viață, și-a făcut drum de la bufet, unde își umpluse niște pahare goale, și i-a întins unul prietenului său nefericit.

- Niciodată nu a putut să ii reziste, a șoptit Hanley. "Nimeni nu poate. Cumnatul meu a încercat când s-a căsătorit cu Fanny. A ajuns să primească un post în India și s-o ia pe sora-mea cu el. A spus că ar prefera să riște febra acolo decât să o viziteze pe mama cel puțin o dată pe lună. ”

După ce a terminat acest lung discurs, Hanley a căzut în fosta sa stare de semicomă, sticla de porto acum aproape goală atârându-i din degetele fara vlagă.

Lord Horton stătea în mijlocul podelei și își lăsă privirea sa rățăceasca în jurul camerei pentru a-i privi pe ceilalți zece ocupanți. Toți erau într-o stare de deprimare provocată de ore de băut și cărți de joc și de melancolia ocaziei. El a zambit.

„Ei bine, domnilor”, a început el, „numărul nostru este acum redus la zece, fără a-l lua în considerare pe Hanley, care este, din toate punctele de vedere, un om pierdut. Ce se va întâmpla cu Clubul Cavalerilor

Libertății? Trebuie să ne reînnoim jurămintele și să continuăm sau ne-am schimbat cu toții convingerile de când am început cu idealuri atât de înalte acum opt ani? Eram șaptesprezece atunci ”.

„A fost foarte bine acum opt ani să ne angajăm loialitatea față de statul unic”, a spus Smythe ezitant, jucându-se cu dantela la încheietura mâinii. „Părea o idee nobilă atunci să jurăm să ne susținem unii pe alții în hotărârea noastră de a nu ne căsători niciodată. Dar, la naiba cu totul ”, a spus el, uitându-se sfidător la mai mulți dintre tovarășii săi,, ce trebuie să facă un om când buzunarele lui îl lasa balta? Nu se poate baza întotdeauna pe zaruri pentru a fi adus din nou în stare să ramana liber. Trebuie să privesc piața, trebuie să recunosc. Nu este o perspectivă fericită, dar iată-o. Al lui Almack! Uf! ” Tremura delicat.

„Problema sărmanului Hanley este că mama lui îl dorește conectat la un titlu”, a spus Damley cu voce încordată, de parcă ar fi vorbit despre cineva deja decedat. „Fiica unui conte a fost prea mult pentru a rezista.”

„De ce fiicele contilor au întotdeauna coșuri, nasuri mari sau piepturi plate?” Denning a vrut să știe, testându-și din nou bucele cu o atingere ușoară.

- Ești foarte liniștit, Eversleigh, a comentat Lord Horton, îndreptând atenția tuturor către bărbatul care stătea liniștit, sprijinit elegant de cămin. Era un bărbat înalt, îmbrăcat complet în negru, cu excepția vârfurilor gulerului cămașii sale albe, care nu erau la fel de înalte ca cele ale dandy-ului Darnley și a lavalierii albe, care nu era la fel de complicat legat ca cel al lui Rufus Smythe. Sub părul întunecat, periat în față într-un stil la modă Brutus, fața lui era subțire și puternic desenată. Avea o linie a maxilarului puternică, buze care erau în mod obișnuit trase într-o linie subțire, un nas drept și ochi albaștri care erau de obicei parțial ascunși în spatele pleoapelor pe jumătate închise. Întreaga sa poziție sugera o plictiseală leneșă. Numai un observator apropiat ar fi observat că umerii largi, talia subțire și picioarele musculoase nu datorau nimic trucurilor unui croitor - corsete, căptușeală și altele.

„Ei bine, ce zici, Eversleigh?” Îl îndemnă Horton. „Ești în asta până la sfârșitul amar? Ești pregătit să mori burlac la optzeci și cinci de ani sau pe acolo? ” El rânji.

Marius Devron, Duce de Eversleigh, ridică la ochi fără grabă un monoclu, singurul său ornament, și cercetă chipul rânjit al prietenului său.

- Ei bine, este așa, Horton, spuse el în cele din urmă. „Eram tineri pui, nu-i așa, și am presupus că realitățile vieții nu trebuie să ne ajungă niciodată la urmă. O noțiune prostescă, desigur. ” A coborât monoclul și a aruncat o privire cinică asupra figurii aproape inconștiente a lui Hanley.

„Realitățile vieții?” A întrebat Sir Wilfred.

„Nevoia de alianțe și altele.” Eversleigh flutură o mână apatică în aer, cu cotul încă sprijinit pe cămin.

„Este foarte bine să vorbești atât de usturător”, s-a plâns Smythe. „Nu ai nevoie să te căsătorești cu bani, Marius. Ești la fel de bogat ca Croesus. Și nu trebuie să te căsătorești cu poziția. Nu poți ajunge mult mai sus decât duce. Chiar nu trebuie să te căsătorești deloc. Poți menține clubul cu o singura mână când restul dintre noi a fost forțat să se plece. Și o ai pe delicioasa doamnă Broughton ca, hm.., însoțitoare. ”

Eversleigh își ridică din nou monoclul și îl privi pe un incomod Rufus Smythe în tăcere pentru o lungă clipă.

„Ah”, a spus el cu o limbă amabilă, „dar uiți pofta fiecărui om de a-și perpetua dinastia, dragul meu om. Chiar și eu, găsesc, mă înfricoșez la perspectiva de a fi ultimul din linia mea. Soțiile, din păcate, devin un rau necesar atunci când gândurile cuiva se întorc într-o astfel de direcție. ”

„Marius!” Lord Horton sări peste cameră pentru a-și bate palma de umărul prietenului sau. „De fapt nu te gândești la căsătorie, nu-i așa, bătrâne amic? Tu? Ai perfecționat atât de mult arta de a ignora total recolta de debutante din fiecare an și de a le îngheța mamele pline de speranță, încât nu ai ști cum să începi să alegi, nu-i așa, bătrâne? ”

- Ai pe cineva în minte, Eversleigh? A întrebat posomorât Darnley.

„Logodnica meu are o soră”, a spus vocea de mormânt a lui Hanley, care încă nu mișcase un mușchi în timp ce stătea pe scaun. „Nici nu este chiar atât de nepotrivita.”

„Alegerea este o sarcină simplă”, a spus Eversleigh.

„Eh?” a întrebat sir Wilfred.

Eversleigh a făcut efortul suprem de a se îndepărta de șemineu și de a se plimba spre bufet pentru a-și turna mai mult coniac.

„Alegerea unei trăsurii este o sarcină dificilă”, a spus el în timp ce se întorcea la grup. „Trebuie să ții cont de stil, înălțime, arcuri, tapițerie, culoare. Alegerea unui cal este o treabă și mai delicată. Ar trebui să dureze zile și să fie luate în considerare într-un mod foarte serios. Alegerea unei soții este simplă. Dacă este tânără și virgină, de ce să te uiti mai departe? ”

- Cosuri, mormăi Hanley.

- Sunt destule fără, răspuse Eversleigh, coborându-se apatic pe scaunul cel mai apropiat. „Și nu am observat niciodată că frumusețea asigură performanțe bune în pat, oricum, dragul meu.”

"Cu toate acestea, ajută cu siguranță în afara patului", a spus Horton râzând.

"Poate." Eversleigh ridică din umeri.

„Voi paria că nu ai alege cu adevărat atât de nepăsător dacă ai ajunge la subiect, totuși, Marius”, a spus Sir Wilfred Denning.

Eversleigh luă în considerare cuvintele în timpul liber. "Ah, dar am ajuns la subiect", a spus el.

Horton își dădu capul înapoi și râse. „Nu poți să fii serios, băiete,” a spus el. „Vrei cu adevărat să credem că ai ieși afară și ai apuca prima femeie pe care o vezi doar pentru că ți-ai luat în cap că vrei să fii tată?”

Râsul lui a devenit mai puțin plin de inimă atunci când monoclul a fost ridicat din nou și ochiul pe jumătate închis al prietenului său, mărit din orice proporție față de restul feței, a fost fixat din nou asupra lui. - Ah, dar instinctul meu patern nu mă motivează atât de mult, spuse el încet. „Chiar nu-mi pot imagina că sunt pasionat de orice persoană cu vârsta sub cinci și douăzeci de ani. Antipatia mea față de moștenitorul meu actual este cea care mă incurajează. ”

- Nu pot să spun că te învinuiesc, Eversleigh, spuse Darnley cu înțelegere. „Oliver Cranshawe nu este favoritul a tuturor. Doamnele îl iubesc, desigur. Are farmec. ”

"Este un diavol lingusitor, destul de corect", a fost de acord Denning.

- Îți dă o perioadă grea, bătrâne prieten? Întrebă Horton.

- Nimic cu care să nu mă descurc, răspunse ducele. „Dar găsesc că nu ajută prea mult digestia cineva care se invită la micul dejun și număra mental fiecare furculiță și lingură de argint de pe masă și bufet. Mai ales atunci când se știe că cineva este așezat la masă la 6 metri în același timp.

- Totuși, pariez că nu ești serios cu privire la alegerea unei soții la întâmplare, totuși, Marius, a insistat Denning. „De ce? Tu, omule, ai sugerat să creăm acest club acum opt ani și tu ai fost cel mai ferm susținător al său”.

Eversleigh bău încet din pahar. O vreme părea că nu va răspunde. În cele din urmă, și-a ridicat ochii spre Sir Wilfred, cu ochii înțepeniti în spatele pleoapelor grele, cu un zâmbet cinic care-i juca pe buze.

„Acum care ar fi pariul acela, Wilfred?” el a întrebat.

Sir Wilfred se lăsă pe spătarul scaunului și își împinse degetele netede sub bărbie. Lumina unui nou joc strălucea în ochii lui. De fapt, toți ocupanții camerei au arătat brusc mai puțin melancolici și și-au concentrat atenția asupra celor doi jucători centrali.

„Dacă ești serios, Marius”, a spus Sir Wilfred, „aș dori să văd anunțul de logodnă în Morning Post în cursul lunii și jurămintele de căsătorie făcute în termen de două.”

Ochii lui Eversleigh erau fixați asupra provocatorului său. Zâmbetul care nu era chiar un zâmbet i-a încolăcit și mai mult o parte a gurii. - Ah, dar faci lucrurile aproape prea simple, Wilfred, spuse el încet.

Și Sir Wilfred a zâmbit. „Foarte bine, Marius. Dacă insiști să vorbești singur într-un colț, destul de imposibil. Să spunem șase săptămâni? ”

Expresia lui Eversleigh a rămas neschimbată.

- Zic, băiețel, spuse Horton, întrerupând aerul de tensiune interesată din cameră, ca nu acționezi destul de grăbit aici? Așa cum a spus Wilfred acum ceva vreme, vorbim aici despre condamnări pe viață, să știți. Nu este un subiect pentru un pariu ușor, Marius. ”

Eversleigh nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit. „Și dacă voi câștiga?” l-a întrebat pe Denning.

Sir Wilfred se gândi o clipă. „Am prea multă atenție pentru bunul tău simț ca să cred că vei duce la bun sfârșit asta, Marius”, a spus el. Apoi a zâmbit. „Dacă câștigi, Eversleigh, surii mei asortați”.

Sprâncenele lui Eversleigh se ridicară. - Trebuie să fii încrezător, dragul meu, a spus el leneș. „Am încercat toată iarna să te fac să-mi vinzi acei cai. Și acum esti pregătit să ii dai? ”

„Nu cred că sunt în pericol”, a răspuns Sir Wilfred.

Eversleigh își ridică monoculul și îl privi pe celălalt în mod constant. - Și dacă pierd, Wilfred?

Denning nu a zvâcnit un mușchi facial. Se opri pentru efect, până când toată atenția se concentra asupra răspunsului său. "Doamna Suzanne Broughton ", a spus el în cele din urmă.

Eversleigh coborî fără grabă monoclul. Se ridică în picioare și se îndreaptă din nou spre bufet, unde își luă timpul să-și umple din nou paharul. A traversat din nou camera și și-a luat vechea poziție în fața șemineului.

„Nu am intenția de a pierde acest pariu, Denning”, a spus el, „dar chiar dacă aș face-o, cum pot să dau ceea ce nu este al meu? Doamna Broughton este propria persoană, dragă băiete. Ea are în mod clar o minte proprie. Nici măcar nu sunt, hm..., protectorul ei, știi.”

„Știm cu toții ce ești pentru Suzanne”, a spus Sir Wilfred. „Dar să ne confruntăm cu fapte, Marius. Dacă ți-ai lua titlul, bogăția și aspectul tău al dracului de bine, am motive să cred că aș sta alături de bunele ei haruri”.

"Ha! Modestia omului!" observă Horton.

„Tot ce îți cer, Marius”, a continuat Sir Wilfred, aruncând o privire calmă către Horton și bătându-și din nou bucele la loc, „este să te angajezi să tai toate legăturile cu doamna dacă pierzi acest pariu.”

Se gândi Eversleigh. - M-ai lăsa fără femeie, nu-i așa, Wilfred? observă el sec.

„Un adevărat cavalier al libertății!” a remarcat cineva.

Eversleigh se trase în poziție verticală și întinse mâna dreaptă către Sir Wilfred Denning. „Accept pariul”, a spus el.

"Splendid!" A declarat Rufus Smythe. „Adu-ne cartea de pariuri, Horton, și lasă-ne să înregistrăm problema corect”.

S-a înscris în mod corespunzător că până vineri, 25 mai, la patru săptămâni de la data intrării, logodna ducelui de Eversleigh cu o doamnă încă necunoscută trebuie anunțată public și că căsătoria sa trebuie să aibă loc vineri sau înainte de vineri, 8 iunie. Dacă oricare dintre evenimente nu s-a întâmplat, ducele avea să întrerupă toate legăturile cu văduva, doamna Suzanne Broughton. Dacă ambele evenimente au avut loc la sau înainte de datele specificate, Sir Wilfred Denning urma să renunțe în favoarea ducelui la perechea sa de cai gri asortati. Ambii bărbați și-au semnat numele la pariu. Sir Rowland Horton și un alt membru al clubului au semnat ca martori.

La scurt timp după aceea, Rufus Smythe a decis că este timpul să-l vadă pe „bietul” Hanley acasă bagat în pat. A fost chemat un hamal și s-a realizat transportul trupului inert al nefericitului logodit. Plecarea lui a fost un semnal pentru destrămarea întregii petreceri, fiind puțin mai puțin de ora trei dimineața.

Sir Rowland Horton a mers acasă cu ducele de Eversleigh, propria sa casă fiind aproape de reședința ducelui de pe strada Curzon.

„O să regreti acest pariu în lumina rece a zilei, dragă băiete”, a spus el, ridicând mai adânc gulerul hainei sale în timp ce frigul nopții de aprilie i-a pătruns în conștiință.

- Cred că nu, Rowland, răspunse ducele cu răceală. „Trebuie să am o soție. Nu-mi pot imagina să găsesc vreodată o femeie de a cărei companie să mă bucur pentru tot restul vieții mele. Sa-mi iau timp pentru a face o alegere ar fi un exercițiu inutil. Oricare va fi buna.”

Horton râse neliniștit. „De ce nu Suzanne, Marius? Este frumoasă, înțeleaptă, experimentată și sunt sigură că te-ar vrea fără să clipească din ochi.”

Eversleigh își înclină o sprânceană și îi aruncă o privire deoparte prietenului său. - Ești destul de nebun, Rowland? el a întrebat. „Să mă căsătoresc cu amanta mea? Situația ar fi destul de intolerabilă ”.

„De ce?” Horton a persistat. „Nu ar fi ca și când te-ai căsători cu o prostituată. Suzanne este acceptată de toți cei mai înalți incuiati ai societatii; ea este bogată în mod independent ”.

„Și ea cunoaște prea bine lumea noastră din interior”, i-a reamintit cinic Eversleigh. „Nimeni nu ar putea să-și trăiască propria viață și să uite de existența ei în timpul zilei. Ar cere prea mult. Și sincer, Rowland, nu aș paria pe fidelitatea ei. Cum stau lucrurile acum, nu contează pentru mine dacă altcineva îmi ocupă ocazional locul în patul ei. Dar să fii un soț încornorat, Rowland? Nu se pune problema. ”

„Ei bine, nu spune niciodată că nu te-am avertizat”, a concluzionat prietenul său cu înțelepciune.

- Poti sa mizezi pe asta, îl asigură Eversleigh, încetinind pașii în timp ce se apropiau de poarta casei lui Horton. „Vei fi la Jackson dimineața?”

- Da, cred că voi avea nevoie de un antrenament bun la box, a spus Horton, bătându-i cu tristețe stomacul plin de lichior.

- Atunci, ne vedem acolo, spuse Eversleigh. "Noapte bună."

\* \* \*

Mai târziu în aceeași zi, într-un colț îndepărtat al moșiei aparținând lui Sir Peter Tallant din Sussex, patru tineri au putut fi văzuți plimbându-și caii pe o parte a unui gard viu, ținându-se la umbră. Evitau căldura neașteptată a soarelui de după-amiază din aprilie, galopând și îndemnându-se unii pe alții peste garduri în ultima oră sau mai mult.

George Hyde și Douglas Raeburn își petreceau ziua cu vecinul și prietenul lor de multă vreme Giles Tallant. Henry Tallant se lipise de ei, așa cum se întâmpla de multe ori. Cei trei prieteni își aminteau despre zilele lor împreună la Universitatea Oxford, acum încă în pauză pentru Paști. Henry asculta cu un interes avid.

- Îți amintești fața bătrânului Boner când Freddie Cox a bagat-o pe Bessie Lane în cămin într-o noapte și apoi a scos-o pe ușa din față a doua zi dimineața, la fel de îndrăzneță pe cât ne placea sa fie? Spuse Douglas.

Cei trei hohotira de ras.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Henry.

„L-au întâlnit pe bătrânul Boner, gardianul nostru, la capătul scărilor”, a explicat Giles. „A schimbat șase nuanțe de violet.”



- Bătrânul Cox nu s-a întors, a continuat George. „I-a prezentat-o pe Bessie bătrânului Boner cu atâta buna cuviință ca și când ar fi fost o doamnă prezentată la curte. Și bătrânul Boner a fost atât de uimit, încât s-a înclinat la fel de formal, după cum îți placea, și a spus: „Ce mai faceți, doamnă?” După aceea, nu i-a putut face prea bine nimic lui Cox. El doar s-a prefăcut că uită tot incidentul. ”

De data aceasta au fost patru care hohoteau.

- Cea mai amuzantă parte a fost că, în timp ce se înclină, bătrâna Bessie a făcut o reverență, se înghesuie Douglas. „Lui Boner i-au iese ochii din orbite mai tare decât i-au iese vreodată în viața sa, sunt dispus să pariez”.

Giles își dres glasul și cei trei prieteni au dat brusc semne de disconfort. Douglas se uită pe furiș la Henry.

Henry se uită sincer înapoi. - Vrei să spui că avea un sân mare?

Douglas a găsit brusc imperativ să-și verifice cizmele de calarie. Mormăi ceva despre bănuirea că calul șchiopăta.

Giles și Henry se plimbară înainte. Erau la fel de remarcabili ca aspect, atât subțiri, cât și supli și tineri. Ambii aveau bucle scurte, castanii, fețe sănătoase bronzate și ochi strălucitori. Ambii erau îmbrăcați informal cu pantaloni scurți și cămăși largi, deschise la gât. Singura diferență vizibilă a fost că Henry era cu un cap mai scund decât Giles.

- Ei bine, asta este, atunci, spuse Giles, zâmbind cu tristețe însoțitorului său, „adio de la Roedean Manor. Măine vom fi în drum spre Londra. Și cred că viața nu va mai fi niciodată la fel. ”

„Când tata a murit anul trecut”, a spus serios Henry, „și Peter a moștenit, mi s-a părut o binecuvântare că un an de doliu trebuia respectat. Mi s-a părut o astfel de amânare atunci când Peter ne-a permis gemenilor și cu mine să petrecem anul aici în loc să ne tragem imediat la Londra ”.

- Da, dar timpul trece atât de repede, oftă Giles.

- Și este destul de îngrozitor să te gândești să fii nevoit să te muți în oraș, a fost de acord Henry. „Nu cred că pot trăi fără camera din care trebuie să mă mut. Tata era o astfel de cărmidă. El ne-a lăsat să creștem așa cum am dorit și nu ne-a păsat niciodată de aparențe. Și nu a sugerat niciodată să ne ducă pe vreunul dintre noi la Londra ”.

"Gemenii vor fi și ei maimuțe într-o cușcă", a spus Giles. „Înainte să ne dăm seama, Peter îl va avea pe Phil la Eton, iar biata Penny va învăța broderii, pianoforte și altele.”

„Uf!” Henry simpatiza. „Dacă nu ar fi Peter, dintre toți oamenii, cu care trebuie să trăim! Îți vine să crezi că este propriul nostru frate, Giles? El este atât de lipsit de imagintie și atât de scortos. Și cumnata noastră, Marian!” Henry dădu ochii strălucitori peste cap spre cer.

"Ei bine, nu putem face nimic în acest sens", a spus Giles filosofic. A râs brusc. „Poți vedea fața lui Marian când sosesc gemenii cu Brutus? Nu va ști dacă va trebui să pună câinele într-o cușcă sau într-un grajd. ”

- Ei bine, este destul de mare, a recunoscut Henry. „Să sperăm, Giles, că nu-i place lui Marian. S-ar putea să se regăsească pe spate jumătate din timp îndepărtându-i limba iubitoare ”.

Amândoi pufneau cu veselie.

„Dar Oscar?” A spus Giles și amândoi s-au dublat cu o bucurie puternică.

„Este mai degrabă un papagal obraznic”, a permis Henry. „Proprietarul Porumbelului nu ar fi trebuit niciodată să-i dea lui Philip permisiunea de a-l aduce acasă. Dumnezeu știe cine l-a abandonat la han. ”

„Probabil cineva care nu-i mai putea tolera limbajul rău”, a sugerat Giles. „Dar, într-adevăr, Henry, cel pentru care îmi pare cel mai rău este Manny. Știi cum poate fi redusă la un jeleu fremătător de oricine îi spune un cuvânt rastit. Și cred că bătrânii Peter și Marian o vor învinui pentru comportamentul tau urât, ca să nu mai vorbim de gemeni. ”

„Ar fi foarte nedrept”, a spus Henry, arătându-și temperamentul în apărarea guvernantei lor de multă vreme, domnișoara Eugenia Manford. „Manny face tot posibilul. Poate fi învinuită dacă am învățat să o răsucim în jurul degetelor noastre mici? Și îi voi spune lui Peter așa, poți fi sigur. ”

George Hyde și Douglas Raeburn îi prinseseră până atunci. „Cu siguranță va fi diferit aici, fără ca niciun Tallant să locuiască la Roedean”, a spus George.

„Este foarte bine pentru tine să vorbești”, a spus Henry, „și pentru Giles, de asemenea. Puteți fi la universitate și vă puteți distra mult. Iar lui Giles nu-i va lipsi Roedean așa cum imi va lipsi mie. Chiar și în vacanța de Crăciun a stat la Londra de cele mai multe ori, socializând. ”

„Ei bine, dacă vrei să socializezi, Henry” - Giles rânji - „în curând vei avea din ce în ce mai mult ocazia”.

„Nu vei menționa asta, nu-i așa?” Întrebă Henry cu o încruntare amenințătoare.

„De mâine înainte, draga mea Henrietta”, a ironizat fratele ei, „vor fi rochii de bal și papuci și bucle încrețite, bonete și mănuși pentru tine. Și baluri și micul dejun și plimbări. Știi, Marian are planificat debutul tau.

„Nu fi îngrozitor!” Spuse Henry, aruncându-se cu furie în pieptul fratelui ei și lovindu-l puternic cu pumnii, dar ratând.

„Hei, fii atent, micuța zgripturoaica”, a țipat el printre râsete. El o apucă de încheieturi. „Va fi o linie de pretendenți lungă de o milă care vor veni să se arunce la picioarele tale, și buchete, aranjamente florale și propuneri după ce dai lovitura”, a continuat el, tentând soarta.

"Oh tu!" Henry se dezlănțui, țintind o lovitură la tibia fratelui ei. „Mai degrabă ar trebui să mor. Nu o voi face, așa că acolo! Și o să-i spun și lui Marian. Nu mă poate forța în nimic atât de oribil. ”

- Oricum, nu cred că trebuie să-ți faci griji, Henry, a spus Douglas liniștitor, dar nu prea înțelept, „Nu cred că ești în pericol să iei ton-ul pe sus.”

"Oh?" Henry rămăsese foarte liniștită, lupta ei cu fratele ei fiind uitată.

În timp ce George tusea cu avertizare și Giles rânji apreciativ, Douglas continuă. - Ei bine, uită-te la tine, Henry, spuse el. „Chiar și cu hainele de fată, arăți mai degrabă ca un băiat mascat. Nu faci nimic așa cum fac doamnele. ”

- Nici eu nu am un sân mare, Douglas, spuse ea, fixându-l cu un ochi sever.

A avut rusinea să roșească. „Încercam doar să te asigur că nu trebuie să-ți faci griji cu privire la atragerea bărbaților”, a murmurat el neliniștit.

„Vrei să pariezi?”

„Un pariu? Vezi la ce mă refer, Henry? spuse el exasperat. „Doamnele nu fac pariu”.

„Doamna asta o face. Această doamnă va paria că poate găsi un soț în timpul sezonului.”

Douglas a batjocorit. „Însă ce anotimp, Henry?”

- În acest sezon, se răsti ea, cu temperamentul crescând. „Și voi face un pas mai departe, domnule Raeburn. Sunt dispus să pariez că pot câștiga o ofertă în termen de șase săptămâni de acum înainte ”.

„Ar fi aproape un păcat să acceptăm un astfel de pariu”, a răspuns Douglas.

- Ha, ți-e frică să nu pierzi, a tâlcuit Henry.

- Doar o clipă, voi doi, spuse Giles, ridicând mâna pentru pace, dar rânjind enorm. „Ai făcut-o destul de ușor pentru ea, știi, Doug. N-o cunoști pe Henry. Este destul de capabilă să puna zgarda unui cățeluș sărac și să-l forțeze să o ceara în casatorie. Nici o provocare în asta.”

„Mereu joc corect!” a tăiat ea indignată.

- Răcorește-te, sor' meo, continuă Giles. „Ce trebuie să faci, Doug, este să o fixezi la un anumit bărbat.”

- Bună idee, spuse George. „Cine, totuși?”

Cei trei tineri s-au sprijinit de caii lor și s-au gândit, în timp ce Henry plana în fundal, strălucind. - Cavendish? a sugerat Douglas.

- Nu, a spus Giles după o clipă de analiză, nu are bărbie. Nu aș vrea ca nepoții și nepoatele mele să fie fără bărbie ”.

S-au gândit din nou.

„Blaisdale?” A sugerat George.

- Nu-i bine, spuse Giles din nou. „Trebuie să atârne după o moștenitoare. Are buzunare de umplut tot timpul. Henry nu este bogat. Ce zici de Eversleigh? ”

Se făcu o scurtă tăcere uimită, iar cei trei prieteni izbucniră în râs.

„Nu, ar fi prea crud”, a spus Douglas. „Niciun pariu”.

"Ce e în neregulă cu el?" Întrebă Henry, sprâncenele încruntate.

- Ducele de Eversleigh este la fel de scortos ca ei, Henry, a explicat Giles cu amabilitate. „Este incredibil de arogant. Dacă te observă vreun pic, te privește prin monoclu de parcă ai fi o broască care a îndrăznit să locuiască pe aceeași planetă ca el. Și niciodată nu ia în seamă toate fetele tinere. Chiar și cele mai persistente mame au renunțat la el ”.

- O să o facă, a decis Henry. „Îl voi face să mă ceara.”

Un vuiet de veselie neîngrădită a salutat acest anunț.

- În termen de șase săptămâni, Henry? Întrebă George.

- Desigur, răspunse ea. „Ce este atât de dificil la prinderea în capcana a unui marțafoi increzut de la oraș?

„Marțafoi de la oras? Eversleigh? Oh, Doamne, gâfâi Giles, prăbușindu-se din nou în râs.

- Oricum, nu trebuie să mă căsătoresc cu el, a hotărât Henry. „Pariul este doar că primesc o propunere. Nu-i așa, Douglas? ”

„O, zic”, a spus el, „de unde să știu că spui adevărul dacă nu te căsătorești cu bărbatul pentru a demonstra acest lucru?”

Atât Henry, cât și Giles s-au înțepenit. - Sora mea nu minte, spuse Giles, cu toate râsurile șterse de pe față.

- Oricum nu înseamnă, spuse George practic. „Nu va câștiga.”

Henry își trânti limba de nerăbdare. „Să ajungem la subiect”, a spus ea. „Ce câștig dacă pierzi acest pariu, Douglas?”

Se gândi o clipă. „Un nou faeton înalt drept un cadou de nuntă”, a spus el.

"Spun!" a răspuns ea, surprinsă. „Asta e minunat din partea ta. Îți poți permite, Douglas? ”

S-a înclinat rigid. - Nu este o întrebare de domnișoară, Henry.

„Ce trebuie să pierd în eventualitatea improbabilă în care pierd?” întrebă ea aerisită.

El rânji. - Calul tău va merge ”, a spus el, aruncând o privire apreciativă spre pielea neagră și strălucitoare a armăsarului pe care îl ținea de frâu.

"Jet?" spuse ea nesigură. „El a fost al tatălui meu”.

- Da, dar el e al tău acum, Henry. Oricum nu vei avea prea mult folos pentru el la Londra. Și ar trebui să înveți să-l călărești în șa pentru doamne.

„O, nu aș face-o niciodată!” a exclamat ea consternată.

„Atunci va fi la fel de bine să-l pierzi în fața mea”, a spus el cu umflare.

„El nu va fi niciodată al tău, Douglas”, a declarat ea. „Dar pariul este pornit. Haide, dă mâna pe el. Ce mai sunt șase săptămâni de azi? ”

Toți au făcut calcule mentale rapide.

- 8 iunie, spuse George.

„Vino. Manny se va supăra dacă vom întârzia la ceai ”, a spus Henry, scoțându-și mâna de pe Douglas și ridicându-se calul înalt fără asistență.

- Da, înălțimea Ta de Eversleigh, râse Douglas și toți își întoarseră capul cailor în direcția conacului.

## CAPITOLUL 2

Ducele de Eversleigh a fost destul de devreme facând echitație în parc în dimineața următoare petrecerii de rămas bun pentru Hanley. O noapte târzie nu era probabil să-l țină în pat. El a găsit un galop vioi drept un remediu mult mai eficient pentru un cap mahmur decât o dimineață petrecută dormind.

Înainte de prânz, s-a întors acasă, și-a schimbat hainele și s-a dus la salonul de box al lui Jackson, unde a petrecut câteva ore revigorante făcând exerciții și luptând cu prietenii. Doar cei mai buni dintre clienții lui Jackson ar accepta o provocare din partea ducelui. Lord Horton nu a fost unul dintre aceștia, dar cei doi prieteni au plecat împreună la White's Club după care au luat masa.

Eversleigh se întoarce din nou acasă până după-amiază. După ce și-a schimbat din nou hainele, s-a îndreptat spre biroul ocupat de secretarul său, James Ridley. Ridley era un tânăr, cam la aceeași vârstă cu ducele, la treizeci de ani. Fusese la universitate cu Excelenta Sa, când amândoi fuseseră tineri. Tatăl său era un domn de la țară care căzuse în vremuri grele. Se străduise să-și poată educa fiul, deoarece fiul respectiv trebuia să fie angajat ca să-și câștige pâinea.

Ridley fusese ambițios în acele zile. Sperase la o carieră în serviciul guvernamental sau cel puțin în Biserică. Acceptase angajarea temporară de la Eversleigh, care se împrietenise cu el și insistase că avea nevoie de un secretar competent, deoarece titlul său era nou pentru el, iar atribuțiile sale erau nesigure. Angajarea temporară era acum la al treisprezecelea an.

Ridley stătea la biroul său, înconjurat de o confuzie ordonată de hârtii și registre, când Eversleigh intră. Acesta din urmă își ridică monoculul și își lăsă ochii să zboare peste birou.

„Ce revoltător, James!” oftă el obosit. „Chiar te țin atât de ocupat? Și insist să lucrezi ore atât de lungi? Este o după-amiază încântătoare, dragul meu băiat. Ai fi mult mai bine să vezi doamnele din Hyde Park.”

James Ridley ridică ochii și zâmbi absent. „Îți dai seama cât de des îmi spui asta, Excelenta?” el a întrebat. „Nu aș simți că mi-am câștigat salariul mai mult decât generos dacă nu aș face o zi întreagă de muncă. Și știți că insistați deja să decolez sâmbăta și duminica și mă obligați să iau o pauză de prânz de două ore în fiecare zi.”

Ducele se mișcă în cameră și se sprijini cu un cot de un raft de cărți. - Chiar, James? a întrebat el, încrucișând un picior cu cizmă peste celălalt. „Și când ai reușit să-mi smulgi astfel de condiții favorabile?”

Ridley dădu un gâfâit de exasperare, dar nu îndrăzni să răspundă.

„Și ce scrisori atrag atenția mea astăzi?” Întrebă Eversleigh.

- Astea, Excelenta, răspunse Ridley, indicând un pachet îngrijit în partea de sus a biroului său. „Și vă rog să nu uitați discursul pe care urmează să îl țineți la Camera superioară săptămâna viitoare.”

„Chiar sunt? Ah, mai știam despre asta, James?” întrebă Eversleigh apatic.

- Ți-am amintit de două ori în ultima săptămână, Domnia ta, răspunse Ridley, dureros.

„Ai într-adevăr? Trebuie să fi vorbit într-un moment în care mintea mea era ocupată cu chestiuni mai presante”, a comentat angajatorul său.

Ridley se încuie și mai tare.

„Subiectul, James?”

„Situația deplorabilă a băieților cu coșuri de fum din Londra, Excelenta.”

- Ah, da, acum îmi amintesc, spuse Eversleigh, sprijinindu-se încă indolent de raft. - Și ai discursul scris pentru mine, James?

Ridley a lăsat exasperarea să se arate. „Știi că nu-mi permiți niciodată să-ți scriu discursuri pe subiecte despre care te simți deosebit de puternic, Excelenta”, a spus el.

Eversleigh ridică sprâncenele deasupra ochilor leneși. - Și acesta este unul dintre ei, James? el a întrebat. "Chiar atât de. Presupun că ai dreptate. De obicei ești, dragă băiete. Un obicei destul de desconcertant pe care îl aveți. ”

Ridley îi aruncă o privire vorbitoare.

„Și ce invitații au sosit astăzi?” Continuă Eversleigh.

„Invitații, Excelenta?” James Ridley se uită în gol la angajatorul său. „Toate invitațiile se află în coșul de gunoi, unde m-ați instruit întotdeauna să le plasez.”

- Chiar așa, dragă băiat, a fost de acord ducele, privindu-l pe secretarul său cu tărie de sub pleoapele pe jumătate închise. „Distrează-mă astăzi, James, îndepărtându-le din locul de odihnă și citindu-mi-le”.

„Le citești, Excelenta?”

Eversleigh își ridică din nou monoclul fără grijă.

„Dragul meu, discursul meu este slăbit azi, James?” el a tras. „Presupun că toate acele hârtii mototolite din coșul de gunoi sunt invitațiile mele. Scoate-le, omule, și citește-mi-le. ”

Ridley, convins că angajatorul său trebuie să se afle în mijlocul unui fel de criza, i-a respectat ordinele, a scos o carte mototolită după alta și le-a netezit deasupra registrului pe care lucrase când ducele intrase în cameră,

- Contesa de Raleigh te invită la o seară muzicală pe 5 mai, a început el, aruncându-i o privire îndoielnică spre Eversleigh.

Ducele se uită înapoi, gândindu-se pentru o clipă.

"Muzică?" întrebă el suspicios. „Ce muzică, James?”

Ridley a consultat din nou cardul. „Principalul artist este cântăreața italiană de operă Signora Ratelli”, a spus el.

Ducele își luă paharul de întrebare și începu să-l învârtă încet de panglica sa neagră. „Dragul meu băiat, ai arăta ceva bun simț?” el a spus. „Puneți-l înapoi de unde a venit”.

Ridley făcu acest lucru, expresia de pe față și setul rigid al coloanei vertebrale transmitându-i dezaprobarea indignată.

„Lord și Lady Manning îți cer plăcerea prezenței tale la un bal mascat care va avea loc pe 8 mai”, a citit Ridley cu o formalitate rigidă.

„Hmm”. Eversleigh a meditat o vreme, cu monoculul care se învârtea încă în cercuri hipnotice. „Nu aș fi în stare să verific dacă există coșuri”, mormăi el încet, deși ochii lui încă se așezară absent asupra secretarului sau dezaprobat, „și eu trasez linia în anumite locuri. Nu, aruncă-l, dragă băiete ”, a spus el hotărât.

„Mătușa ta, contesa de Lambert, îți cere plăcerea companiei tale la un bal de debut pentru fiica ei, onorabila Althea Summers”, a început Ridley, dar cu o privire grăbită la angajatorul său, s-a mutat să o arunce în urmărire al serii și al mascaradei.

Paharul de căutare a căzut încă la capătul benzii sale. „Ce nu mi-au auzit urechile, James?” Întrebă Eversleigh. „Ai sarit sa-mi spui data aceleia.”

Ridley trase din nou cardul spre el și îl privi. „Unsprezece mai, Excelenta.”

Eversleigh părea să facă niște calcule mentale. „Toate noile fete ale sezonului vor fi acolo expuse, presupun, James?” Întrebă el slab.

- Fără îndoială, înălțimea voastră, răspunse Ridley. „Acesta este un come-out și la începutul sezonului. Dacă îmi veți ierta spusele, domnule, nu este deloc de bagat în seama. ” Tusi delicat.

- Ah, spuse ducele, dând din cap încet și fixându-și angajatul cu un ochi ascuțit, „dar există datoria familiei, vezi, James. Mătușa mea, știi. Althea, ai spus? ”

Ridley a aruncat din nou o privire asupra cărții și a dat din cap.

„Este ea cea indesață cu părul galben? Sau este ea al cărei corp cade în linie dreaptă de la brațele ei până la coapse? ”

Ridley se răsuci cu un anumit disconfort. „Cred că Onorabila Althea Summers este blonda și destul de înalta și mai slabă”, a spus el.

„Hmm, ea este amândoi acei oameni, atunci?”

Ridley nu răspunse.

„Acceptați invitația”, a decis Eversleigh, împingându-se cu efort aparent din nou în poziție verticală.

"Excelenta?" Se bâlbâi Ridley.

"James?" Sprâncenele ducelui se ridicară; mâna dreaptă se închidea din nou în jurul mânerului monoculului său.

„Da, Excelenta Voastră.”

Eversleigh ieși fără grabă din cameră.

\* \* \*

Copiii Tallant ajunseseră la Londra, toți cu o reticență accentuată. Giles a fost singura ființă favorizată căreia i s-a permis să călărească pe cal în timpul călătoriei de cinci ore de la Roedean. Domnișoara Manford, cu o manifestare rară de fermitate, insistase ca Henry să se poarte ca o doamnă și să meargă în trăsură. Vocea ei devenise destul de răsuflată, mâinile i se clătinaseră în aer de parcă ar fi dirijat o orchestră deosebit de rebelă, și dăduse din cap până când un veritabil duș de agrafe de păr ar fi eliberat șuvițe capricioase de păr de culoarea șoarecelui, dar ea își impusese punctul de vedere.

Henry, îmbrăcata într-o rochie demodată de muselină, de un verde decolorat, cu o mantie gri destul de botită și cu pălărie maro, care arăta de parcă papagalul ar fi obișnuit să-l folosească drept stinghia pe care statea de obicei, a stat morocănoasă în trăsură în primele câteva mile. până când o exuberanță naturală a spiritelor i-a redat veselie.

De fapt, ar fi fost dificil pentru cineva să rămână morocănos și demn mult timp în aceeași trasura. Domnișoara Manford stătea prost, cu excepția cazului în care, la fiecare câteva minute, intra în panică și își imagina că o posesie vitală fusese lăsată în urmă.

„O, copii”, a strigat ea, bătându-și palmele înmănușate pe obraji, „cutia mea de lucru. Am pus-o pe noptieră și am uitat să-l instruiesc pe lacheu să o dea jos. Cât de mult voi reuși să repar ciorapii lui Philip când își trece călcâiele prin ele? ”

- Liniștește-te, Manny, răspunse acel tânăr domn. „Cred că am o gaură în pantalonii de la locul în care chestia infernală se freacă de șold în ultima oră.”

- O, binecuvântează-te, cel mai drag băiat, oftă ea ușurată. „Și vă rog să vă urmăriți vocabularul în fața lui Sir Peter și Lady Marian”.

„La naiba cu obraznicia ta!” spuse o voce înaltă, suparată.

- O, dragă, a plâns domnișoara Manford. „Ce trebuie să facem cu Oscar?”

Philip și Penelope se rostogoleau hohotind de ras.

Mâna domnișoarei Manford a zburat brusc spre gura ei și ochii i s-au rotunjit de groază. „Pătura roz a lui Oscar!” a exclamat ea. „Era în sala de școală. Știți, copii, că el nu va adormi niciodată cu vreo altă acoperitoare peste cușcă. ”

„O, Manny dragă, te relaxezi și te vei bucura de peisaj?” Henry o ironiza, râzând ușor. „Brutus o are sub el pe podea. Și într-adevăr el este remarcabil de tăcut atunci când se consideră că nu a făcut mișcare astăzi.

Brutus” a strigat ea brusc, aruncându-se în față pentru a se lupta hotărâtă cu fericitul canin care mesteca vesel un colț mare al păturii.

În următoarele câteva minute, iadul s-a dezlănțuit în limitele înguste ale vechii trăsură greoaie. Penelope s-a năpustit asupra părților din spate a câinelui și a încercat, în zadar, să-l tragă înapoi. Philip s-a aruncat în fața câinelui și a încercat, la fel de degeaba, să-l ridice de pe pătură. Henry trase de articolul jignitor și îl certă pe câine. Brutus, delirat de fericire în legătură cu acest nou joc, a dat din coadă viguros, a zvâcnit extatic sub greutatea combinată a gemenilor și a reușit să latre tare în fața lui Henry, păstrând în același timp ferm pătura roz roz. Mâinile domnișoarei Manford fluturau degeaba în timp ce ea psalmodia:



„Binecuvântați-mi sufletul!” unui Dumnezeu care ar fi fost asurzit dacă ar fi fost suficient de prost ca să asculte. Oscar s-a aruncat în sus și în jos pe podeaua cuștii sale, țipând „Pe totii dracii!”

- Spun, spuse Giles, coborând capul de pe spatele calului și privind cu bucurie printr-o fereastră, „un loc de deranj, nu-i așa?” A spus multe pentru comportamentul normal al familiei că el nu pare alarmat în mod nejustificat.

Era o familie îmbujorată, dezordonată și obosită, și tot anturajul ei la fel, familia care în sfârșit a debarcat din trăsură de pe alea casei lui Sir Peter din Piața Cavendish.

Lady Tallant nu a mai știut niciodată după cum de și-a păstrat calmul demn sub asalt. A încercat să administreze o îmbrățișare grațioasă fiecăruia dintre gemeni și a așezat un obraz rece lângă a lor, dar fiecare dintre ei s-a răsucit, a aruncat un „Bună ziua, Marian”, în direcția ei și a început să se ocupe cu îndepărtarea animalelor de companie .

- Nu te va deranja să-l ai pe Brutus aici, nu-i așa, Marian? a țipat Penelope.

Fundul lui Philip se lovea de ușă în timp ce încerca să-și scoată animalul de companie din interiorul cald al trăsorii.

- Brutus? întrebă ea cu un zâmbet strălucitor.

- Câinele gemenilor, explică Henry.

- Un câine, spuse ea, bătând din palme din plăcere delicată. „Micul Timothy va fi atât de mulțumit”. Apoi, fața ei pălise în timp ce ceea ce părea a fi un ponei zdrențuit a căzut pe alea și a început să se scuture încercând să se dezmoartească. Toți cei cinci membri ai grupului rodean s-au tensionat pentru o clipă și au emis un oftat colectiv de ușurare când a devenit evident că Brutus nu paru atras de Marian sau de Peter, care plutea în fundal cerându-i lui Giles detalii despre călătoria lor.

"Bea până la fund!" o voce pătrunzătoare comandă din adâncurile trăsorii. Marian arăta de parcă ar fi vrut să leșine dacă ar fi putut avea încredere în soțul ei ca o prindea când cădea.

- Pen, trage pătura asta infernală peste cușcă, o certă Philip.

"Am tras-o!" a protestat ea tare. „Probabil că ai scos-o când ai intrat după Brutus, bou neîndemânatic!”

- Destul, copii, spuse Peter cu o poruncă îngrozitoare. „Dacă acesta este papagalul pe care l-ați menționat în ultima voastră scrisoare, ar fi bine să-l învățați să aiba maniere, sau să dispară.”

„Dar, Peter”, au protestat amândoi în cor.

"Destul! Domnișoară Manford, lacheul vă va arăta dumneavoastră și copiilor camerele voastre. Aș putea sugera o oră de odihnă și apoi cină în sala de școală? ”

„Oh, atât de amabil, Sir Peter, Lady Tallant. Doar de ce avem nevoie. Deci foarte atent din partea ta. Oh, te rog, vom fi bine. Vino, Philip. Penelope? Oh, și Brutus. Și Oscar? Sunt îngaduiți sus? Așa de atenți. Copiii vor fi atât de recunoscători. Spune mulțumesc, Penelope. Ce este asta, cel mai drag băiat al meu? Oh, este încă suficient de mare pentru a acoperi cușca. Mulțumesc, Sir Peter. Atât de amabil." Domnișoara Manford, înroșită și jenată, a disparut cât de repede s-a putut.

„Dragă Henrietta”, a țâșnit Marian, îndreptându-și atenția spre cumnata ei, „cum... ce bine arăți, draga mea. Am fost atât de nerăbdătoare să te am aici. De când s-a născut micul Timotei, știi, cu greu am ieșit în societate. Dar am o adevărată serie de activități programate pentru tine. Sunt hotărâta să fac furori cu tine, știi, deși văd că va trebui să ne ocupăm pentru a te face acceptabila. ”

Henry strălucea, dar nu spuse nimic. Ea ura să piardă un pariu și dacă câștigarea celui împotriva lui Douglas Raeburn însemna să fii transformat într-o altă persoană - o domnișoara hlizita, nu mai puțin - atunci o domnișoara dorea să devină. Zâmbi posomorât în timp ce-și scotea palaria și își scutura buclele scurte.

Marian întinse mâna după sfoara clopotelului în salonul în care o condusesse pe Henry. - O voi face pe doamna Lane să-ți arate drumul în camera ta, Henrietta, spuse ea. „Trebuie să te odihnești o vreme. Îl voi instrui pe bucătar să reprogrameze cina mai tarziu cu o oră. ”

„Aș mânca mult mai repede, de îndată ce va fi gata”, a declarat Henry cu sinceritate, uitând în clipa în care hotărârea de a deveni o domnișoară simțitoare. „Mi-e foame. Aș putea mânca un cal. ”

Zâmbetul lui Marian era încordat. "Desigur dragă. Ce nepăsător din partea mea. Călătoria are tendința de a provoca apetitul, nu-i așa? ”

Doamna Lane a intrat în cameră în acel moment, spre ușurarea aproape vizibilă a lui Marian, și a dus-o pe Henry într-o cameră mare, confortabilă și, binecuvântată fie, cu o cadă plină de spumă caldă.

Între timp, Marian s-a prăbușit grațios pe o canapea după ce a trimis un lacheu pentru o tavă cu ceai; aruncă o privire deznădăjduită spre soțul ei, care stătea cu spatele la șemineul gol, cu mâinile încleștate la spate, cu o expresie sumbra pe fața lui.

„Dragul meu Peter, ce trebuie să facem?” s-a tânguit ea. „Toți sunt așa. . . rustici."

„Sunt niste Tallant”, a răspuns Peter cu rigiditate, „iar eu fiind capul familiei, ei sunt responsabilitatea mea”.

- O, da, desigur, dragostea mea, adăugă Marian în grabă. „Este atât de rușinos încât nimeni nu i-a luat în mână până acum. Gemenii sunt destul de sălbatici. Chiar nu cred că ar trebui încurajați să vorbească până nu li se vorbește. Se pare că guvernanta lor nu are niciun control asupra lor. Și acel câine și acea pasăre, Peter! Într-adevăr, nu li se poate permite să cutreiere casa. Mai ales când avem de luat în considerare creșterea micuțului Timothy. ”

„Sub influența ta clară și cu mâna mea fermă, toate vor apărea în cel mai scurt timp, draga mea”, o linișți Peter. „Domnișoara Manford a fost cu ei de când Giles era destul de tânăr. Cred că stă oarecum în locul unei mame pentru ei. Ea a umplut un gol după ce mama a murit când s-au născut gemenii. Dacă trebuie să fie demisă, desigur, atunci sentimentul nu poate fi lăsat să stea în cale. Dar am să discut mai întâi cu ea. ”

„Și Henrietta!” Lady Tallant păru pierdută pentru cuvinte pentru o clipă. „Asa o ciudata, iubirea mea. Va trebui să chem un croitor și un coafor la casă. Nu o pot scoate aratând așa cum arata acum. ”

„Da”, a fost de acord sec, „știam că Henrietta va fi principala problemă. L-am muștrătat de multe ori pe tata, când a crescut, pentru că i-a permis să se răsfete cu apucăturile ei de baietoi. Dar era un om

încăpățânat. El nu ar putea fi niciodată convins că ar trebui să fie pregătită în mod corespunzător pentru viața care trebuie să o aștepte ca adultă ”.

„Discursul ei, Peter. Vorbește mereu cu o astfel de lipsă de maniere? ”

Între ei aveau o liniște confortabilă peste ceainic, disecând caracterul lui Henry și schițând să îndrepte greșelile groaznice pe care le-a dezvoltat educația ei în ea.

Henry a devenit treptat conștient de a doua zi de teribilul calvar care i-a fost pregătit. În timp ce gemenii și animalele lor de companie au fost închise în sala de școală cu domnișoara Manford, iar Giles și-a petrecut ziua afară din casă undeva cu fratele său înainte de a se întoarce la universitate a doua zi, Henry a fost lasată la mila lui Lady Tallant.

În cursul dimineții a sosit un coafor. Henry a fost pusă să stea pe un taburet în dormitorul cumnatei sale, în timp ce domnul Pierre (un fals francez, Henry a hotărât imediat ce a deschis gura) s-a plimbat încet în jurul ei de câteva ori, cu capul înclinat în diferite unghiuri, ochii îngustați în concentrare.

- Știi că nu este mult de făcut, îi spuse Henry practic. „Bucla este naturală, știi, dar nimeni nu a putut vreodată să o controleze. Puteți să-l periați și să-l călcați la cald cât doriți, dar va arăta ca o tufă spinoasă cinci minute mai târziu. Și într-adevăr nu îl puteți tăia mai scurt. Aș fi destul de cheală dacă ai încerca și Marian nu s-ar mai recupera din criza de nervi. ”

Domnul Pierre a părut să ignore acest sfat sincer și a continuat să o alarmeze pe Henry într-o măsură mică, ridicându-și foarfecele, flectând artistic degetele, de parcă ar fi fost pe cale să cânte o sonată pe pianoforte și a început să tragă.

Henry a suportat suficient de blând calvarul, care nu a durat prea mult timp. Când i s-a permis în sfârșit să examineze rezultatele în oglindă, a fost uimită. Părul ei părea să nu fie mai scurt decât atunci când îl periasă fără milă timp de zece secunde mai devreme dimineața, dar acum avea formă. Bucle moi i-au mulat scalpul și ceafa. Părea de fapt blând.

După prânz, Henry s-a confruntat cu croitorul cumnatei sale, Madame Celeste (un alt fals, a decis Henry), în salonul galben. Marian a fost de asemenea prezenta, după ce a anulat toate planurile anterioare pentru după-amiaza și a instruit majordomul să refuze prezența oricăror vizitatori care au avut neșansa să bata la usa. I s-a spus lui Henry destul de răspicat că hainele ei pur și simplu nu vor avea efect la Londra și era gata să admită că ar fi plăcut să aibă niște haine noi. Ea a fost pregătită pentru o jumătate de oră plictisitoare alături de croitoreasă pentru a îndeplini sarcina necesară de a alege câteva haine - o rochie de zi, o rochie de bal și poate un costum de călărie, a gândit ea, deși perspectiva călăriei la Londra a făcut-o să gândească ca nu prezintă prea mult farmec pentru ea dacă ar însemna să trebuiască să călărești într-o șalaterală.

Henry a fost îngrozită când a aflat că sesiunea va dura aproape trei ore și jumătate și că avea să aibă atât de multe haine noi, încât cu siguranță îi va lua tot sezonul să poarte pe fiecare dintre ele o singură dată.

„De ce am nevoie de zece rochii, de dragul cerului?” întrebă ea, îngrozită. „Oare nu imi va ajunge una câteva luni până în vară?”

Madame Celeste a lăsat un zâmbet superior să se așeze pe trăsăturile sale întunecate, în timp ce Marian a ridicat ochii spre tavan și s-a străduit să-și păstreze răbdarea de doamnă educată.

„Draga mea Henrietta”, a spus ea, „vom participa la numeroase baluri, oferite de unii dintre cei mai influenți membri ai ton-ului.

Știi, fratele tău și cu mine ne miscăm în cele mai înalte cercuri. Ar fi de neimaginat să porți aceeași rochie de cel mult două ori într-un singur an. Toată lumea ar crede că trebuie să fii o sărăntoacă, draga mea. Și nu am găsi niciodată un domn care să te ceară în căsătorie.”

„Și acesta este scopul tuturor acestor agitații?” Întrebă Henry, cu un braț indicând masa amestecată de modele, valuri de țesătură și cărți de panglici și dantele împrăștiate peste tot. „Trebuie să fii introdusă pe piață pentru cel mai mare ofertant?”

„Într-adevăr, Henrietta”, a răspuns Marian cu severitate, „încerc tot posibilul să te fac să arăți ca o doamnă. Te-aș ruga să faci un efort să vorbești și tu ca una. Desigur, trebuie să fie scopul oricărei domnișoare de familie bună să găsească un soț potrivit. Ce altceva este de dorit?”

Henry era pe punctul de a argumenta ideea, dar amintindu-și de un anumit pariu și că era hotărâtă să câștige, a închis gura cu un clătinat audibil din dinți.

A îndurat vrăjeala aparent nesfârșită de a sta pe un scaun jos, în timp ce doamna Celeste măsura și țintuia, împingea și întepa. Apoi a stat într-o tăcere mohorâtă pentru perioada rămasă, în timp ce cumnata ei și croitoreasa discutau stiluri, țesături și garnituri până la gheață. O singură dată și-a exprimat o părere.

- Nu roz, a declarat ea.

Marian părea îndoielnică. - Probabil că ai dreptate, Henrietta, a fost de acord. „Rozul s-ar putea să fie în opoziție cu părul tău.”

„Nu-mi pasă de asta”, a declarat Henry, „dar rozul este pentru fete!”

Marian s-a abținut cu înțelepciune de la comentarii.

După plictiseala sesiunii de ajustări și măsurători, Henry răsuflă ușurată și își anunță intenția de a ieși afară la plimbare. A urmat o ceartă puternică atunci când Marian i-a interzis să pună un pas în afară până când prima haină ar fi trebuit să sosească două zile mai târziu. Henry a pierdut cearta.

A simțit că ar fi înnebunit destul de tare de oboseala zilei dacă un incident nu ar fi înveselit-o. Dacă micului Timothy se auzea strigând aproape de o criză de isterie. Henry stătea în salon de desen, în acel moment teribil de ocupată să-și scuture piciorul înainte și înapoi și numărând de câte scuturări ar fi nevoie înainte ca papucul să zboare. Marian era și ea acolo, lucrând câteva broderii.

Aceasta din urmă s-a sărit în picioare mai întâi și s-a repezit la camera copiilor de unde se auzea sunetul. Henry a urmat într-un ritm mai liniștit. Crizele zilnice din casa Tallant o obisnuiseră să nu intre în panică prea ușor.

Scena pe care i-au văzut-o ochii când a ajuns la ușa creșei a încântat-o foarte mult. Gemenii examinau ocupați jucăriile bebelușului în timp ce copilul însuși era pe podea încurcat în corpul înclinat al lui Brutus

și avea fața linsă. Copilul chicotea de veselie. Oscar era cocoțat pe tăblia leagănelui ușor legănat, urmărind scena din fața lui și repetând benign: „Fie-i cizmele binecuvantate!”

Când Henry și-a pierdut interesul pentru scenă și a rătăcit înapoi în salon, gemenii au fost trimiși înapoi în sala de școală cu animalele lor de companie; Domnișoara Manford, care motaia peste niște broderii înainte ca gemenii să scape, fusese certată; dadaca, care descoperise scena de groaza la întoarcerea ei de la o vizită la bucătărie, fusese lăsată să calmeze un bebeluș urlător, care fusese lipsit de noua lui jucărie; iar Lady Tallant fusese ajutată în camera ei de servitoarea domniei sale și se odihnea liniștită în speranța că va fi recuperată la timp pentru cină.

Rezultatul incidentului a fost că Brutus și Oscar au fost alungați la grajd. Sir Peter era destul de dur. Nu trebuia să existe nici o amânare. El a declarat că era prea blând ca să permită păstrarea creaturilor.

Când prima dintre hainele lui Henry a fost livrată două zile mai târziu, a descoperit că încă nu avea libertatea de a se relaxa și de a-și ordona propria viață. Îmbrăcată într-una din rochiile de zi, Marian a dus-o pe Bond Street la cumpărături de bonete, pene, mănuși, cizme, papuci, evantaie, umbrele de soare și o mulțime de alte „ciuperce inutile”, așa cum i-a mărturisit domnișoarei Manford la întoarcere.

„Într-adevăr, Manny”, a spus ea supărată, „acesta este modul în care femeile prind soții? Totul este un joc ridicol. Nici un bărbat nu alege o femeie cu care să simtă că ar putea fi confortabil pentru tot restul vieții sale, decât o păpușă pregătită?”

„Dar unii oameni consideră că este încântător să se îmbrace și să arate drăguț, draga mea fată”, a calmat-o domnișoara Manford. „Și domnii petrec nu mai puțin timp în a arăta cât mai bine. Am auzit că domnul Brummell petrecea trei ore și jumătate uneori doar legându-și lavaliera.”

Henry izbucni în hohote de râs. „Trebuie să fi fost un păun!” a fost părerea ei.

„Poate ca așa e, dragă fată, dar niciodată să nu spui asta altcuiva. El a dat tonul modei mult timp, am auzit.”

„Ce impopotonat!” Henry a declarat înainte de a ieși la grajd să se alăture gemenilor într-o vizită de doliu la Brutus și Oscar.

Lady Tallant i-a dezvăluit în cele din urmă planurile sale sociale lui Henry. În următoarele câteva săptămâni, urmau să existe activități sociale minore, inclusiv câteva petreceri mici, o seară muzicală și o petrecere de picnic la Kew Gardens. Dar ieșirea oficială a lui Henry trebuia făcută odata cu fiica prietenei lui Marian, contesa de Lambert. Familia Tallant avea o sală de bal suficient de mare pentru o sindrofie de dimensiuni moderate, dar Marian a vrut să facă senzație la scara mai mare pentru prima apariție oficială a cumnatei sale. Contesa insistase să împărtășească ocazia - și costul. Althea era o fată timidă, a declarat ea. Ar ajuta-o să aibă o alta debutanta cu care să împărtășească nervii pe care fiecare fată trebuie să-i suporte cu o astfel de ocazie.

Henry a participat foarte ascultătoare la toate activitățile de pre-debut, ascultând cu aviditate numele tuturor oaspeților anunțați. Se părea că ducele de Eversleigh nu participa la nimic. Cum ar fi trebuit să-l facă să o ceară când nici măcar nu pusese niciodată ochii pe bărbat? Ea a început să aprecieze geniul fratelui ei și al cohortelor sale, numindu-l ca obiect al cuceririi sale. Probabil că știa că era puțin probabil ca ea să-l întâlnească vreodată. Dar într-adevăr, se gândi ea, jucau jocul foarte nedrept. A uitat în mod convenabil că a insistat să țină ducele.

Începuse să se îndoiască de însăși existența bărbatului, când dintr-o dată îl auzi menționat pentru prima dată de când venise la Londra. Cumnata ei o prezentase lui Althea Summers în timpul unei petreceri deosebit de insipide. Nu era nimic de făcut. Nu era dans. Mesele rotunde pentru jocul de carti fuseseră amenajate, dar batranii ocupasera mesele, iar tinerii se îndreptaseră în grupuri lipsite de entuziasm. Althea și Henry stăteau împreună, puțin îndepărtate de ceilalți, nu la alegerea lui Henry. Ea a etichetat-o pe Althea drept o agitata după o privire la fața ei grasă și anxioasă.

„Henrietta, nu ești îngrozitor de speriată de bal?” Întrebă Althea, aplecându-se confidențial spre noua ei prietena. „Declar, nu știu cum voi trăi prin asta”.

"De ce?" Întrebă Henry. „De ce trebuie să te sperii?”

„De ce, toată lumea se va uita la noi”, a spus Althea, cu ochii mari. „Și vor fi atât de mulți domni. Ce se întâmplă dacă nu facem o impresie bună, Henrietta? Vom fi flori de perete pentru restul sezonului. Și cât de îngrozitor ar fi să trebuiască să începi un alt sezon anul viitor, fără niciun frumuseț.”

- În ceea ce mă privește, spuse Henry, fără griji, legănându-și liber picioarele, „dacă domnilor nu le pasă să mă ia în seamă, nu îi voi lua în seamă. Trebuie să fie o masă de cină, nu-i așa?”

Althea aruncă o privire înspăimântată, destul de îndoielnică, către tovarășa ei. - Te distrezi, Henrietta, spuse ea. „Chiar ești nostimă”. Și a titrat într-o distracție nesigură. „Sunt sigură că voi uita fiecare pas de dans pe care l-am învățat vreodată”, a continuat ea. .

„Pooh!” spuse Henry. „Cui îi pasă de dans?”

„Mama spune că trebuie să dansez cu vărul Marius dacă îl poate ademini”, a continuat Althea. - Voi muri, Henrietta. Are un astfel de mod de a privi în jos pe nas și prin monoculul său la oricine. Voi uita chiar care picior este care. Dar Mama spune că ar fi o mare lovitură de stat să-l fac pe Eversleigh să danseze cu mine. Îmi va asigura succesul. ”

Interesul marcat al lui Henry a fost intens. „Eversleigh?” ea a întrebat. - Vrei să spui ducele?

„Nu merge niciodată la baluri”, a spus Althea. „Mama spune că vine la noi doar pentru că sunt verisoara lui. Mi-aș dori cu adevărat să nu se simtă obligat, Henrietta. ”

„Pooh”, a spus acea doamnă interesată. „Nu ar trebui să mă tem să dansez cu el.” Și mintea ei încerca febril să calculeze datele. Ar avea ea suficient timp să îl atragă?

### CAPITOLUL 3

Ducele de Eversleigh a petrecut după-amiaza înainte de balul verisoarei sale cu Suzanne Broughton. În după-amiaza aceea a avut loc adunarea mare obișnuită de vizitatori în salonul ei - predominant bărbați, paraziti care erau atrași de siguranța ei de sine matură, bogăția și aerul ei de independență. Era o femeie care era mai aproape de treizeci de ani decât îi păsa să recunoască.

Eversleigh a rămas departe, neparticipând într-o mare măsură la conversația generală. Aerul său obișnuit de plictiseală și cinism a descurajat pe oricine să nu încerce prea mult să-i atragă atenția. Moștenitorul și vărul său, Oliver Cranshawe, a fost o victimă deosebită a modului îngrozitor al ducelui.

„De ce, Marius”, și-a întâmpinat vărul cu poftă la intrarea pentru prima dată în cameră, „tot așa, atârând după frumoasa văduvă? Cu siguranță nu pot să dau vina pe gustul tău. Totuși, competiția pare destul de rigidă, nu?” El l-a favorizat pe Eversleigh cu flăcarea completă a zâmbetului său foarte alb, foarte orbitor, același zâmbet cu care vrăjise multe femei.

Din păcate, Eversleigh părea impermeabil farmecului său. Își ridică monoclul cu o mână lenesă și continuă să-și supună examinarii moștenitorul într-un mod temeinic și fără grabă. Monoclul a trecut peste dezordinea ingenioasă a părului blond și ondulat, a feței frumoase și zâmbitoare, a hainei strălucitoare din superfin albastru și a spumei de dantelă albă la gât și încheieturi. A luat notă atentă de zorzoane și lanțuri și numeroasele inele care au împodobit persoana lui Cranshawe și de tabachera cu bijuterii strânsa în mână.

- Ah, Oliver, spuse el înfricoșător în cele din urmă, coborând monoclul. - Încerci să-i arunci pe toți ceilalți galanți la umbră, băiete dragă?

Zâmbetul se strânse pe chipul lui Cranshawe, dar înainte să aibă șansa să spună mai multe sau să se îndepărteze, Eversleigh se ridică fără grabă în picioare și se apropie să stea lângă scaunul doamnei Broughton, care era în conversație animată cu doi admiratori foarte tineri.

„Suzanne”, a spus Eversleigh, întrerupându-se imediat ce a avut loc o pauză în discuție, „vom începe acea plimbare în parc? Dacă nu plecăm în curând, exercițiul va fi destul de inutil. Nu va mai fi nimeni altcineva care să critice și nimeni care să ne admire.”

Cei doi tineri au zâmbit nesigur, deloc siguri dacă acest discurs, rostit cu o expresie de plictiseală totală, a fost menit în glumă sau nu. Suzanne i-a salvat de o jenă suplimentară sărind în picioare și bătând din palme pentru a-și concentra toată atenția.

„Vă mulțumesc tuturor că ați venit”, a spus ea, zâbind cu farmecul cald care i-a făcut pe mulți bărbați sclavii ei, „dar am promis că voi pleca cu Marius”.

Camera s-a curățat ca o magie. Suzanne a urcat la etaj pentru a se schimba într-o rochie de trăsură și haine de exterior. Eversleigh se plimba prin salonul gol și se opri să se uite încruntat la șemineul aprins. După câteva clipe se întoarse brusc și ieși din cameră. Urcă pe a doua scară și pași de-a lungul coridorului spre vestiarul Suzannei.

A deschis ușa fără să bată și a ținut-o până când Suzanne, aruncându-i o privire întrebătoare, a demis-o pe servitoarea ei, care era în proces să-i incheie nasturii de la spatele rochiei.

„Marius”, a spus ea cu un ușor reproș după închiderea ușii, „tocmai mi-am schimbat rochia la instrucțiunile tale și nu am avut încă o ieșire astăzi. Acum trebuie să-mi spui că nu trebuie să iesim, până la urmă? Cât de obositor ești uneori ”.

- Nu te supăra, Suzanne, spuse el, înaintând în cameră și îndreptându-se spre spate pentru a inversa procesul cu nasturii pe care le începuse femeia de serviciu. „Astăzi am nevoie de tine.”

„Într-adevăr, Excelenta?” a strigat ea, dându-se întorcându-se cu fața la el pentru a-l înfrunța. „Și de ce este nevoie de un astfel de proces unidirecțional? Ce zici de vremurile când te vreau? Mi se pare că vii la mine numai atunci când simți nevoia. Nu este atât de des pe cât s-ar putea, Marius. ”

Privirea lui Eversleigh era imposibil de înțeles. O privi îndelung prin pleoapele pe jumătate închise. - Vrei să-mi pui hățuri, Suzanne? întrebă el încet. „Te asigur că nimeni nu a reușit vreodată”.

Suzanne a perceput imediat eroarea ei. Ea a râs seducătoare și și-a înfășurat brațele în jurul gâtului iubitului ei, „Marius”, a spus ea, „Sunt pur și simplu separată pentru că port o rochie nouă și așteptam cu nerăbdare să-l aduc pe fiecare domn din parc în genunchi și să întoarcă fiecare altă femeie cu ochii verzi de invidie. Și apoi, ai venit tu și fără nici măcar un cuvânt de apreciere, ai început să o elimini ”. Ea se uită topit în ochii lui.

Eversleigh o ținea la distanță de braț și îi lăsa ochii să se miște încet și sugestiv pe lungimea corpului ei.

„Este o rochie neobișnuit de frumoasă”, a recunoscut el în cele din urmă. „Dar, vezi, draga mea, știu întâmplător că ceea ce se află sub el este infinit mai frumos”.

„O, Marius”, răsuflă ea încet și cu oarecare ușurare, „ești un lingușitor nerușinat”.

O jumătate de oră mai târziu, stăteau liniștiți unul în brațele celuilalt într-un pat mare cu baldachin, în acea dispoziție caldă și somnoroasă, care reușește o sesiune de relații de dragoste care a fost pe deplin satisfăcătoare pentru ambii parteneri.

- Marius, murmură Suzanne, sărutându-i bărbia și apropiindu-se de corpul său cald și gol, sunt atât de bucuroasă că am uitat de plimbarea cu trăsura. Acest lucru s-a dovedit mult mai satisfăcător. Iar rochia poate aștepta o altă zi. ”

- Sentimentele mele în totalitate la fel, răspunse el, privindu-și nasul spre ea. „Cu siguranță am făcut mai multă mișcare decât am fi călărit într-o trăsură.”

Ea chicoti în gât. „Totuși, sper că nu te-am lipsit de tot exercitiul în aer liber pentru ziua respectivă.”

- Mătușa mea, știi, spuse el evaziv. „Verisoara își face debutul. Trebuie să fac o apariție ca șef al familiei. ”

Ea a râs veselă. „Marius! Când te-a îngrijorat vreodată datoria familiei? Nu cred. Probabil că vei tachina toate mamele și le vei crește speranțele la febră. Ești foarte crud ”.

El nu a răspuns sau mișcat deloc.



„Nu te teme niciodată, dragostea mea”, a continuat ea, râzând în glas. „Dacă ai nevoie de salvare, voi fi acolo. Și cred că ai putea scăpa cu dansul cu mine mai mult decât cele două dansuri acceptate. Sunt dincolo de vârsta de a atrage bârfe prea ușor. ”

- Ești prea amabila, draga mea, spuse el sec. „Mă aștept din plin să supraviețuiesc calvarului. Cu toate acestea, cu siguranță voi dansa odată cu tine. Să spunem primul vals? ”

„Îl voi scrie pe carnetul meu”, a spus ea, ascunzându-și mortificarea sub un aer strălucitor.

„Acum, oricât aș vrea să ne reînnoim exercițiile, cred că este timpul să începem să ne înfrumusețăm amândoi pentru veselia serii”, a spus Eversleigh, desfăcându-se de corpul moale al amantei sale și ridicându-se într-un poziție așezată pe marginea patului.

- Atunci, ne vedem acolo, Marius, spuse Suzanne, curbându-se în căldura lăsată de trupul său sub lenjeria de pat. Atenția sa tăcută asupra sarcinii de a se îmbrăca singur a completat dezamăgirea ei. Atunci nu avea de gând să se ofere să o însoțească la bal.

Henry era gata. Se uită în glumă la reflecția ei dintr-o oglindă lungă din dressingul care-i fusese alocat în casa contelui de Lambert. Arăta ca orice altă fată cu capul gol al ton-ului, a decis ea, fără să-i umple spațiul gol dintre urechi, cu excepția viselor de a prinde un soț bogat și cu titlu. Purta o rochie cu talie înaltă, din dantelă albă, deasupra unei rochii din satin de culoare piersică palidă. Panglicile de culoarea piersicii erau legate într-un arc complicat sub sânii ei și cădeau la tiv, unde atrăgeau atenția asupra papucilor din satin portocaliu care priveau de sub halat. Rochia avea mâneci scurte, umflate și scufundată într-un decolteu modest, scăzut, festonat. Purta o singură suvită de perle pe care i-o prezentase Peter în acea după-amiază. Mănușile albe până la cot și un evantai de fildeș au completat ținuta. Henry era destul de dezgustată în timp ce slujnica, care fusese trimisă la ea de contesă, stătea în spatele ei și zâmbea în oglindă.

- Ooh, esti frumoasa ca o icoana, domnișoară, spuse ea cu admirație.

Henry îi zâmbi întunecat și se îndreptă spre ușă. „E timpul să cobor în salon. Linia de recepție se va forma în curând, presupun ”, a spus ea.

Când a ajuns la ușă, s-a deschis usa de cealaltă parte și Lady Tallant a intrat. „Henrietta, draga mea”, a țâșnit ea, penele din păr dând din cap aprobator, „arăți remarcabil de drăguță. Lasă-ne să ne grăbim jos. Nu trebuie să-i ținem pe conte și pe contesa în așteptare ”.

Henry și-a recunoscut cu greu, în timp ce își urma cumnata cu blândețe pe scări, că se simțea puțin nervoasă. Nu că ar da o ceapa degerată pe dans, desigur, sau pe părerile tuturor oamenilor care ar veni să o privească. Dar s-a întrebat dacă ducele de Eversleigh ar face cu adevărat o apariție și ce tip de bărbat ar fi fost acela pe care trebuia să-l atragă sa o ceara de nevasta. Nu a simțit nicio îndoială cu privire la propriul succes, dacă bărbatul nu ar neglija să vină.

Se simțea destul de neliniștită o oră și jumătate mai târziu. Stătuse în linia de primire alături de contele și contesa de Lambert, Lady Althea, Sir Peter și Lady Tallant, dând mâna și făcând reverențe la atât de mulți oameni, încât era convinsă că mâna dreaptă trebuie să fie umflată la dublul dimensiunii normale. Și că zâmbetul de pe chipul ei trebuie să fie înghețat acolo pentru totdeauna. S-a săturat complet să răspundă la întrebări impertinente de la toți bătrânii ramoliti și să-i vada pe tinerii băieți holbandu-se la

ea și măsurată în mod critic de către domnișoare. Dar când ei și lui Althea li s-a spus că pot părăsi șirul și să înceapă dansul, ducele de Eversleigh încă nu sosise.

O oră mai târziu, se părea că Henry era destinată să aibă un succes moderat. Deși nu a atras atenția niciunui membru important al tonului, ea avusese parteneri pentru toate dansurile, cu excepția unuia, și acesta era un vals. Știind că acesta a fost prima ei bal, domnii au lăsat-o cu tact pe margine, dându-și seama că nu i s-ar fi acordat încă permisiunea de a valsa de niciuna dintre patroanele lui Almack. Reputația socială a oricărei fete ar fi fost moartea valsului până când nu s-a dat o astfel de aprobare. Doamnele mai în vârstă și insotitoarele care căpățeau pereții sălii de bal (aceia, adică care nu se retrăseseră în sala de cărți) o priveau, dacă nu chiar cu o prietenie deschisă, cel puțin cu toleranță. Este adevărat că doua dintre ei comentaseră culoarea deplorabilă a pielii ei.

„Sânge străin, poți fi sigură”, a spus una dintre ele.

„Sau altfel a fost expusă la soare”, a sugerat cealaltă.

- Cu siguranță nu, spuse prima. „Fratele ei, Sir Peter Tallant, este un om foarte nobil”.

„Am auzit că a sosit de curând în oraș”, a continuat a doua. „Cred că și ea are niște pistrui.”

Cealaltă se ridică și o privi pe Henry cu o dezaprobare pătrunzătoare. Părea jignită că fusese invitată la ieșirea unei fete arsă de soare, cu pistrui.

Henry accepta un pahar de limonadă de la un domn foarte tânăr, cu față plăcută, când Althea, care stătuse în apropiere, o apucă brusc de braț și o făcu să vărsă puțin lichid pe partea din față a rochiei.

„Oh, îmi pare foarte rău, Henrietta!” își ceru scuze, tamponând ineficient dantela cu mâinile înmănușate. - E aici, Henrietta. Ce trebuie să fac? ” Se întoarse cu spatele la pragul sălii de bal, încercând să pară discreta.

Henry se uită cu deschisă curiozitate la omul care stătea în prag. Cu greu a fost încurajată de ceea ce a văzut. Bărbatul era înalt și grațios, subțire, deși exista o sugestie tulburătoare de putere în jurul umerilor și pieptului său. Avea o față deconcertant de puternică și frumoasă. Haina și pantalonii până la genunchi erau negri, iar lenjeria lui avea un alb strălucitor. Părea complet inconștient, deși sosirea lui provocase o agitație foarte vizibilă în rândul companiei adunate. Privea oaspeții fără grabă printr-un monoclu. Cuvântul imposibil nu făcuse niciodată parte din vocabularul lui Henry, dar avea un sentiment amuzant în groapa stomacului că câștigarea pariului va fi cea mai mare provocare din viața ei.

În timp ce ea (și majoritatea oaspeților adunați) privea, contesa de Lambert s-a îndreptat spre duce și l-a luat de braț într-un gest de familiaritate deliberată. El își lăsa monoclu și o privi de sub pleoapele adormite.

Stomacul lui Henry a devenit în mod hotărât ingretos în timp ce cele două figuri se apropiau. Aproape că putea înțelege de ce Althea se temea atât de mult de acest bărbat. Contesa nu era preocupată de prezența lui Henry și a tânărului ei flacau. Ea nu intenționa decât să-și prezinte varul fiicei sale și să îi vadă parteneri pentru următorul dans, un cadril. Pentru ea, aceasta a fost lovitura de stat a sezonului. Succesul fiicei sale era acum asigurat.

Eversleigh a dansat cu alți doi parteneri, fiecare o debutanta tânără și tulburată. Plictiseala și cinismul expresiei sale nu s-au schimbat pe măsură ce partenerii săi s-au înroșit, au fluturat și au chicotit prin experiența dansului cu cel mai eligibil și mai evaziv burlac din Londra.

Oliver Cranshawe, care ieșise din sala de cărți la timp pentru a asista la acest comportament extraordinar al vărului său, s-a apropiat treptat de Suzanne Broughton, care nu dansa, dar care era înconjurată de curtea ei obișnuită de admiratori.

„Deci, draga mea Suzanne”, a comentat el când atenția ei sa mutat, „ești supărata în seara asta?”

„Supărata?” întrebă ea, privind-l cu aroganța. - Ce vrei să spui, Oliver?

- Văd că Marius se uită la toate fetele, spuse el, zâmbind fermecător, de parcă tocmai i-ar fi făcut complimente pentru rochia ei.

Ea a râs aerisit. „Bietul Marius!” a titrat ea. „A fost afectat de un caz de datorie familială, Oliver. Știi, Althea este verisoara lui. ”

„Într-adevăr?” el a tras. „Este cu siguranță primul caz de acest gen pe care l-am cunoscut vreodată. Nu putea să pândască după o soție, nu-i așa? ”

- Nu fi ridicol, Oliver, spuse Suzanne mai tăios decât intenționase. „Îți poți imagina Marius cu o fată tânără? Ar muri de plictiseală peste două săptămâni. ”

- Ești sigură de tine, ești, Suzanne? Întrebă Cranshawe, cu o licărire de ceva neplăcut în ochii lui. „Cred că ar fi bine să stăm cu ochii pe Excelenta Sa, draga mea. La urma urmei, avem un interes comun în această privință, nu-i așa? ”

Nu s-a prefăcut că îl înțelege greșit, deși nu a răspuns. Ea și-a îndreptat atenția spre grupul de domni care încă așteptau în apropiere.

Eversleigh și-a întors al doilea partener la insotitoare și a stat singur lângă ușă. Arăta de parcă i-ar plăcea să scape, se gândi Henry, în timp ce și ea stătea momentan singură la cealaltă parte a sălii de bal. De fapt, îi era foarte teamă că va scăpa în curând și că ar fi pierdut probabil singura ei șansă de a-l întâlni în perioada de timp a pariului ei. Nu știa cum să-i atragă atenția. Se gândise să-i ceară contesei sau lui Althea să o prezinte, dar asta părea prea descumpănitor chiar și pentru ea. Dar ceva trebuia făcut repede.

În timp ce medita asupra problemei, un tânăr domn cu care dansase deja i-a cerut o dată să-l accepte și pentru următorul dans. Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

„Este atât de amabil să întreb”, a spus ea, „dar mă tem că l-am promis deja pe următorul. Poate mai târziu? Și scuzați-mă, vă rog. Trebuie să mă duc în camera doamnelor. ”

În timp ce tânărul roșea la o vorbă atât de simplă, Henry înconjura hotărât ringul de dans pe lângă grupuri de oameni care vorbeau până când se afla la câțiva metri de duce. Trase adânc aer în piept, își întoarse capul înapoi peste umăr de parcă cineva din spatele ei i-ar fi spus numele și și-a mărit ritmul. Ea s-a oprit doar atunci când corpul ei a intrat în contact ascuțit cu un piept foarte ferm și când piciorul lui era sub papucul ei, bărbia lui crăpând în contact cu capul ei și mâinile lui strângându-i brațele.

"Oh!" a strigat, înroșindu-se și tulburându-se când a dat un pas înapoi și a ridicat ochii mari, caprui, spre ochii lui leneși, albaștri. „Ce neîndemânatic din partea mea. Imi pare atât de rău, domnule. Te-am rănit?”

Ducele de Eversleigh s-a trezit uitându-se în jos la o claie de păr castaniu care părea ușor neregulat, cu panglica ei de culoarea fildeșului oarecum deformată, iar sub ea o față roșie, arsă de soare, cu ochi sclipitori și - da, cu siguranță - un grup de pistrii pe nas. Mâna lui rățăcea până la mânerul monoclului său, dar nu îl ridică.

- Vina mea este în totalitate, doamnă, spuse el zâmbind. „Nu ar fi trebuit să stau în prag.”

„Nu, într-adevăr”, a insistat ea puternic, „tata a spus întotdeauna că sunt un bou neîndemânatic”.

"Intr-adevar!" el a spus. „Nu mi s-ar putea aștepta să confirm această opinie, acum, aș putea?”

„Este bine pentru tine că nu purtam cizme”, a spus ea, zâmbind în mod neplăcut pe fața lui impasibilă.

„Într-adevăr, nu ți-ar completa rochia, doamnă”, a recunoscut el.

Henry chicoti deschis. „Nu pareți să vă bucurați enorm de bal, domnule”, a spus ea.

S-a înclinat rigid. „Marius Devron, Duce de Eversleigh, la dispoziția dumneavoastră, doamnă”, a spus el. „Se pare că atragem atenția. Mi-ai face onoarea de a dansa cu mine?” O apucă ușor de cot și o înaintă spre ringul de dans.

- Oh, sunt încântată să vă cunosc, Excelența Voastră, spuse Henry cu înverșunare. „Sunt Henry”.

Se opri doar o clipă. - Henry? a întrebat el slab, cu mâna îndreptându-se din nou spre monoclul său.

„De fapt, Henrietta Wilhelmina Tallant”, a spus ea cu sinceritate. „Nu-i așa ca ti se umple gura spunand asta? Și numai dușmanii mei muritori mă numesc Henrietta. Mă face mereu să mă gândesc la o doamnă grasă, cu sânii mari, cu părul pal și fața umflată, așezată pe o canapea cu un câine mititel de casa și un vas cu bomboane.”

Ochii albaștri de sub pleoapele pe jumătate închise capătară o strălucire distinctă. - Cred că ar fi bine să vă spun domnișoară Tallant, a spus Eversleigh.

Henry observase strălucirea. „Vai de mine”, a spus ea cu amărăciune, „limba mea nenorocită! Nu ar fi trebuit să menționez sânii, nu-i așa? Într-adevăr, Giles m-a avertizat cu privire la asta acum câteva săptămâni, când i-am jenat pe bietii George și Douglas. Dar am uitat deja.”

Eversleigh a fost salvat de încercarea de a fi nevoit să-i răspundă atunci când a început muzica și și-a dat seama că era o melodie de vals.

- Mi-e foarte teamă că va trebui să-l sarim pe acesta, domnișoară Tallant, îi spuse el lui Henry. „Acesta este și debutul tau la fel ca și Althea, nu-i așa? Nu aveți voie să valsați până când una dintre patroane nu a acordat permisiunea, știți.”

„Da, Marian mi-a spus,” a răspuns Henry, „dar nu-mi pasă nici cat o ceapa degerata de asta, să știi. Fac mereu ce vreau. Tata a renunțat la mine când aveam doisprezece ani. El a spus că ar fi nevoie de un bărbat mai bun decât el să mă aplece în voia lui”.

- Ah, spuse Eversleigh, cu ochii îngustați chiar mai mult decât de obicei. „Dar dacă nu îți pasă de reputația ta, domnișoară Tallant, trăiesc cu frică și tremur de a mi-o pierde a mea.”

El o conduse din nou cu fermitate pe margine. Henry era pe punctul de a da o replică suparată când a observat că avea din nou monoculul său la ochi și că scanează camera cu ea, mai degrabă mai intenționat decât înainte.

După ce a găsit obiectul căutării sale, s-a întors din nou spre Henry. - Îmi vei lua brațul, domnișoară Tallant? a întrebat el, întinzându-i-l.

Ea și-a așezat mana pe a lui și a fost condusă în jurul perimetrului sălii de bal spre cealaltă parte, unde o doamnă superba, mândră și frumoasă, cu mai multe pene magnifice care fluturau deasupra coafurii îngrămadite, se afla în centrul unui grup animat.

Grupul a tăcut în timp ce ducele de Eversleigh se apropia, felul său fiind de plictiseală totală, remarcă Henry cu interes, aruncându-i o privire.

- Ah, Sally, a spus el într-un oftat, pot să-ți prezint domnișoara Henry, er, etta Tallant?

„Cum te bucuri de primul tau bal, draga mea?” Întrebă Sally Jersey, zâmbindu-i lui Henry. „Da, Marius, am întâlnit-o în linia de primire. Și dacă presupunerea mea este corectă, doriți să valsati cu ea.”

Eversleigh se înclină rigid.

Sally Jersey râse din nou. „Este foarte neobisnuit ca o fată să fie aprobată atât de curând, Marius”, a spus ea, „dar mă tem foarte mult că, dacă refuz, s-ar putea să nu te mai vedem la un bal încă cinci ani.”

Eversleigh își înclină capul, cu fața lipsită de expresie.

„Foarte bine, draga mea”, i-a spus faimoasa patroană lui Henry, „nu mai pierdeți din această muzică încântătoare, vă rog”.

„Reverenta”, a spus o voce foarte liniștită, iar Henry a ascultat-o înainte ca ea să-și dea seama că era ducele și că nu avea nicio treabă să-i spună ce să facă.

Henry nu a vorbit în timpul primului minut al dansului. La început, a fost intenționată să numere pașii. Fruntea ei se încreți concentrată. Apoi a devenit foarte conștientă de apropierea stransa a partenerului ei, căldura corpului său ajungând să-i spele obraji și să-i interfereze cu respirația. Nu-i plăcea deloc sentimentul. O făcea să se simtă puțin și fragilă și să nu stăpânească deloc situația.

S-a întors la realitatea deplină când, în timpul unui viraj, și-a încurcat picioarele și Eversleigh a trebuit să o tragă puternic de pieptul lui. A călcat puternic pe unul dintre picioarele lui.

„Aoleu”, a spus ea, îndepărtându-se de el cu o grabă greșită, „ar fi trebuit să-ți spun că nu valsez prea bine, nu-i așa? Ți-am rănit piciorul?”

„A fost una diferită față de ultima dată”, a răspuns el galant, „așa că uniformizează scorul”.

„Obişnuiam să urăsc lecțiile de dans”, îi spuse Henry. „Tata a făcut ca un maestru de dans să coboare la Roedean să ne învețe. M-am străduit cu disperare să uit de cursuri și să ies călare, dar nu le-am putut evita întotdeauna. Pe celelalte i-am învățat bine, dar nu am putut învăța niciodată valsul. Cred că a fost

pentru că domnul Reese obișnuia să mănânce usturoi și avea mâinile îngroșate. Le simțeam chiar prin rochia mea. La fel ca un pește. Deși ”, a adăugat ea reflectiv,, erau mereu fierbinți, nu reci ”.

Strălucirea pe care Henry o observase mai devreme se întoarse în ochii ducelui. „M-ați înfricoșat și tremur, doamnă”, a spus el. „Mă străduiesc să-mi amintesc dacă bucătarul meu mi-a servit usturoi în seara asta. Vă asigur că va fi demis mâine dimineață dacă o va face. ”

- O, îți pot spune că nu ar fi putut, spuse cu seriozitate Henry, privind cu ochii mari în ochii aceia tulburători pe jumătate închiși. A fost nedumerită când a văzut strălucirea adâncindu-se.

„Domnișoară Tallant”, a spus el, „vom discuta despre subiecte mai sigure și mai inteligente? Cum te bucuri de primul tau bal? Simți toată emoția de a fi o debutanta noua? ”

"Mare chestie!" ea a spus. „Cred că totul este o pierdere colosală de timp și bani.”

"Intr-adevar!" Maniera lui părea îndepărtată. Sprâncenele i se ridicară arogant.

„Da, nu este cu totul nebunesc ca atât de mulți oameni presupuși cu sensibilitate să se tocească în jurul unui ring de dans ținându-se de necunoscuți și vorbind despre subiecte de care nici nu sunt interesate cu adevărat, nici nu au vreo însemnătate?

„Sunt devastat să știu că faptul ca esti in compania mea te plictisește atât de mult, doamnă”, a spus el rigid.

„O, nu mă refer la tine, caraghiosule. Sunt convinsă că simți la fel ca mine, doar că nu-ți place să spui asta. Mi-a plăcut pur și simplu felul în care priveai toată lumea cu monoclul tău când ai intrat pentru prima dată, de parcă nu ți-ai fi putut crede ochilor că lumea deține atât de multă prostie. Mi-aș dori să am nervul să fac la fel. ”

„Nu te-aș sfătui, doamnă”, a spus el, cu o ușoară frământare în glas, „cel puțin, până când nu sunteți o văduvă în vârstă și nu veți putea elimina excentricitatea”. Henry îi simțea umărul tremurând ușor sub mâna ei, dar în timp ce ea își ridică privirea întrebătoare în fața lui, muzica se opri.

Eversleigh a eliberat-o și i-a întins brațul pentru mâna ei. „Vino, domnișoară Tallant”, a spus el, „te voi duce înapoi în siguranță la cumnata ta. Sir Peter Tallant este fratele tău, presupun? ”

„O, da”, a confirmat ea neglijent, „dar cu adevărat nu am nicio dorință să mă apropiu de Marian. Cu siguranță va face morală despre ceva ce greșesc. Pariez că m-a observat că m-am poticnit în timpul valsului și mă va certa pentru stângăcie.

- Cu toate acestea, doamnă, vă voi întoarce la insotitoarea voastră, spuse ferm Eversleigh, iar Henry descoperi indignata că nu are de ales în această privință.

Marian era tot în flăcări când Eversleigh a adus-o pe Henry de partea ei, s-a înclinat și i-a urat o seară bună. A căzut într-o reverență profundă, astfel încât Henry s-a temut că nasul ei ar putea peria podeaua.

Ducele se îndepărtă fără grabă. Se opri să vorbească scurt cu un bărbat care stătea aproape de ușă.

Sir Wilfred Denning rânjea. „Renunți deja, Marius?” el a întrebat. „Într-adevăr, anul acesta nu este o mare recoltă, nu-i așa?”

- Ah, dar mai am două săptămâni, nu-i așa, Wilfred? răspunse ducele încet. „Nu este sigur să-ți numeri câștigurile înainte ca acestea să fie în buzunar, dragă băiete.”

Și ducele de Eversleigh și-a continuat drumul prin ușă spre supărarea intensă a multor femei care aveau fiice sau alte rude de căsătorit. În general, doamnele mai tinere au răsuflat ușurate.

Oliver Cranshawe, solicitând mâna lui Suzanne Broughton pentru următorul dans, a zâmbit cu un farmec orbitor. "Cred că pericolul a fost evitat pentru această ocazie", a spus el. „Acea mică sperietoare cu care tocmai a dansat pare să-l fi alungat complet de pe teren”.

Zâmbetul Suzannei a fost oarecum forțat. Eversleigh nu se încrednicise nici măcar să-i recunoască prezența; nu pretinsese dansul promis.

Popularitatea lui Henry a fost cu siguranță în ascensiune. A fost asediată de viitorii parteneri pentru restul serii și a fost condusă la cină de nu mai puțin de un personaj decât viconte Marley, un văduv, despre care se știa că era în căutarea unei noi soții și care nu trebuia să caute o moștenitoare.

## CAPITOLUL 4

La ora patru după-amiaza următoare, capul lui Henry se simțea mai degrabă de parcă i se învârtea pe umeri. Târgul din noaptea precedentă și plinătatea acestei zile fuseseră o combinație epuizantă.

Când a fost în sfârșit în pat cu o noapte înainte, nu adormise imediat. Revazuse mereu în minte întâlnirea cu ducele de Eversleigh. Evident, ea stricase orice șansă slabă pe care ar fi avut-o să-l aducă la obiect. Și recunoscuse imediat ce l-a întâlnit că șansa era într-adevăr mică. Henry era o fată cu ceva inteligență. Ea recunostea un intelect superior și o voință mai puternică atunci când le întâlnea. Doar că nici nu le-a întâlnit niciodată până nu a alergat în mod deliberat împotriva peretelui dur al corpului lui Eversleigh cu o seară înainte. Chiar și așa, si-a reproșat, ar fi putut să-l fermece dacă ar fi oftat și ar fi fluturat genele, așa cum ar fi văzut alte fete făcând sau l-ar fi impresionat cu o conversație spirituală, dar de treabă.

Dar ce făcuse ea? Trancanise la modul cel mai neînsemnat, menționând sănii și recunoscând că considera balurile o distracție ridicolă. Și ea se împiedicase de el - de două ori! Își aminti de strălucirea pe care o observase în ochii lui. Cu siguranță era dezgust ceea ce simțise. După ce o întorsese la Marian, nu numai că se abținuse să-i ceară să danseze din nou cu el, dar plecase cu totul. Fusesse sigură că fusesse pe punctul de a scăpa când a dat prima oară cu el. Întâlnirea lui cu ea nu îi servise să-i schimbe părerea.

Henry și-a recunoscut că șansele de a câștiga pariul erau într-adevăr foarte îndepărtate. Din tot ce auzise, se părea că Eversleigh nu frecventa evenimentele sociale din ton. Părea puțin probabil să-l vadă chiar și în următoarele săptămâni. Și chiar dacă ar fi făcut-o, era puțin probabil ca el să o observe. Și nu ar fi putut folosi din nou smecheria de a ciocni „accidental” cu el. Situația părea fără speranță.

Dar apoi, a recunoscut Henry, poate că acesta a fost un pariu pe care nu i-ar păsa să-l piardă. Trebuia să mărturisească că se simțise în afara adâncimii sale cu ducele. Reacțiile sale nu au fost la fel de deschise și previzibile ca și cele ale altor oameni pe care i-a cunoscut. Îi fusese imposibil să ghicească la ce se gândea. Iar pleoapele acelea grele ascunseseră orice indiciu pe care ochii lui ar fi putut să-l arate. De trei ori o forțase să acționeze conform voinței sale: obținerea permisiunii înainte ca ea să valseze, făcându-i curte lui Sally Jersey, întorcându-se în partea lui Marian după dans; și de trei ori își împlinise voința fără niciun indiciu de constrângere. Nu a existat nimic din zgomotul făcut de tatăl sau sau din postura lui Peter. Henry a avut sentimentul inconfortabil că, dacă acest bărbat ar fi cerut-o vreodată pe ea în casatorie, ea va fi atrasă împotriva voinței sale de a accepta.

Henry era, în mod normal, o tipa care se trezea de dimineata. Dar în dimineața de după bal a dormit până la miezul dimineții. Chiar și atunci nu s-ar fi trezit dacă nu ar fi devenit conștientă treptat de o agitație în casă. Ușile erau deschise și închise de-a lungul coridorului din afara camerei ei. Putea auzi vocile cumnatei sale, ale menajerei și servitoarei și - în cele din urmă - ale lui Peter. Henry se ridică din pat și se îmbracă cât de repede putea, fără să se oprească să cheme o servitoare. Trase o perie printre buclele ei ciufulite și ieși din cameră.

Centrul agitației era în acest moment un salon de la parter. Când Henry a ajuns la ușă, a descoperit că Peter și Marian se aflau înăuntru, împreună cu domnișoara Manford, Philip, Penelope, Brutus,



majordomul, menajera și un micuț uriaș, zdrențuit, care stătea într-o izolare nedumerită în mijlocul ei. toate.

„Nu aveai nicio treabă să-l aduci în casă”, îl certă Peter, „și cu siguranță nu prin ușa din față. Voi, copiii, credeți că suntem o instituție caritabilă?”

„Dar, Peter”, a implorat Philip, „a fost bătut pentru că a furat un rulou de pâine. Și a furat-o doar pentru că îi era foame. Nu are tată, iar mama lui bea gin tot timpul. A trebuit să-l aducem cu noi.”

„Bietul mic Tommy!” A adăugat Penelope. - Am crezut că îl poți ține aici, Peter. El ar putea ajuta în bucătărie sau grajduri sau s-ar putea să-l antrenezi să fie tigrul tău.”

„Liniște, copii!” a poruncit fratele lor. „Du-l pe micul cerșetor la bucătărie, doamnă Lane, și dă-i o masă. Și apoi alungă-l, dacă vrei. Înțelegi, copilule? Dacă te întorci aici, voi face să fii ridicat pentru că ai fost abandonat și aruncat în închisoare.”

Tommy părea să nu fi înțeles niciun cuvânt ce i se spusese. S-a echilibrat pe un picior și a încercat să-l înfășoare pe celălalt picior, deși scopul său în acest sens nu era deloc clar.

„Dar, Peter...” a început Philip.

„Voi doi, copii, puteți merge în camerele voastre și să rămâneți acolo pentru restul zilei”, a întrerupt fratele lor. „Și poți fi foarte recunoscător că nu arunc perechea pe care o formați voi doi.”

"Doamna Lane, copilul! " Marian i-a reamintit menajerei, care nu părea să știe cum va scoate băiatul fără a se contamina atingându-l.

Henry și-a rezolvat problema. „Iată, permiteți-mi!” spuse ea indignată și pătrunse în cameră, cu capul sus, cu ochii fulgerători. Ea. se aplecă în jos, luă mana murdară a lui Tommy și îl conduse din cameră. - Hai să vedem ce putem găsi pentru ca tu să mănânci dedesubt, spuse ea cu amabilitate. „Și vom vedea dacă bucătarul poate scuti o cârpă sau un coș pentru ca tu să iei cu tine mâncare acasă. Ai frați și surori?”

Doamna Lane și majordomul au ieșit după ea, iar gemenii s-au urcat neconsolați în camerele lor.

- Domnișoară Manford, spuse Sir Peter, îndreptându-și atenția asupra acelei nefericite doamne, sunt foarte nemulțumit de evenimentele de dimineață. De ce, te rog, ai luat gemenii care mergeau într-o parte a Londrei aflată destul de sub poziția lor socială? ”

- Au o mare curiozitate, Sir Peter, se bâlbâi ea. „Au dorit să viziteze o piață de stradă. Dar, într-adevăr, îmi pare foarte rău ... ”

„Și este cu totul dincolo de înțelegerea mea de ce le-ați permite să se asocieze cu un coate-goale ca acel copil și să-l aducă aici!”

„Eu. . . Într-adevăr, Sir Peter, le-am sugerat că s-ar putea să nu-ți placă ”, a explicat neputincioasă domnișoara Manford,, dar știi, domnule, dragul tău tată a fost întotdeauna dispus să ajute creaturile și persoanele pe care le-au adus acasă cu ele. I s-a părut bine să devină conștienți ... ”

„Domnișoară Manford”, a întrerupt-o fără milă, „nu sunt tatăl meu, iar acesta nu este Roedean. Recunosc, doamnă, că ați fost de un ajutor inestimabil fraților și surorilor mele în trecut. Din

acest motiv, nu te voi demite fara sa-ti intind o mana. Îți voi oferi două luni în care să găsești o situație nouă. Vă voi cere să rămâneți departe de copii pentru astăzi. Bună ziua, doamnă. ”

Biata domnișoară Manford a rămas aproape mută. Se bâlbâi din cameră, mâinile fluturând inept în aer.

Când Henry s-a întors la etaj, din bucătărie, după ce l-a văzut pe Tommy bine hrănit cu carne rece și pâine și l-a trimis pe drumul lui cu un pachet bine aprovizionat, majordomul era ocupat să ducă o jumătate de duzină de buchete de flori în salon. Toate erau pentru ea de la admiratorii din noaptea precedentă. Henry chicoti de uimire. Ce joc amuzant s-a dovedit a fi. Cel mai mare buchet, unul de trandafiri roșu-închis, a fost de la viconte Marley, a remarcat ea. A făcut o față! Bărbatul avea cel puțin cincizeci de ani și era obez, dar Marian fusese foarte agitata, părând să simtă că Henry ar fi o proasta să nu-i încurajeze compania. În mod ciudat, Marian nu-l luase pe Eversleigh în serios ca posibil pretendent; era mult prea realistă pentru asta. Dar fusese extaziată de atenția favorabilă pe care o concentrase asupra cumnatei sale.

I s-a părut lui Henry că abia a avut timp pentru micul dejun și o vizită secretă la fratele și sora ei și la guvernanta lor înainte ca Marian să o îndrume să se întoarcă în camera ei pentru a se îngriji și a se îmbrăca corespunzător pentru vizitatorii de după-amiază. A fost sigură că vor fi unii după balul din noaptea precedentă, a adăugat ea.

Henry a considerat întreaga afacere o plictiseală înspăimântătoare, deși a fost amuzată să constate că mai mulți dintre partenerii ei din seara anterioară se aflau printre vizitatori. Viconte Marley a fost unul dintre ei. El chiar a făcut în așa fel încât să stea cu Henry puțin diferit de restul companiei. A distrat-o cu descrieri ale celor două tinere fiice ale sale, cărora le era foarte dor de mama lor și tânjeau după ziua în care cineva avea să o înlocuiască. Henry a reușit cumva să-și păstreze un zâmbet politicos pe față. Viconte tocmai ceruse plăcerea companiei lui Henry pentru o plimbare cu trasura prin parc când ar fi trebuit să se termine ora de vizitare, când o întrerupere milostivă a salvat-o pe Henry de jenă fie că acceptă, fie că se gândește la o scuză șchioapă.

Majordomul intră în cameră și se înclină în fața lui Marian. - Sir Peter Tallant dorește să o vadă imediat pe domnișoara Tallant în bibliotecă, doamnă, anunță el.

Marian îi aruncă o privire surprinsă lui Henry. „Ar fi bine să nu-l faci să aștepte, Henrietta”, a spus ea. "Dar grăbește-te înapoi la oaspeții noștri de îndată ce poți."

Henry a făcut o reverență și a coborât spre bibliotecă, care era domeniul lui Peter. Ce greșise acum? Era pe cale să o alunge pe ea și pe gemeni la Roedean după comportamentul lor de dimineață? Cu greu se putea gândi la o pedeapsă de care s-ar bucura mai mult. S-a apropiat umbra de ușa închisă și a deschis-o.

Omul care stătea cu spatele la cameră, privind fix pe fereastră, nu era Peter. O privire grăbită în jurul ei a asigurat-o pe Henry că, de fapt, fratele ei nu era deloc în cameră. Apoi bărbatul se întoarse și ea rămase cu gura căscată. S-a trezit uitându-se în ochii somnoroși ai ducelui de Eversleigh!

- Ah, domnișoară Tallant, spuse el, cu mâna îndreptată spre mânerul monoclului său, „bună ziua și tie. Te rog, intra și închide ușa. ”

- O, Excelenta, tu ești, spuse ea ca o prostănaca. „Iartă-mă, fratele meu mă caută.”

„Cât de suparator din partea lui”, a răspuns Eversleigh, „când mi-a acordat acum un moment permisiunea să iti vorbesc”. Merse fără grabă prin cameră. Henry rămase paralizata, cu mâna nemișcată pe manerul ușii deschise.

- Te rog, permite-mi să închid ușa, spuse el de lângă ea. „Pari incapabila să o faci singura.”

- O, da, Excelența Voastră, spuse Henry, sărind în grabă spre cealaltă parte a camerei.

„Te asigur, doamnă”, a spus el, închizând ușa și cercetând-o prin monoculul său, „ca nu am mâncat usturoi”.

Henry chicoti nervos. „Nu ți-ar plăcea să vii în salon, Excelența?” a întrebat ea cu înverșunare. „Există și alți vizitatori acolo.”

„Ce revoltător!” spuse el coborând monoculul. - Ești atât de nerăbdătoare să te întorci la ei, domnișoară Tallant?

"Oh nu!" a mărturisit ea. „De fapt, am fost foarte recunoscătoare că am fost chemata. Lordul Marley mă presa să merla la plimbare cu el și chiar am preferat să nu o fac. Dar Marian m-ar fi pus pe pâine și apă timp de o săptămână, dacă aş fi refuzat. El este bogat, știi, și are un titlu. ”

„Marley!” Eversleigh tresări teatral. - Presupun că a ieșit pe piața, pentru o mamă nouă pentru cei doi pusti ai săi?

„Ei bine, el a vorbit despre ei”, a recunoscut ea.

"Chiar așa. Vino și așează-te aici, domnișoară Tallant, și încetează să te ascunzi la celălalt capăt al camerei. Într-adevăr, dacă ai dori să o iei la goană, doamnă, te-as prinde într-o clipă. ”

Henry se strâmbă imediat. „Nu mă ascund niciodată!” ea a spus. „Și dacă m-ai urmări și m-ai prinde, s-ar putea să-ți pară rău”.

Sprâncenele se ridicară deasupra ochilor albaștri.

"As da cu picioarele și cu pumnul", a declarat ea mândră. „I-am dat una o dată lui Giles și i-am înnegrit un ochi.”

"Giles are toată simpatia mea", a comentat el sec. „Stai acolo și ascunde-te, dacă trebuie, domnișoară Tallant. Am de gând să mă așez. ”

După ce și-a subliniat punctul, Henry a traversat camera și s-a așezat pe scaunul pe care îl indicase inițial.

„Domnișoară Tallant, percep că este inutil să încerc să vorbim cu tine galant așa cum se procedează în societate. Voi ajunge imediat la subiect. Îmi vei face onoarea de a deveni soția mea? ”

Maxilarul lui Henry căzu.

- Domnișoară Tallant?

"Sotia ta?" întreabă ea slab.

"Da sotia mea. Te-am luat prin surprindere, väd. În mod eronat am crezut că aveți mai mult curaj, doamnă. Ar fi trebuit să deschid mai atent calea căzând în genunchi în fața ta și declarându-ti dragoste și devotament nemuritor? O pot face în continuare, dacă doresti. "

„Nu, te rog, nu”, a spus ea neliniștită. „Ai arăta tare caraghios și ar fi greu să nu râd.”

„Atunci vom sta aici tăcuti, în timp ce te gândești la ceea ce am spus?” i-a sugerat cu blândețe neobișnuită.

„Ești serios, Excelenta?” întrebă ea dubioasă.

„Despre faptul ca vreau sa stam tăcuti? O, da, mă gândesc foarte des la starea sufletului meu, doamnă. ”

"Nu, caraghiosule. Vreau să spun despre faptul ca vrei să te căsătorești cu mine ”.

„Oh, cu siguranță. Poate fi periculos să-i propui unei doamne în distracție, știi. S-ar putea să accepte. Atunci gluma ar fi asupra mea. Dar nu m-ar amuza. ”

"Dar de ce?" Întrebă Henry.

„De ce nu m-aș amuza, doamnă? De ce, deoarece-"

„Nu, prostule. Oh, scuză-mă, Excelența, spuse Henry, dându-și cu o mână peste gură. A observat cu consternare că strălucirea de aseară a revenit în ochii ducelui.

„Ai vrut să spui, de ce vreau să mă căsătoresc cu tine?” a îndemnat el. - Am ideea că ar putea fi amuzant, Henry. Și a trecut mult timp de când nu am fost amuzat. ”

„Dar tu nu mă cunoști”, a protestat ea. „Sunt îngrozitor de încăpățânata și sincera, să știi. Și urăsc să mă comport ca o doamnă. Și nu voi îngădui nici unui barbat să-mi spună ce să fac ”.

„Mi-e frică și tremur că îmi vei aduce rușinea asupra numelui meu și că vei face din mine o gelatină umană în cel mai scurt timp, domnișoară Tallant”, a spus el blând.

Henry îl privi afara sa-si ia ochii de la el. „Faci mișto de mine, nu-i așa?” ea a spus.

El o privi serios. - Nu ți-aș zdrobi spiritul, Henry, spuse el încet si bland, dar eu sunt un bărbat.

Henry se cutremură, din ce motiv nu știa. A sărit în grabă în picioare și a traversat camera pana la fereastra prin care se uitase el când a intrat în cameră. El nu a încercat să vorbească cu ea în timp ce ea stătea acolo încercând să-și forțeze gândurile, care se învârtteau, sa se aseze într-o anumită ordine.

Ea își câștigase pariul, dar victoria venise atât de ușor și atât de neașteptat încât părea ireală. Dacă l-ar refuza acum, cum ar putea să-l facă pe Douglas - sau chiar pe Giles - să creadă că ducele de Eversleigh chiar a cerut-o în casatorie? Ar crede chiar ea însăși a doua zi? Dar cum ar putea să accepte? Totul a fost atât de brusc încât a fost ridicol. Se întâlнисeră abia cu o seară înainte. Erau total necunoscuți. Henry știa foarte puțin despre modurile în care se comportau cei din ton, dar cu siguranță, credea ea, curțile durau de obicei mult mai mult decât atât.

Era ceva foarte ciudat în propunerea ducelui. Era fabulos de bogat, era uimitor de frumos și deținea unul dintre cele mai înalte ranguri din țară. Trebuie să aibă deja treizeci de ani. De ce, brusc, se hotărâse să ceara în casatorie un mic nimeni pe care nu-l cunoștea? Nu putea să accepte explicația lui că o găsea

amuzantă. Nu fusese nimic amuzant în ceea ce privește comportamentul ei prostesc din noaptea precedentă. Oricum, nu avea nimic cu adevărat care să o recomande. Era dacă se putea considera ca fiind dragută; nu avea atuuri feminine; nu era bogată. De fapt, ar fi o ducesă destul de deplorabilă. Henry, ducesă! A trebuit să înăbușe o chicotire pentru o clipă.

Și ce-i cu propriile sentimente? Lui Henry nu i-a venit să creadă că ea chiar ia în calcul propunerea lui. Cu siguranță nu dorea să fie căsătorită. Știa că o doamnă căsătorită devine proprietatea soțului ei. Ideea îi era total dezgustătoare. Singurul tip de soț care ar putea fi acceptabil ar fi unul pe care l-ar putea manipula după bunul plac. Și totuși, chiar în timp ce o gândea, și-a dat seama că ar fi intolerabil să fie căsătorită cu cineva pe care nu-l putea respecta. Și ce se întâmplă cu Eversleigh? Era ceva la el care o făcea pe Henry să tremure. Își aminti duritatea corpului său când alergase împotriva lui cu o seară înainte. Dar întreaga lui persoană părea așa - ca un zid de cărămidă în care ea nu ar fi în stare să facă nici măcar cea mai mică adâncitură. „Sunt bărbat”, tocmai spusese el, iar cuvintele amintite au făcut-o să tremure din nou. De ce atunci, se simțea atât de înclinată să accepte propunerea lui? Era exact cum se gândise ea noaptea trecută. Părea să exercite o putere asupra voinței ei fără niciun efort vizibil.

Ce trebuia să facă atunci? În cele din urmă, Henry se întoarse în cameră, o idee incoltind în mintea ei. Ea ar putea face în așa fel încât decizia să-i aparțină lui. Se întoarse la scaun și se așeză fără să-l privească.

- Ei bine, Henry? Îl întrebă Eversleigh. „Care va fi soarta mea? Poziția maxilarului tau imi da de inteles că ai luat o decizie. ”

„Voi fi soția ta, Excelenta Ta, cu o singură condiție”, a declarat ea cu fermitate.

"Intr-adevar!" răspunse el cu înălțime. „Îndrăznesc să întreb care ar putea fi acea condiție?”

„Pe lângă mine, trebuie să-i iei pe Philip și Penelope, domnișoara Manford, Brutus și Oscar”, a spus ea în grabă.

Eversleigh a avut din nou monoculul la ochi. „Draga mea”, a spus el, „este o singura condiție? Și aceste persoane sunt toate membri ai familiei tale, Henry?”

„Philip și Penelope sunt fratele și sora mea, sunt gemeni”, a început ea. „Au doisprezece ani. Domnișoara Manford este guvernanta lor. A fost a mea și a lui Giles. Giles este fratele meu mai mare. ”

- Chiar așa, spuse el. „Cel cu ochiul negru. Și cel care te-a avertizat să nu vorbești despre sâni ”.

„O”, a spus ea, nemulțumită pentru moment.

- Și Brutus și Oscar? a îndemnat el.

- Câinele și papagalul gemenilor, explică ea, urmărindu-l cu atenție.

„De ce am senzația că mai sunt multe de spus despre câinele și papagalul gemenilor?” întrebă el încet, cu ochii sub pleoapele coborâte urmărind-o cu atenție.

- Ei bine, spuse Henry nesigura, Brutus arată ca un cal mic și îi place să mănânce lucruri pe care nu ar trebui să le mănânce. Si el este . . . jucăuș. Oscar a fost învățat să vorbească de proprietarul său anterior. Limba lui este destul de colorată. ”

Strălucirea se întoarce în ochii lui Eversleigh. - Inteleg, spuse el. „Și de ce, Henry, ar fi necesar să transfer toate aceste personalități la gospodăria mea în cazul căsătoriei noastre? Simți că ai avea nevoie de protecție împotriva mea? ”

- Oh, nu, este pentru că Peter este destul de îngrozitor cu toți, strigă ea. „Brutus și Oscar au fost alungați la grajduri, iar domnișoara Manford a fost demisă. Iar gemenii au fost trimiși în camerele lor pentru toată ziua de azi ”. Henry se ridică în picioare în agitația ei și se trezi povestind lui Eversleigh tot ce se petrecuse în dimineața aceea.

„Nu l-ați fi trimis pe bietul copil fără să faceți ceva care să-l ajute, nu-i așa, Excelența Voastră?” a întrebat ea în timp ce termina de povestit.

- Într-adevăr nu aș fi facut-o, spuse el hotărât. „Mai întâi ar fi trebuit să-l pun pe micul cerșetor să fie înlănțuit la stâlpul porții și bătut pentru obraznicia lui.”

Ochii i-au clipit și apoi s-a uitat la el. „O, nu, nu ai face-o”, a spus ea. „Știi că nu ai face asta”.

- Nu, n-aș face-o, a fost de acord liniștit.

- Domnișoara Manford nu are încotro, a spus ea, îndepărtându-se de ochii lui pătrunzători. „A fost alături de noi pentru totdeauna. Suntem familia ei. Și este prea bătrână pentru a obține o altă poziție, mă tem. Trebuie să aibă cel puțin cincizeci de ani.

- Henry, spuse încet Eversleigh, ridicându-se și el în picioare, vei fi de acord să te căsătorești cu mine dacă îți iau și eu familia?

- Da, șopti ea, cu ochii mari de îngrijorare.

„Atunci, draga mea, voi face ca anunțul să apară în ziarul Morning Post de mâine .” A traversat camera până a stat în fața ei. - Nu te teme, Henry, spuse el, luându-i mâna rece în a lui. „Ne va fi bine împreună, vei vedea.” Și el a ridicat mâna și și-a așezat palma ei pe buzele sale calde pentru o clipă lungă, ținându-i ochii cu ai lui în timp.

Henry tocmai a rămas cu gura căscată.

„Te vei întoarce acum în salon, te rog?” a îndrumat-o el. „Roagă-l pe majordom să-ți trimită fratele înapoi la mine. Va voi vizita pe tine și pe cumnata ta mâine după-amiază. Poate că mai apoi ti-ar face plăcere să mergi cu mine în parc? ”

Iar Henry, în transă, și-a urmat ascultătoare instrucțiunile.

\* \* \*

Căsătoria lui Marius Devron, ducele de Eversleigh, cu domnișoara Henrietta Tallant a fost, fără îndoială, senzația sezonului. Era destul de uimitor că Eversleigh se hotărâse să se căsătorească, dar alegerea miresei și graba evenimentului (nunta va loc la numai trei săptămâni după ce anunțul de logodnă a apărut în Morning Post) i-a făcut pe toți să lesine de curiozitate.

Plictiseala pe care a avut-o de îndurat Eversleigh a fost peste puterile lui .

- Ah, James, îi spuse el secretarului sau în aceeași după-amiază în care i-a făcut propunerea lui Henry, „încă la serviciu? Chiar sunt un astfel de stăpân de sclavi, dragă băiete? ”

- Tocmai îți termin discursul de ținut în fața Casei vineri, Înălțimea Voastră, răspunse James Ridley, ridicând capul.

- Ah, spuse Eversleigh, nu am vorbit acum câteva săptămâni, James? Știam că voi vorbi din nou? ”

Ridley îi aruncă angajatorului o privire îndelungă. „Da stiai, Excelenta”, a spus el. „M-ai rugat săptămâna trecută să scriu acest discurs pentru tine.”

- Chiar așa, a fost de acord Eversleigh. „Unele subiecte sclipitoare, cum ar fi efectul sistemului de anexare asupra fermierilor, nu-i așa?”

„Da, Excelenta voastră.”

- Sper că nu ai făcut din el un discurs pasionat, spuse ducele cu îndoială. „Nu ar fi deloc stilul meu, să știi.”

„Am încercat doar să arăt că îți pasă, Excelenta”, a spus Ridley. „Și ție îți pasă, așa cum știu foarte bine.”

- Oare, James? spuse ducele, uitându-se constant la secretarul sau de sub pleoapele coborâte. Se întoarse pentru a părăsi camera, apoi se opri de parcă i-ar fi trecut prin minte ceva destul de nesemnificativ. „Ar fi posibil să concepi o notificare pentru Morning Post pentru mine, James.”

„Da, Excelenta?”

„Anunță-mi viitoarea căsătorie cu domnișoara Henrietta Tallant, fiica regretatului Sir Harold Tallant din Sussex, sora lui Sir Peter Tallant, vrei, băiete drag?”

Ridley rămase mut.

Eversleigh își ridică monoclul de ochi. - Nu mă vei felicita, James? el a întrebat.

„Te-ai căsătorit, Excelenta?” Se bălbâi Ridley.

- Peste trei săptămâni, spuse Eversleigh cu certitudine. „Întocmește o listă a oamenilor pe care voi dori să îi inviti, nu-i așa, James?”

- Da, da, Înălțimea ta, imediat, spuse Ridley.

- O, nu, dragă băiete, spuse ducele cu un oftat. „Măine dimineață va fi destul de bine. Sunt prea obosit ca să te văd lucrând mai mult azi. Oh, și, James ”, a adăugat el,, vino sa servești micul dejun cu mine mâine dimineață. Mă aștept la o vizită de la vărul meu la scurt timp după livrarea ziarului de dimineață. ”

- Da, Excelenta voastră, spuse Ridley.

Ducele era destul de corect. În timp ce stătea la cafea în dimineața următoare, conversând amabil cu James Ridley, au auzit sosirea unui vizitator pe holul principal. Câteva clipe mai târziu, Oliver Cranshawe intră neanuntat în sala de mic dejun.

- Bună dimineața, Oliver, îl întâmpină Eversleigh fără să ridice privirea.

- Nu reușesc să văd ce este atât de bun la asta, se răsti Cranshawe, plesnind o copie împăturită a ziarului de dimineață pe capătul mesei.

- la micul dejun, dragă băiete, spuse Eversleigh, fluturând o mână apatică în direcția bufetului. „Lucrurile nu par niciodată atât de rele pe stomacul plin, știi.”

- Aș vrea să vorbesc cu tine, Marius, spuse Cranshawe, fără să se îndrepte spre mâncare. S-a uitat urât la James Ridley, care se pare că nu a observat aluzia.

„M-am prins ca vrei, Oliver”, a comentat ducele, „altfel nu ai fi ieșit din pat la o oră atât de nelegiuită. Aseaza-te, te rog. Mă obosește să te văd stând acolo. ”

„Marius, vei opri acest joc de a fi obosit și plictisit și vei arăta macar o dată ca simți ceva, ca-ti pasa de ceva. Și lasa jos monocul , de dragul bunătații. Știu că poți vedea perfect fără asta. ” Trase zgomotos un scaun de sub masă și se așeză puternic pe el.

Urmă o scurtă tăcere când Eversleigh sorbi din cafea și Ridley încercă să se topească în mobilier.

„Marius”, a explodat în cele din urmă Cranshawe, „vreau să știu ce înseamnă asta!” Luă ziarul și îl aruncă în fața vărului său.

Eversleigh a studiat avizul cu o îngrijire minutioasă. „Mi se pare destul de corect”, a spus el. „Trebuie să mărturisesc, singurul punct care m-a tulburat este că domnișoarei Tallant nu-i place să se numească Henrietta. Dar am crezut că oamenii ar putea fi confuzi dacă i-aș anunța de logodna mea cu Henry Tallant. Unii puțini ar putea fi chiar scandalizați, nu esti de acord, Oliver? ”

Cranshawe părea să-și țină temperamentul sub control cu mare dificultate. „Nu poți fi serios, Marius. Ați fost atât de hotarat sa ramai burlac, încât te vei face de râs cu acest anunț ”.

- Într-adevăr, Oliver? a întrebat ducele, privindu-l pe vărul său cu sprâncenele ridicate. „Nu-mi dădusem seama că sunt atât de decrepit cu vârsta. Presupun că nu ne vedem niciodată așa cum suntem cu adevărat, nu-i așa? ”

"Fata abia a ieșit din sala de școală", a adăugat Cranshawe.

- Crezi că nu voi ști ce să fac cu ea, Oliver? Întrebă Eversleigh. „Te asigur, băiete drag, sunt încă, hmmm..., capabil, în ciuda vârstei mele înaintate. Cu un efort supraomenesc, aș putea chiar să am un moștenitor. ”

Cranshawe a devenit o nuanță interesantă de violet. „Faci asta pentru a mă provoca, nu-i așa, Marius?” spuse el, chipul lui frumos contorsionat de furie. „Ai urât întotdeauna gândul că titlul tău ar putea ajunge la mine, nu-i așa?”



„Vezi, băiete dragă”, a răspuns ducele, „nu este un gând plăcut să mă gândesc la titlul meu care trece la nimeni, când trebuie să fiu primul mort. Da, ai dreptate, Oliver. Cred că gândul este urât. ”

„Faci o glumă din toate”, a acuzat cu răceală Cranshawe. „Este imposibil să vorbesc cu tine. Dar crede-mă, Marius, faci o greșeală. Pentru binele tău, îți spun că vei ajunge de râsul lumii, ca unul care se căsătorește cu o astfel de mică sperietoare. Ducesa de Eversleigh cu pistrui și bucle și picioare neîmblânzite care sse împiedica în mijlocul unui ring de dans! ”

Eversleigh nu părea să se grăbească. Cu toate acestea, în momentul în care ultimul cuvânt ieșise din gura lui Cranshawe, era înhatat nu prea delicat și zmucit sus în picioare cu ajutorul unei apucături de fier pe ambele revere ale hainei.

- Îmi pare rău că nu ești în stare să stai mai mult, Oliver, spuse Eversleigh pe un ton relaxat, cu ochii lui albaștri leneși privind în cei căprui ai lui Cranshawe, la doar câțiva centimetri distanță. „Doar un sfat de văr înainte de a pleca, dragă omule. Să vorbești cu o gura prea mare poate dăuna sănătății, știi. ” Își luă mâna de pe reverele vărului său, și-a scuturat mâinile, s-a lăsat din nou dezinvolt pe scaun și a reinceput să bea cafeaua.

Cranshawe străbătu camera fără să scoată un cuvânt.

- Ah, nu-ți uita hârtia, dragă băiete, spuse ducele cu amabilitate o fracțiune de secundă înainte ca ușa să se trântască în spatele vărului său.

- James, amintește-mi să-i povestesc majordomului proiectul de pe hol, îi spuse el lui Ridley.

„Da, Excelența voastră.”

În cursul după-amiezii, înainte de a o lua pe Henry la plimbare cu trasura așa cum a promis, Eversleigh a vizitat-o pe Suzanne Broughton. Îl convocase printr-o scrisoare și era pentru prima dată singur în salonul ei când a sosit. Nu a pierdut timpul în a ajunge la subiect.

„Marius”, a spus ea imperios în timp ce majordomul ei închidea ușile duble din spatele lui, „ce semnificație are acest anunț ridicol în Post?”

„Draga mea”, a răspuns Eversleigh, cu o încruntare mistificată, care își strânge sprâncenele, „Va trebui să mă gândesc să îl demit pe James Ridley din serviciul meu. Pare incapabil să scrie o comunicare pe care un cititor ar putea să o înțeleagă. Ești a doua persoană care mi-a pus această întrebare astăzi, Suzanne. ”

„Presupun că Oliver Cranshawe este celălalt”, a răstit ea.

Ducele înclină capul. - Trebuie să mă felicit, Suzanne, spuse el. „Domnișoara Henrietta Tallant a acceptat să fie soția mea”.

„O simplă pustoaică care abia a terminat școala, Eversleigh!” a replicat ea. „Te vei sătura de ea peste o săptămână. Se pare că te cunosc mai bine decât te cunoști pe tine însuși. ”

„Foarte probabil, draga mea”, a fost de acord cu ușurință, „dar unui om în vârstă trebuie să i se permită să viseze”.

"În varsta!" spuse ea cu dispreț.

"Da. Se pare că moștenitorul meu are speranțe că, hmmm... , eforturile din patul matrimonial m-ar putea ajuta să ajung la mormântul meu prematur. În picioare, când temperamentul ți se răcește, cred că ar putea concluziona că acesta este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat de ceva timp. "

- Nu fi atât de absurd, Marius, replică Suzanne. „Se pare că te-ai jucat doar cu afecțiunile mele. Nu am fost nimic mai mult decât o curvă pentru tine? "

Eversleigh o privi cu trufaș prin monoclul lui. „Suzanne, s-ar putea să fii geloasă?” a întrebat. „Te așteptai la o ofertă?”

S-a înroșit și s-a întors supărată.

„Nu, nu, nu te-ai bucura de restricțiile căsătoriei, draga mea”, a continuat el, „în special cu mine. Ar trebui să cer fidelitate, vezi. Cred că regretatul domn Broughton a fost mai liberal? "

„Marius, uneori ești grozav de medieval”, a fumegat ea, întorcându-se cu fața spre el, prin cameră. „Ce diferență poate face, cu condiția menținerii proprietăților? Fidelitatea s-a demodat cu mult timp în urmă. Cu siguranță nu ai nicio intenție de a rămâne fidel acelui mic lucru patetic cu care urmează să te căsătorești, nu-i așa? Ar fi o decizie imposibil de ținut pentru tine. ” Ea a râs disprețuitoare.

Buzele lui Eversleigh s-au subțiat. „Atunci trebuie să fii recunoscătoare că nu te-am pus în pericol să devii o soție neglijată”, a remarcat el cu răceală.

„Și să nu crezi că poți veni aici și te poți mângâia în patul meu ori de câte ori soția ta te plictisește”, a continuat Suzanne.

Eversleigh se înclină. „Vă faceți clara poziția din plin, doamnă”, a spus el.

„O, Marius”, a strigat ea brusc, lacrimile umplându-și ochii. Ea s-a repezit prin cameră și și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui. „Într-adevăr faci o greșală. Ești un om foarte exigent și știu să te mulțumesc. Și mă satisfaci. Cum pot găsi altul care să se potrivească cu tine? Ce poate să ofere ea pe care eu nu pot? "

Eversleigh își privi fața lipsită de pasiune prin pleoapele pe jumătate închise. El nu a acceptat invitația buzelor ei încremenite. - Amuzament, răspunse el. - Vezi, mă amuză, Suzanne.

Ea îl privi în gol și apoi râse nesigur. „Te amuză?” repetă ea. „Și acesta este motivul căsătoriei?”

„Una excelentă”, a fost de acord. - Cred că nu voi cunoaște un moment de plictiseală cu Henry.

„Henry!” repetă ea, revoltată.

\* \* \*

Mai târziu în aceeași seară, Suzanne Broughton și Oliver Cranshawe s-au întâlnit la o petrecere cu cărți. Au gravitat unul către celălalt la cină.

„Deci, Suzanne”, a spus Cranshawe, fără să se sinchisească să o fermece cu zâmbetul său practicat, „varul meu a reușit să ne tragă clapa la amândoi, se pare.

Suzanne îl privi cu înverșunare. „Tie, poate”, a fost de acord ea, „dar mie în ce fel, mă rog?”

„Oh, vino, Suzanne”, a spus el, cu un colț al gurii curbându-se într-o parodie a unui zâmbet, „sunt perfect conștient că sperai să fii ducesa de Eversleigh. Și părea ca drumul într-acolo ducea, nu-i așa?”

- Îți doresc numai bine, spuse ea cu un râs fragil. „Logodna lui nu mă afectează deloc.”

„Dar, dacă ne-am putea răzbuna, draga mea, nu ai fi mulțumită?” a întrebat el, privind-o cu atenție.

"Răzbunare?"

„Cred că este prea târziu pentru a preveni căsătoria”, a recunoscut Cranshawe. „Nu ar fi convins să renunțe, iar ea, micuța, trebuie să fie deasupra lunii când a prins o astfel de captură. Dar poate, Suzanne, ne-am putea asigura că nu este o căsătorie înfloritoare?” Vocea lui devenise blândă și insinuantă.

"Cum așa?" a întrebat ea, încercând să-și țină interesul stârnit din ochi și din voce.

„Arată o drăguță perfectă, asta e, Henry, al lui”, a spus Cranshawe. „Ar trebui să o cunosc și să încerc ce poate realiza farmecul meu?”

Suzanne îl privi cu măsură și apoi își permise să zâmbească. „Ești un diavol perfect, nu-i așa, Oliver?” spuse ea amabil. „Ține cont însă că Marius, în calitate de soț înfuriat, ar putea fi un lucru periculos. Nu există nicio armă de duel la care să nu fie priceput. ”

- S-ar putea să merite riscul, totuși, spuse el, batjocorindu-și din nou buzele. - Nu ești de acord, Suzanne?

- De ce îmi spui asta, Oliver? ea a întrebat.

El a ridicat din umeri. „Am crezut că ți-ar plăcea să știi că totul nu este pierdut”, a spus el. „Și dacă te-ai putea gândi să-ți continui legătura cu Marius, am putea face rău din asta.”

Ea a zâmbit scurt și s-a ridicat pentru a se îndepărta pentru a se alătura unui alt grup. "Ar fi o plăcere", a spus ea cu dublă semnificație.

\* \* \*

Și astfel nunta a avut loc, la trei săptămâni după anunțul de logodnă, în St. George's, Hanover Square. Trei sute de oaspeți invitați în grabă au participat și s-au ospătat la o recepție mare și fastuoasă.

În cele din urmă, ducele și ducesa de Eversleigh erau singuri în casa sa din oraș, cele doua pariuri fiind câștigate. Aceștia urmau să petreacă noaptea nunții la Londra și să plece pentru o excursie de nuntă de două săptămâni la Paris a doua zi.

## CAPITOLUL 5

Henry era singura în camera ei de dormit. Până acum, Betty, noua camerista care i-a fost alocată în noua ei casă, fusese în cameră, ajutând-o să se dezbrace și să se scalde, ajutând-o să se îmbrace într-o nouă cămașă de noapte din mătase albă și periindu-i buclele până când acestea au fost uscate și elastice. Henry fusese prea ocupată să vorbească cu Betty și să afle despre familia ei și tânărul ei dragut (cel mai junior lacheu al Excelentei Sale) pentru a-și examina cu adevărat noua locuință. Acum se uita în jurul ei la tavanul înalt, pereții tapetați cu imprimeul lor floral albastru delicat, covorul albastru pal sub picioare, tapițeria de catifea albastru regal la fereastră și drapată în jurul patului înalt cu baldachin, și mobilierul.

Se simțea de parcă ar fi fost tratată în mod regal, deși încă nu-i venea să creadă că acum era ducesă. Cu siguranță nu se simțea altfel. Toate evenimentele din ultimele trei săptămâni au fost o estompare în mintea ei. Fuseseră pline de un vârtej de vizite, expediții de cumpărături și accesorii. În fiecare zi își spunea că a doua zi va pune capăt logodnei. Nu crezuse niciodată cu adevărat că va permite ceremoniei să meargă înainte. Dar în fiecare zi amânase anunțul jenant. Uneori se întâmpla pentru că gemenii sau domnișoara Manford sau animalele de companie erau din nou prost tratați; mai des, pentru că a devenit paralizată de un fel de teroare când era în prezența lui Eversleigh.

Îl văzuse aproape în fiecare zi în acele săptămâni. Plecase cu el în trasura sau el o însoțise la teatru sau fusese musafir. Dar nu se simțea mai aproape de a-l cunoaște. Se ținea departe și demn. Nu a râs și nici nu a zâmbit. În ochi avea doar o strălucire ocazională care ar fi putut fi un semn al umorului sau care ar fi putut semna dispreț. Conversația sa a fost inteligentă și plăcută, dar nu a dezvăluit niciodată nimic din el însuși. Dacă orice discuție devenea prea personală, el întoarcea subiectul expert cu un comentariu care putea sau nu să fie o glumă. A fost atât de greu de spus.

Henry oftă în timp ce se uita la un paravan chinezesc întins în fața șemineului neluminat din camera ei de dormit. Și acum Eversleigh era soțul ei. Ce însemna să fii soția lui? I-ar fi imposibil să fie din nou liberă vreodată? Avea sentimentul inconfortabil că, dacă el se va împotrivi activităților de care se bucura - cum ar fi călăria, de exemplu - nu va putea câștiga o luptă împotriva lui. Ei bine, astăzi cel puțin s-a terminat, reflectă ea veselă și mâine vor fi în drum spre continent.

Ușa dressingului care se învecina cu camera ei de pat și cu cea a ducelui s-a deschis după o ușoară atingere, iar Eversleigh a intrat în cameră.

Ochii lui Henry s-au deschis larg de surpriză și îngrijorare. - Bună seara, Excelența, spuse ea în mod formal. "Ce vrei?" Inima îi bătea incomod de repede când observă că purta un halat albastru din satin.

Se opri în interiorul ușii și își încrucișă brațele pe piept. - M-am pierdut; nu știu ce să-ți răspund, Henry, spuse el calm după o clipă. „Aceasta este noaptea nuntii, știi.”

Henry a rămas în picioare. „Dar ce vrei?” ea a întrebat.

Strălucirea aceea era din nou în ochii lui, observă ea. „Răspunsul este într-adevăr foarte simplu acum că am avut timp să mă gândesc la el”, a spus el. "Tu dragostea mea."

Henry nu știa ce să răspundă; așa că a stat și a așteptat. Eversleigh își lăsa brațele să cadă în lateral și se îndreptă spre ea până când ajunse la doar câțiva centimetri distanță. – Nu-i posibil să fii timidă, nu-i așa, Henry? întrebă el încet. „Haide, nu este nevoie. Trebuie să ai încredere în mine. ”

Își alunecă mâinile foarte ușor de-a lungul părților laterale ale sânilor și sub brațele ei și o trase spre el. Henry își ridică privirea în față, alarmată cu ochii mari. Buzele lui coborâra încet pe ale ei. Henry rămase rigidă. Alți oameni o sărutaseră pe buze: tatăl ei, gemenii, mai mulți oameni chiar în ziua aceea după nuntă și întotdeauna a durat doar o secundă. Era genul de încercare care trebuia să fie îndurat în această lume. Dar acest sărut nu s-a încheiat după o secundă. De fapt, după câteva secunde, a simțit că o mână alunecă pe corp pentru a o ține în spatele umerilor și a o aduce lipită pe toată lungimea corpului soțului ei, în timp ce cealaltă mână s-a ridicat în părul ei și i-a cuprins partea din spate a capului. Capul lui se înclină într-o parte și gura lui se deschise peste a ei. Își simți limba trasându-și încet linia buzelor de la un colț al gurii la cealaltă.

Henry s-a panicat. Ea s-a împins sălbatic pe pieptul lui și a sărit peste cameră până când patul a fost între ei. Se agăță de un stâlp de pat și se uită indignată la el.

„Nu!” ea a spus. "Ce încerci să faci?"

Ochii lui Eversleigh se deschiseră larg pentru un moment de surprindere. Până acum erau din nou cu pleoapele lasate. Își încrucișă încă o dată brațele. – Faci ravagii jucându-te cu mine; imi distrugi sentimentul de apreciere a propriei persoane, Henry, spuse el oftând. „Încercam să fac dragoste cu soția mea.”

„Nu-mi place să fac asta”, a spus ea hotărâtă. "Te rog pleacă!"

Oftă din nou și se așează pe marginea patului. „Henry”, a întrebat el, „ți-a explicat cineva - vreo femeie - despre ce este căsătoria?"

„Nu este nimic de știut”, a spus ea. „Ți-am luat numele și am promis să te onorez și să te ascult. Marian a vrut să vorbească cu mine în această dimineață, dar i-am spus că nu trebuie să se deranjeze. A trebuit să plece în cele din urmă. ”

„Mama ta a murit când erai destul de tânără, nu-i așa, iubirea mea?” el a întrebat.

"Da. Aveam șapte ani când s-au născut gemenii. ”

- Și ai locuit la Roedean de atunci?

„Până acum câteva săptămâni, da.”

„Deci, nu știi nimic despre căsătorie, nu-i așa?"

Henry părea îndoielnic. „Știi că veți dori moștenitori, Grația voastră”, a spus ea. „Și voi fi foarte dispusă să îndeplinesc această datorie.”

„Vrei?” O privi o clipă lungă. - Știi cum se nasc moștenitorii, Henry?

- O, da, răspunse ea cu nerăbdare. „Am urmărit-o o dată pe Mallorca când fata un pui. Era unul dintre caii tatălui meu. Nu trebuia să fiu acolo, dar eu și Giles scapasem de domnișoara Manford. Randasul ne-a

spus că bebelușii umani se nasc în același mod. Ei ies ... ”S-a înroșit și s-a oprit în timp ce făcea contact vizual cu soțul ei. - Ei bine, știi, a terminat ea cu blândețe.

- Da, știu, dragostea mea, spuse el încet. - Dar știi cum se creează moștenitorul - sau mânzul - Henry?

Ea roși un roșu mai profund. Nu știa, deși întrebarea o deranjase de câțiva ani. De fapt, i s-a părut o întrebare atât de înspăimântătoare, încât a blocat-o mereu hotărâtă din conștiința ei.

„Mi-am dat seama că nu”, a spus el când ea nu a răspuns. Se ridică în picioare și se plimba în jurul patului spre ea. S-a contractat de stâlpul patului. - Nu, nu te teme, Henry, spuse el. „Nu sunt pe punctul de a începe să te sărut din nou, deoarece se pare că exercițiul ăsta este atât de neplăcut. Dar trebuie să înveți, iubirea mea, că există mult mai mult în căsătorie și în producerea de moștenitori decât sărutarea ”.

El îi luă bărbia în mână și o ridică ferm până când ea se uită cu ochii mari la el. „Vom fi la Paris și Londra până la sfârșitul lunii iulie”, a spus el. „Amestecă-te cu societatea, dragostea mea, și păstrează-ți ochii și urechile deschise. La sfârșitul aceluia timp vom coborî în Kent. Principala mea proprietate și casa mea preferată sunt acolo. Și acolo vei deveni soția mea, Henry.” Ochii lui albaștri zăboveau pe gura ei și el îi apăsă ușor degetul mare de-a lungul buzelor ei. „Tensiunea de a fi un soț frustrat mi-ar putea distruge constituția de acum până atunci”, a adăugat el sec. „Nu vei ști niciodată ce ispravă eroică am făcut în seara asta, Henry.”

Se întoarse și se îndreptă fără grabă spre ușa dressingului.

„Noapte bună, iubirea mea”, a spus el.

- Noapte bună, Excelența voastră.

S-a întors. „Henry, ai de gând să-mi spui Excelența în următorii cincizeci de ani?” întrebă el cu o voce dureroasă.

„Nu, Inaltimea Ta”.

„Numele meu este Marius”, a spus el.

„Da, Excelența Voastră.”

\* \* \*

Următoarele două săptămâni au fost surprinzător de fericite pentru Henry. Traversarea Canalului nu o deranja deloc, deși marea era agitată pe drum. În timp ce alte doamne s-au retras în cabinele lor înarmate cu saruri și otet, batiste, ligheane și servitoare, Henry a rămas pe punte cu soțul ei și a urmărit

cu nerăbdare prima ei privire asupra coastei franceze. Când și-a scos boneta și și-a scuturat buclele în vânt, Eversleigh arăta de parcă ar putea spune ceva la început, dar el doar a închis buzele și a început din nou s-o studieze pe sub ochii întredeschisi cu pleoape albe. Henry a observat strălucirea din ochi înainte de a face acest lucru. (La sfârșitul celor două săptămâni, ea hotărâse că era cu siguranță un semn că el era amuzat. Nu arăta niciodată niciun alt semn.)

„Henry, dragostea mea”, a spus el cu reproș, „este un boneta remarcabil de frumoasa și ar trebui să urăsc să o văd sfârșind în apă. Dar cel mai rău este că, dacă ar cădea peste bord, m-aș putea simți obligat să fiu eroic și să mă scufund după ea. Și ar trebui să urăsc asta și mai mult, te asigur.”

Henry chicoti. - Ești absurd uneori, Excelenta, spuse ea, trăgându-și mâna înapoi peste balustradă.

„Henry!”

„O, vreau să spun Marius, presupun, deși mă simt foarte ciudat spunând asta”, a spus ea cu sinceritate. „Ești într-adevăr o figură foarte impunătoare, știi tu, Exce-Marius. M-am simțit mult mai confortabil folosindu-ți titlul.” Ea îi rânji în mod neplăcut.

„Hmm”, a fost singura lui replică în timp ce îi aruncă o privire deoparte.

În Franța, au călătorit la Paris, ajungând acolo în a doua zi. Eversleigh părea să obțină un amuzament considerabil din a-i arăta soției sale toate faimoasele locuri, însoțind-o la diverse distracții și prezentând-o multor oameni proeminenți care locuiau acolo.

„Ai observat, Marius”, a întrebat ea cu o ocazie, că englezii tind să simtă că, dacă vorbesc suficient de tare, francezii îi vor înțelege? De parcă vorbirea franceză ar fi o suferință a surzilor? Cu toate acestea, francezii par să nu le facă asta englezilor.”

„Uneori ești un observator incomod, Henry”, a spus el. „Va trebui să fiu sigur că voi șopti data viitoare când mă voi adresa unui francez, dacă ești în apropiere.”

Ea chicoti. „Nu trebuie să strigi sau să șoptești, Marius”, a spus ea. „Limba franceză este destul de fluentă. Cel puțin, sună fluent.” Își înclină capul. „Mi-aș dori să-i fi dat mai multă atenție lui Manny când a încercat să ne determine să discutăm în franceză”, a adăugat ea oftând.

Henry a ajuns să se simtă confortabil cu Eversleigh. Părea să fie remarcabil de deschis și de îngăduitor. Și generos. Curând a aflat că nu trebuie decât să admire o rochie sau o bonetă sau o bijuterie, iar ea era a ei. S-a trezit închizându-și gura în mai multe rânduri când era pe punctul de a-și exprima plăcerea pentru ceva. Nu dorea ca soțul ei să creadă că o interesează doar banii lui. Într-adevăr, posesiunile nu avuseseră niciodată o semnificație prea mare pentru ea, cu excepția cazului în care posesia ar fi fost un cal.

Cu o singură ocazie au ajuns aproape de certuri. Într-o după-amiază, se plimbau de-a lungul unei promenade la modă, soarele bătându-le plăcut pe cap. Henry își scoase boneta și își întoarse fața spre soare cu un oftat de mulțumire.

„Pune-ți boneta, Henry”, a spus imediat Eversleigh, „înainte ca această matroană plinuță care merge spre noi să te vadă și să aibă o criză”.

„Nu”, a răspuns ea, „doresc să simt soarele pe fața mea și pe părul meu”.



- Nu-ți ofeream o alegere, dragostea mea, a spus el încet și a pășit în fața ei, i-a luat boneta din degetele inerte și i-a pus-o pe cap. Abia când degetele lui au început să-și lege funda sub bărbie, și-a revenit din șocul ei momentan.

- Marius, spuse ea, apucându-i încheieturile, cu ochii strălucind periculos, aleg să merg cu capul gol. Este atât de groaznic? Ți-e teamă de ce vor spune oamenii? "

„Soția mea se va comporta cu bunăvoință în public”, a răspuns el calm. „Acum, voi lega eu aceasta funda sau vrei să o faci tu?”

- Nu ai spus nimic când am fost pe navă, a spus ea, încă lipindu-se de încheieturile lui.

„Nu au fost prezente alte doamne care să fie scandalizate”, a explicat el, „și niciun alt domn din apropiere. Mi s-a părut rezonabil să îți permiti să-ți faci plăcerea. ”

- Ei bine, aleg să mă mulțumesc acum, a replicat ea cu o mișcare a capului, care era menită să smulgă panglicile din mâinile lui.

- Foarte bine, dragostea mea, spuse el blând. El a renunțat la panglicile bonetei ei și a pășit din nou în partea ei. „Permite-mi să te însoțesc înapoi în camerele noastre. Desigur, vei rămâne acolo până când voi fi gata să te duc înapoi în Anglia. ”

Henry îl privi cu gura deschisă. "Bine!" a exclamat ea în cele din urmă. Când a continuat să stea lângă ea, cu brațul întins spre ea, ea a spus: „Bine!” din nou, și-a legat funda sub bărbie cu o înflorire, l-a luat de braț și a mers cu el, bărbia ridicată în aer, cu o aroganță rece în felul ei.

Ea a reușit să mențină maniera timp de două minute înainte ca ceva să-i distragă atenția și exclamă încântată. Nu s-au întors în camerele lor.

Întoarcerea acasă a Ducelui și Ducei de Eversleigh a fost un eveniment agitat. Familia lui Henry se mutase în câteva zile înainte, sub supravegherea generală a lui James Ridley și a doamnei Dean, menajera. Eversleigh ajunsese la un acord cu Sir Peter Tallant cu privire la această chestiune înainte de a avea loc nunta. Sir Peter urma să fie în continuare tutorele legal al gemenilor, dar Eversleigh avea să aibă

Gemenii îi plăcuseră lui Ridley. Se repezeau în biroul său de cel puțin o duzină de ori în fiecare zi pentru a-i pune un milion de întrebări. De ce s-a întrebat, s-a întrebat, că modul lor normal de a se mișca era o fugă și nivelul normal al discursului lor era un țipăt? Domnișoara Manford, care părea să fie întotdeauna cu câțiva pași în spatele inculpatilor sai, venea frecvent gâfâind în birou după ei, apoi proceda să roșească și să-și bâlbâie drumul printr-o scuză. Într-adevăr, reflectă Ridley, pentru biata doamnă simțea din plin simpatie. Se întrebă destul de sumbru ce se va întâmpla când se va întoarce angajatorul său. Avea sentimentul că cele două smecherii de copii nu se vor rupe prin casă cu o delasare atât de zgomotoasă.

Brutus îi plăcuse și lui Ridley. De fapt, spre rușinea lui veșnică, Ridley fusese aruncat înapoi chiar de pe picioare, când intrase pe hol pentru a-i întâmpina pe noii sosiți. Nici nu-și putea acoperi confuzia ridicându-se rapid. Câinele se plimba pe corpul lui și-i linge fața cu entuziasm gâfâind. Gemenii dansau în jur, țipând la câine să „Steal!”; guvernanta bătea aerul cu mâinile ineficiente și îl chema pe Domnul să-i binecuvânteze sufletul; iar pasărea infernală arăta simpatia chemând pe cineva să-i binecuvânteze cizmele.

În această gospodărie de confuzie veselă, ducele și ducesa au sosit în mijlocul unei după-amieze. În timp ce câțiva lachei stăteau tepeni pe coridor și alții se repezeau afară pentru a transporta cutii, cufere și valize, și în timp ce majordomul se apleca asupra stăpânului și stapanei și îi scăpa de hainele lor de exterior, Philip și Penelope au venit ținând pe scară, Brutus gâfâind pe labe și domnișoara Manford rotunjind curba din partea de sus a scării într-o încercare zadarnică de a-și organiza protecții într-un comitet de primire mai discret.

„Henry”, a ținut Penelope, aruncându-și trupul spre sora ei, „Phil și cu mine avem camere alăturate. Putem merge înainte și înapoi fără a fi nevoie să intrăm pe coridor. Și camera mea este verde, nu rozul atât de groaznic pe care l-am avut la Peter și. . .”

- Zic, Henry, strigă Philip, dansând pe fundal, sunt niște cai grozavi în grajduri. Randasul m-a lăsat să-l periez pe unul în dimineața asta. ”

- Philip, Penelope, te rog lasă-ți sora să vină la etaj și să se așeze, spuse domnișoara Manford în fundal, fără niciun efect vizibil. „Trebuie să fie obosită și doamna Dean are pregătit un ceai.”

"Jos baiete!" porunci o voce calmă și părea să fie singura voce care să fie luată în seamă de toată lumea. Brutus, care încercase să repete spectacolul pe care îl realizase cu James Ridley cu câteva zile înainte, stătea acum liniștit pe podea, cu limba scăpând din gura, gâfâind, cu ochii ridicați cu adorare către Eversleigh, care refuzase să fie aruncat la pamant.

Ducele se întoarse spre domnișoara Manford și întinse mâna dreaptă. - Bine ați venit acasă, doamnă, spuse el cu căldură. „Eu și soția mea vom încerca să vedem că sunteți fericiți aici.”

Domnișoara Manford se simțea într-o asemenea tulburare de jenă, încât îi luă câteva momente să-și dea seama că era menită să-și pună propria mână în cea care îi era încă întinsă. Dar era evident pentru observatori în timp ce dădea mâna cu angajatorul ei, făcând o reverență și scuzându-se în timp ce făcea acest lucru, că ducele de Eversleigh făcuse a doua cucerire a după-amiezii.

- Acum, Penny, spuse el ușor, întorcându-se spre cumnata sa și, fără eforturi aparente, ducând toată mulțimea pe scară în direcția salonului, „vrei să vezi umbrela pe care Henry și cu mine ți-am adus-o de la Paris? Sunt foarte ușurate să-mi amintesc că nu este roz. ”

S-a oprit din mers când au intrat în cameră și s-a trezit întâmpinat în limbajul obișnuit și colorat al membrilor rămași ai familiei. Eversleigh își ridică monoculul și îl privi cu trufaș pe Oscar.

„Și în ceea ce vă privește, domnule”, a spus el cu severitate, „veți păstra cu bunăvoință o limbă civilizată în cap atunci când sunt prezente doamnele, altfel vă voi curăța gura cu săpun”.

- Viața blestemata, spuse Oscar cu pocăință și rămase nemișcat în mijlocul cuștii și își agăță capul.

Viața s-a instalat rapid într-un fel de tipar pentru perechea proaspăt căsătorită. Au avut tendința de a nu se vedea prea mult unul pe celălalt în timpul zilei, cu excepția mesei de mic dejun. Eversleigh își petrecea zilele la cluburile sale, la House of Lords, cu prietenii săi de sex masculin la diferite activități sportive, sau acasă lucrând singur sau cu secretarul sau. Henry, care se obișnuia mai mult cu viața socială a capitalei, se adapta schimbării. Încă dimineața s-a ridicat din pat mai devreme decât majoritatea doamnelor din clasa ei. A călătorit frecvent în parc înainte de a deveni prea aglomerat, un randas mereu la mică distanță în urmă. După-amiază cumpăra, vizita sau călătorea prin Londra cu gemenii.

Seara, Eversleigh lua masa de obicei acasă. Uneori după aceea, se retrăgea la unul dintre cluburile sale. Mai des, își însoțea soția la unele distracții: opera, o piesă sau un bal, poate.

În a doua zi după întoarcerea lor din Franța, un faeton frumos a fost livrat la conacul ducelui, un cadou de nuntă pentru ducesa de la dragii ei prieteni, Raeburns.

- Ah, spuse Eversleigh, uitându-se prin monoclu, cu Henry lângă el, „un cadou de nuntă foarte neobișnuit, Henry”.

- Da, spuse ea cu ochii strălucitori, dar nu este magnific, Marius? Voi putea conduce eu în parc. O să fiu faimos. ”

O privi cu coada ochiului. „Poate, dragostea mea, ar trebui să-mi pun un randas să alerge în fața ta cu un clopot de mână pentru a avertiza toate sufletele nebănuite că vii.”

"Absurd!" Ea a râs. „Tata spunea că trebuie să mă fi născut în șa.”

- Poate că în șa, dar cocoțata la câțiva metri deasupra spinării cailor, Henry, numai cu haturi și bici pentru a le controla?

„Pooh!” ea a spus. „Nu anticipez probleme”.

„Pentru liniștea mea sufletească, Henry, permite-mi să conduc cu tine o vreme?”

„Când îmi vorbești așa, Marius, știu că nu am de ales”, a spus ea practic, „așa că aș putea la fel de bine să spun da”.

- Chiar așa, draga mea fată, răspunse el cu o ușoară plecăciune.

Henry s-a simțit foarte bucuroasă că nu au existat întrebări ciudate cu privire la ciudățenia „cadoului de nuntă”. Cel puțin Douglas a avut tactul de a spune că faetonul este un cadou din partea familiei sale.

A doua zi, un grăjdar al ducelui a livrat o pereche de suri perfect asortati. Era plecat de acasă când au sosit, dar a fost informat despre livrare imediat ce a pus piciorul în casă, mai întâi de o pereche de gemeni, care se aflau pe scări înainte ca majordomul să aibă timp să închidă ușa în spatele lui , și apoi de soția sa, care a coborât scara doar cu puțin mai multă demnitate.

„Marius!” a țipat ea, surprinzându-i ochii larg deschiși pentru o clipă, repezindu-se direct la el și aruncându-i brațele în jurul gâtului lui. „Ești prea generos. Ieri te-ai prefăcut că ești atât de precaut în legătură cu faetonul meu. ”

„Chiar am crezut că ai dezaprobat și nu vrei să o conduc. Dar azi m-ai surprins cu o pereche de suri. Sunt perfect superbi, Excelența voastră. ”

„Henry, dragostea mea, cred că holul casei noastre este cu greu scena potrivită pentru o îmbrățișare atât de pasionată. Să discutăm problema în salon? ” Întrebă Eversleigh, aparent neperturbat de neînțelegere. „Și, Phil, dacă tot topai în felul acesta, dragă băiete, cu siguranță vei doborî unul dintre aceste busturi de marmură și doamna Dean va avea capul tău sau al meu.”

Henry își răsuci brațul prin al lui în timp ce urcau împreună scara. „Cenușii sunt perfecti pentru faetonul meu, Marius”, a spus ea. „Am vrut să-i scot în după-amiaza asta, dar mi-am amintit că vrei să fii cu mine

până poți fi sigur că nu-mi voi rupe gâtul. Nu știu, dar mi s-a părut corect să aștept după ce ai fost atât de generos. Asta a fost primul lucru în această dimineață când ai ieșit, să îi cumperi pentru mine? ”

- Încerc să îi achiziționez de câteva luni, răspuse Eversleigh evaziv. „Presupun că căsnicia noastră a accelerat problema în cele din urmă.”

„A trebuit să plătești mult pentru ei?” a întrebat ea, uitându-se îngrijorată în sus în fața lui.

Se uită înapoi în ochii ei, pe ai săi pe jumătate ascunși după pleoape. „Încep să cred că costul nu a fost deloc prea mare”, a răspuns el cu ușurință.

Ducele de Eversleigh a petrecut câteva după-amieze cu soția sa, așezat lângă ea în timp ce-și conducea noul faeton, tras de suri. Mijlocul de transport era periculos și îndrăzneț pentru o femeie; cenușii erau animale pline de spirit și dificile. Combinația ar fi trebuit să depășească abilitățile și puterea lui Henry, dar, așa cum prezisese, s-a dovedit a fi un vizitiu excelent. Și-a condus vehiculul nou, cu o precizie și o ușurință aparentă. Postura relaxată și aproape leneșă a lui Eversleigh alături de ea sugera că nu era deloc surprins de abilitățile soției sale. După câteva zile, trebuia să fie văzută conducând singură în parc, cu un randas în spate. Unii membri ai ton-ului au murmurat cu privire la libertatea pe care ducele i-o permitea tinerei sale soții.

Deși Eversleigh a însoțit-o pe Henry la mai multe evenimente de seară, el nu i-a urmărit întotdeauna pașii. Frecvent la teatru, el părăsea loja lor în pauze de îndată ce vizitatorii veneau să o vada. Se plimba pe hol pentru a discuta cu cunoscuții sau intra în alte loje pentru a face vizite de curtoazie ocupanților lor. La baluri, el dispărea frecvent în sala de cărți după ce dansa odată cu soția sa, lăsându-o să se amestece cu numărul tot mai mare de prieteni.

Și astfel Henry Devron, ducesa de Eversleigh, a devenit ceva ce putea fi numit „o furtuna” pentru Londra aceluia sezon. Era titrată, bogată, plină de viață și drăguță într-un mod complet neconventional. Tinerii s-au adunat în jurul ei. Era o persoană pe langa care era interesant să stai alături, cu manierele ei deschise atât de invioratoare și conversația realista, care de ținea cu picioarele pe pamant. Nu știa nimic despre înșelăciunile feminine și, prin urmare, în mod paradoxal, era extrem de atrăgătoare pentru bărbați; era căsătorită în mod sigur și se putea cocheta cu ea și flirta cu ea fără teama că un părinte stăpânitor ar cere o declarație bărbatului în cauză. La scurt timp după întoarcerea ei din călătoria de nuntă, Henry dobândise o curte destul de mare de admiratori.

Părea total ignorantă în ceea ce privește propria sa popularitate, părea să nu-și dea seama că era ceva neobișnuit să aibă cel puțin o jumătate de duzină de bărbați care să vină în vizita în fiecare după-amiază, concurând pentru onoarea de a o conduce în parc sau de a o însoți în propriul vehicul, înghesuindu-se în loja ei. ori de câte ori apărea la teatru sau la operă. Eversleigh părea foarte conștient de toate, dar nu părea deloc supărat sau alarmat de fenomen. De fapt, el a lăsat terenul liber pentru curtea ei, deși, de obicei, se uita peste membrii individuali apatici, cu monoculul său, înainte de a se îndepărta.

Și așa s-a întâmplat că, la puțin mai mult de o săptămână după întoarcerea ei la Londra, Henry s-a întâlnit față în față cu Oliver Cranshawe la balul Lady Emery într-o seară. Îl întâlnise la nuntă și îl recunoscuse imediat ca moștenitor al soțului ei.

„Inaltimea Ta”, a spus el mios, plecându-se peste mâna ei și favorizând-o cu toată forța zâmbetului său orbitor, „arăți și mai drăguța și mai scilipitoare decât ai făcut-o în ziua nunții tale”.

- Dumnezeu, spuse ea râzând, ce prosti poti să spui. Nu sunt nicidecum minunata, domnule, și dacă strălucesc, este doar pentru că port diamantele Eversleigh în această seară. ”

A zâmbit din nou. - Verisoara, văd că nu trebuie să fii măgulita, spuse el, privind cu ochii cenușii zâmbitori în ai ei. „Dar, crede-mă, este atât de inviorator să vezi o doamnă care nici nu se hlizește, nici nu afisează plictiseala. Îți place viața, nu-i așa? ”

Henry s-a trezit că îi place personalitatea sa prietenoasă, deschisă și prezența lui frumoasă și tânără. "Ar fi o prostie să ne prefacem plictisiti", a spus ea cu oarecare dispreț. „Sigur că în curând cineva s-ar plictisi cu seriozitate.”

El a râs. „Ești încântătoare, Excelenta ta. Nu pot să vă spun cum îl invidiez pe verișorul meu. Vei dansa? ”

- Cu siguranță, spuse ea. „Dar trebuie să te avertizez că am un obicei urât să pășesc peste picioarele partenerului meu.”

El rânji. „Se spune că a fi avertizat înseamnă a fi înarmat, Excelenta,” a spus el în timp ce o conducea pe podea pentru a se alătura unui set care se forma.

„Dacă suntem veri”, a spus ea, „cred că trebuie să-mi spui Henry”.

Când dansul s-a terminat și Cranshawe a condus-o pe margine, Henry a fost surprinsă să-l găsească pe Eversleigh stând acolo, arătând relaxat și distrat. Dispăruse în camera de joc cu o oră înainte.

„Ah, Oliver”, a comentat el apatic, „te bucuri de festivități, băiete dragă?”

- Am făcut cunoștință cu soția ta fermecătoare, Marius, răspunse Cranshawe, zâmbindu-i lui Henry.

- Chiar așa, spuse Eversleigh, dându-și monoculul la ochi și cercetând pe ceilalți ocupanți ai camerei într-o manieră pe îndelete. „Întotdeauna consider că este atât de plictisitor să mă simt obligat să conversez și să dansez cu membrii familiei. De fapt, fac din asta o practică în așa fel încât aproape niciodată să nu fac acest lucru. ”

„Dar cine ar numi dansul cu Henry o datorie?” Răspunse Cranshawe, plecându-se în fața ei și zâbind din nou cu căldură în ochii ei.

Monoculul lui Eversleigh se îndreptă în direcția moștenitorului său. „Cu siguranță eu nu, Oliver”, a spus el, „dar Excelenta Sa este soția mea”.

Cranshawe rămase stânjenit acolo unde se afla pentru câteva clipe. Apoi s-a înclinat în fața lui Henry. „Dacă mă scuzi, verișoară”, a spus el, „văd pe cineva cu care trebuie să vorbesc”.

- Noapte bună, Oliver, spuse Henry, zâmbindu-i puțin nesigur.

Eversleigh coborî monoculul și se uită la moștenitor. - Pe drumul tău atât de curând, dragă băiete? el a întrebat.

Cranshawe se înclină din nou și se îndepărtă.

- Marius, spuse Henry, întorcându-se spre el cu indignare în ochi, de ce erai atât de nepoliticos cu vărul tău?

„Eu? Nepolíticos?" spuse el ridicând sprâncenele surprins. „Dar, Henry, mă mândresc că prezint mereu maniere impecabile. Vrei să valsezi, dragostea mea, înainte ca cei cinci tineri care converg pe acest loc să ajungă să te îndepărteze de un simplu soț? ”

"Absurd!" a comentat ea și și-a pus mâna pe brațul lui oferit.

## CAPITOLUL 6

Henry a făcut din nou cunoștința cu Oliver Cranshawe două dimineți mai târziu, în Hyde Park. A ieșit devreme la modă, călărind pe Jet, care fusese adus la Londra de la căsătorie. Un randas călărea la câțiva pași de ea. A devenit conștientă de faptul că Cranshawe se apropia în timp ce se afla în mijlocul rezistenței tentației de a-și scoate pălăria de călărie cu pene, astfel încât să poată simți briza din păr.

- Bună dimineața, verișoară, a strigat Cranshawe, aruncându-i un zâmbet și scoțându-și pălăria.

- O, bună dimineața, Oliver, se întoarse vesel Henry. „Nu este o dimineață frumoasă?”

- Cu atât mai mult cu cât te-am văzut, spuse el, măturând privirile admirative asupra siluetei ei îmbrăcate într-un costum de călărie verde mușchi și a calului ei negru puternic și strălucitor. „Aceasta este un armasar splendid, dacă pot să spun așa, Excelenta Voastră.”

„Da, nu-i așa?” ea a fost de acord. „Dar am crezut că s-a decis să-mi spui Henry.”

Fața lui a devenit serioasă și s-a uitat cu seriozitate la ea. „Am înțeles că soțul dumneavoastră nu a aprobat o asemenea familiaritate, doamnă”, a spus el.

Henry ezită. „A avut o dispoziție dezagreabilă noaptea trecută, nu-i așa?” ea a spus. „Există vreo ceartă între tine și Marius, Oliver?”

- Poate că ar trebui să-l întrebi pe soțul tău despre asta, răspunse el cu seriozitate. „Din partea mea, nu există deloc motive de rele sentimente. Încerc tot posibilul să fiu prietenos cu vărul meu. Dar îmi dau seama că trebuie să-i fie greu să știe că sunt moștenitorul lui. Vă asigur că nu contează deloc pentru mine, dar cred că Marius se simte amenințat de existența mea.”

Henry îl privi tăios. „Este cu siguranță o prostie”, a spus ea.

El a ridicat din umeri. - Trebuie să judeci singura, Henry. Cu siguranță nu îți doresc să-ți vezi soțul într-o lumină proastă. Aș prefera să mă judecați cu asprime. ” El a zâmbit destul de trist în ochii ei.

- Nu voi face astfel de lucruri, răspunse ea hotărâtă. „Întotdeauna judec lucrurile pentru mine, domnule. Dar cred că luptele familiei sunt o chestie prostească ”.

Se plecă din șa. „Pot să te ispitesc să-ți testezi calul cu al meu, Henry?” întrebă el, părând că consideră înțelept să schimbe subiectul.

„Oh, vrei să spui o cursă?” a întrebat ea, cu ochii sclipitori din nou.

„Să spunem la poarta sudică și să revenim până numărăm la trei?” el a sugerat.

Henry știa ca niciodată nu ar rezista unei asemenea provocări. La scurt timp, cei câțiva spectatori care au fost suficient de privilegiați (sau nefericiți) pentru a fi în parc la acea oră dimineață au fost tratați cu spectacolul a doi cai care galopau înclinat pe bulevardul ierbos al parcului, călăreții lor, un bărbat și o femeie, aplecați jos peste gât. Au fost aproape în aceeași linie unul cu celălalt la viraj, dar Henry a câștigat cursa cu câteva lungimi de rezervă.

"Ha!" strigă ea, râzând fără suflare, în timp ce Cranshawe își opri calul lângă ea. „Acum trebuie să recunoști că Jet este calul superior, Oliver.”

„Nu, nu!” protestă el, ridicând o mână și afișând o gamă largă de dinți foarte albi în timp ce îi zâmbea înapoi. „Vezi, m-am oprit să-ți iau pălăria, care a zburat înapoi la poartă. Dacă nu l-aș fi facut pe gentlemanul, doamnă, declar că rezultatul ar fi putut fi foarte diferit. ”

„Pooh!” ea a răspuns. - Nu ar fi trebuit să te oprești pentru a-mi salva pălăria, domnule. Trebuie să plătești pedeapsa pentru prostia ta. ”

- Henry, spuse el, brusc din nou serios și apropiindu-și calul de al ei, ești o companie atât de minunată. Într-adevăr, nu ai facut bine să te căsătorești cu vărul meu înainte de a-mi oferi șansa de a-mi încerca șansele. ”

Henry l-a bătut brusc pe încheieturi cu mânerul cravasei și s-a uitat în jur până când l-a văzut pe randasul ei ținându-și calul la o distanță discretă. „Acum te protestezi”, a spus ea. „Nu-mi place când oamenii devin stupizi și nesinceri”.

Zâmbi cu tristețe. „Nu vei crede în atracțiile tale, nu-i așa, verișoară?” spuse el, încă serios. - Dar pot să fiu prietenul tău, Henry? Cred că s-ar putea să ai nevoie de unul. Mă tem că soțul tău poate fi uneori un băț uscat. ”

„Vorbești o grămadă de prostii”, a răspuns Henry cu adevărat, „dar bineînțeles că suntem prieteni. Trebuie să mă întorc acasă, Oliver. Jet va fi obosit. Buna dimineata domnule.”

Târziu în aceeași după-amiază, când Henry era în salon, uitându-se la câteva modele de rochii împreună cu domnișoara Manford, Eversleigh se plimba. Activitatea nu fusese la alegerea ei și nu-i reținea interesul într-un grad prea mare. S-a așezat și a conversat plăcut cu ambele femei câteva minute. Apoi s-a întors spre soția sa.

- Vrei să vii la bibliotecă, Henry? el a întrebat.

- Cu siguranță, răspunse ea, săltând ușor în picioare.

„Ne scuzați, doamnă?” Întrebă Eversleigh, plecându-se în direcția domnișoarei Manford.

Guvernanta s-a înroșit și s-a bâlbâit și și-a fluturat mâinile într-un extaz de jenă că a fost remarcată cu atâta curtoazie de angajatorul ei.

- Stai jos, Henry, spuse Eversleigh când erau în bibliotecă, ușa se închise în spatele lor. Henry se așeză și îl privi întrebător.

Eversleigh se îndreptă spre șemineu și se aplecă cu un cot pe șemineu. Își privea soția prin pleoapele pe jumătate închise. „Henry”, a întrebat el, „ești mai fericită cu viața ta la Londra decât erai când te-am întâlnit prima dată?”

Ea îl privi surprinsă. „Nu-mi amintesc să fi fost vreodată nefericită”, a răspuns ea, sprâncenele care ridicau nedumerite. „Mereu am crezut că viața socială este o prostie, dar poate fi amuzantă. Da, Marius, sunt fericită. ”



„Am fost încântat să te văd devenind o doamna la modă și să observ că ai dobândit un cerc de prieteni”, a continuat el.

„Da, nu-mi lipsește niciodată compania”, a fost de acord, nefiind deloc sigură pe unde se îndrepta această conversație.

„Ți-am dat suficientă libertate?” el a întrebat. „Am făcut vreodată cereri nerezonabile?”

„Nu, Marius”, a spus ea cu emfază, „ești un soț foarte îngăduitor, cred. Cu excepția situației în care vorbim de palarii ”, ea nu a putut rezista să adauge în mod neplăcut.

- Într-adevăr, a fost de acord, cu ochii strălucind o clipă. El a continuat să o privească în tăcere o vreme înainte de a continua liniștit. „Acum trebuie să îți fac o singură cerere, iubirea mea. Nu vreau să te asociezi cu Oliver Cranshawe decât din cerințe stricte de curtoazie. ”

Henry se ridică din picioare. - Spionii tăi au raportat întâlnirea mea cu el în această dimineață, Excelențae? a întrebat ea cu amărăciune.

- Nu te spionz, Henry, răspunse el încet, dar știrile călătoresc întotdeauna mai repede în oraș decât dacă ar avea aripi. Am auzit că te-ai întâlnit și ai alergat cu el, da. ”

- Dar de ce să faci așa ceva, Marius? a întrebat ea supărată. „Eram în parc. Cu greu ar putea exista un loc mai public. Cum ar putea fi necorespunzător? ”

„Nu am spus că întâlnirea ta cu el a fost necorespunzătoare, dragostea mea”, a subliniat el în mod rezonabil.

"Atunci de ce?" ea a întrebat. „Dă-mi un motiv bun pentru care nu ar trebui să fiu civilizată față de Oliver.”

Ochii lui albaștri se uitau constant la ai ei. „Sa spunem că vreau asta pentru că așa doresc eu”, a spus el.

„Nu este un motiv!” a replicat ea fierbinte. „Îmi place Oliver. Este prietenos și are maniere frumoase. Este distractiv să fii alături de el. Nu am nicio intenție de a mă ascund ori de câte ori îl văd doar pentru că îți dorești ”.

- Nu-i așa, Henry? întreabă el blând. „De ce nu mă mir deloc?”

Henry deschise gura și o închise din nou. Marius a avut cu adevărat un talent desconcertant de a spune neașteptatul și de a lovi în forță înaintea ei.

„Îți cer să imi faci moftul în această privință, dragostea mea”, a continuat el.

„A, și sunt acum concediată, Excelență?” a întrebat ea, aruncând capul cu trufaș.

„Aproape că mă tem pentru viața mea când trebuie să mai discut o problemă”, a spus el blând. „Henry, pentru liniștea mea sufletească, te vei abține de la curse în parc? Știu că ai un fund splendid, dragostea mea - se uită în mod deliberat în jos pentru a-l vedea - „dar știu, de asemenea, că cea mai mare parte a galopului tău a fost făcută, hmmm, călare pe calul tău. Dacă poți aștepta până când suntem la țară, voi fi foarte încântat să te văd călărind în pantaloni. ” Își lăsa privirea să rătăcească până la picioarele subțiri

care erau conturate sub căderea rochiei ei cu talie înaltă. „Dar nu pot să nu simt că șaua laterală a fost concepută pentru exerciții mai restrânse.”

Henry se uită neclintită la chipul soțului ei. Ochii îi ardeau, buzele comprimate, dinții strânși, obraji plini de culoare. Era înfuriată; o dezbrăcase destul de deliberat și fără grabă cu ochii lui leneși.

„Și acum sunt concediata, Excelenta?” a întrebat ea printre dinți.

El întinse mâna și îi luă bărbia. Apoi a zâmbit încet - da, de fapt a zâmbit, a remarcat ea cu furie reînnoită. - Da, dragostea mea, ai putea să-ți duci indignarea sus în camera ta, spuse el și se aplecă înainte și o sărută foarte ușor pe nas.

Stomacul lui Henry a făcut un flip-flop incomod - de furie, desigur, la obraznicia pură a bărbatului. Trebuie să o trateze ca pe un copil? Nu putea să vadă că furia ei era reală? A măturat camera cu atâta aroganță înghețată cât a putut să adune.

În dimineața următoare acestei discuții cu soțul ei, Henry a sosit acasă de la plimbare pentru a descoperi că avea un vizitator care aștepta în salonul de la parter. Majordomul nu l-a identificat pe musafir. Henry a intrat în cameră, așteptându-se pe jumătate să-l găsească pe Oliver Cranshaw și nu era foarte sigură dacă ar trebui să-l trateze cu oarecare rezervă din respect față de soțul ei, sau dacă să-l întâmpine spontan așa cum îi dicta propria înclinație. Ea a reacționat cu un țipăt când a văzut ocupantul camerei.

„Giles!” a țipat ea, aruncându-se peste cameră și aruncându-se în brațele fratelui ei. „Nu mi-ai spus că vii în oraș.”

A îmbrățișat-o și a rânjit la ea. - Zic, Henry, spuse el, privind admirativ costumul frumos de călărie verde mușchi și pălăria drăgălașă cu pene maronii ondulate pe care le purta încă, „ca devii o mare doamnă. Imi recunosc cu greu sora. Și această casă este destul de splendidă, nu-i așa?”

Și-a scos pălăria de pe cap, a aruncat-o neglijent pe o masă laterală și și-a scuturat buclele castanii. „Semestrul s-a încheiat, Giles?” întreabă ea cu nerăbdare. „Nu ai scris să spui. Rămâi o vreme în oraș? Cu Peter? Ce distracție vom avea! Vei veni la toate petrecerile și balurile cu mine și vom râde împreună de toate prostiile”. Se opri brusc, simțind că fratele ei nu își împărtășea dispoziția. - Ce este, Giles? ea a întrebat.

Rânji cu tristețe și se așază pe un scaun lângă șemineu. „Semestrul nu s-a terminat”, a spus el. „Am fost exmatriculat”.

Henry îl privi cu gura deschisă. „Giles! Cât de pur și simplu îngrozitor!” ea a spus. „Ce ai făcut?”

„Nimic grav”, a spus el. „Câțiva dintre noi au ieșit din cămin după ce a fost închis, pentru a juca cărți cu câțiva amici în vizită în oraș. Bătrânul Boner a reușit cumva să se prinda și a avut un comitet de recepție care ne aștepta când ne-am întors”.

„Pariai, Giles!” A acuzat Henry, șocat.

- Nimic semnificativ, răspunse el aerisit. „Un tip trebuie să facă ceva pentru a se distra, Henry, crede-mă. Nu ne putem aștepta să studiem tot timpul.”

- Dar știi ce simțea tata despre cărți, Giles.

- Da, și nu te lua de mine, sor'meo, spuse el grăbit, sărind în picioare și pășind în cameră. „L-am avut pe Peter care s-a pus pe capul meu să-mi facă morala de când am venit acasă ieri. Viața nu va fi foarte veselă în acea gospodărie, iti garantez. ”

„Dar, Giles, ce vei face?” Întrebă Henry neliniștită. „Știi că nu sunt suficienți bani pentru ca tu să trăiești ca un domn care nu face nimic.”

- Nu te îngrijora, o asigură el. „Nu am fost exmatriculat de tot. Pot să mă întorc din nou la începutul semestrului următor. Dar, într-adevăr, Henry, aș vrea să mă alătur unui regiment de cavalerie. ”

„Peter știe asta?” ea a întrebat.

- O, da, dar nu va merge, spuse el cu amărăciune. „Nimic în afară de Biserică nu i se va pareă potrivit lui Peter”.

Henry s-a luminat. „Poate îl pot convinge pe Marius să-ți cumpere un comision”, a sugerat ea, batând din palme și, de asemenea, sărind în picioare. „Este incredibil de generos, știi, Giles.”

- Mă bucur de dragul tău, Henry, spuse el. „Nu mi-a fost ușor să mă gadesc ca trebuie să te căsătorești cu el, știi. Nu aș fi încurajat acel pariu dacă aș fi crezut că există vreo șansă să-l prinzi în gheare. Dar, Henry, nu trebuie să-i ceri favoruri în numele meu. Ai înțeles? Este destul de mult, să știi, că i-a luat pe Phil, Penny, Manny și animalele. M-aș simți umilit mortal dacă aș ști că sunt adăugat la listă. M-aș simți ca un vierme, sor'meo. Imi promiti?”

Henry zâmbi. „Dacă insiști”, a fost de acord. "Îți promit. Dar vino în sala de școală și lasă-i pe toți să te vadă. Gemenii vor fi extaziați. " Ea și-a legat brațul prin al lui și l-a condus pe scară.

\* \* \*

Henry se așteptase că va exista o anumită incordare între ea și soțul ei după conversația lor din bibliotecă. Dar problema părea uitată. Se părea că ea câștigase cearta. Nu a mai alergat niciodată cu Jet în parc, dar l-a întâlnit ocazional pe Oliver Cranshaw acolo și a petrecut scurte perioade de timp cu el. Uneori, dacă era după-amiaza și își conducea faetonul, îl lua cu ea în faeton și se plimba cu el timp de zece minute sau cam așa ceva. Dar a fost întotdeauna atentă ca întâlnirile lor să fie destul de publice și de scurtă durată. Nu își dădea seama dacă Eversleigh ar fi spionat-o, deși, odată, a călărit pe lângă faeton. El doar își scoase pălăria și se înclină în fața ei. Nu l-a luat deloc în seamă pe Cranshaw.

Se părea că moștenitorul soțului ei era la majoritatea evenimentelor sociale la care participa, fapt care nu i se părea ciudată în niciun fel. Au fost numeroși alți oameni pe care i-a văzut aproape oriunde a mers. De obicei, el a găsit motive să petreacă câteva minute în compania lui Henry, deși, din nou, nu a existat nici o sugestie despre ceva necorespunzător. Întâlnirile lor au fost foarte publice. Și din moment ce Henry avea o întreagă serie de admiratori care o urmăreau aproape oriunde mergea, nu părea nimic deosebit în atențiile lui Cranshaw. Nu au existat bârfe. Eversleigh nu s-a mai referit la această

chestiune, deși Henry a observat că de obicei era vizibil ori de câte ori era cu vărul său. Dacă ar fi fost într-o altă cameră când Oliver s-a alăturat ei, un al șaselea simț trebuie să-l fi readus în camera în care se aflau.

Henry își respectat soțul. Începea chiar să se simtă mândră că este cunoscută drept ducesa unui bărbat atât de frumos și distins. Simțea o strălucire sporită de conștientizare când era în prezența lui, deși era în mare parte inconștientă de acest fapt. Dar ea nu era pe punctul de a deveni sclava sau umbra lui. Îi plăcea Oliver Cranshawe și nu avea de gând să-l respingă doar pentru a satisface capriciile arogante ale unui bărbat care nu-i putea oferi un motiv întemeiat pentru cererea sa. Ea a cultivat destul de deliberat prietenia cu Oliver.

Henry s-a trezit atrasă de farmecul și de manierele placute a lui Cranshawe. S-a relaxat instinctiv în compania lui și, prin urmare, a ajuns să-i încredințeze câteva lucruri. Nu a discutat niciodată despre soțul ei sau despre relația lor ciudată, dar dacă avea alte griji sau îngrijorări, se întoarse spre el. Părea perfect natural în seara de după vizita lui Giles să-i spună lui Oliver totul despre asta, deși îi oferise lui Eversleigh doar o versiune foarte editată mai devreme în acea zi. Erau așezați într-un alcov a unei săli de bal, în vederea tuturor dansatorilor și a celorlalți oaspeți.

Cranshawe îi acoperi mâna cu a lui. „Henry, dragă”, a spus el cu seriozitate, coborând vocea, deși nu se pare că în apropiere să fie cineva care să spioneze, „Am bani și am influență. Și ambele sunt total la comanda ta. Dacă pot face ceva în orice moment pentru a te ajuta pe tine sau pe fratele tau, aș fi mai mult decât onorat să fac acest lucru. Văd că s-ar putea să iti fie frică să te îndrepti către Marius în anumite circumstanțe, dar nu iti fie teamă niciodată să vii la mine. Sunt slujitorul tău devotat ”.

Henry îi retrase mâna și se uită nesigura la tovarășul ei. „Spui prostii când vorbești așa”, a spus ea, „dar îți mulțumesc pentru oferta ta de ajutor, Oliver. Nu cred ca voi apela vreodată la tine, dar este bine să știu că esti prietenul meu.”

Cranshawe a știut întotdeauna cât de departe să-și ducă stările sentimentale. Acum a rânjit. „Permite-mi să-ți aduc niște limonadă, Henry. Trebuie să te las în compania bietului Hendricks, care pare cel mai jalnic acolo. Îl vezi sprijinindu-se de stâlpul acela? Cred că crede că-i voi fura dansul, cățelușul prost. ”

- Este într-adevăr un băiat foarte dulce, spuse Henry cu amabilitate. „Dar el ar trebui să petreacă mai puțin timp scriind poezie și mai mult făcând exercitiu fizic. Îi spun mereu așa. ”

În timp ce Cranshawe se îndepărta, Henry a zâmbit larg și cu o plăcere autentică, în sala de bal, către soțul ei, ai cărui ochi erau asupra sa momentan. Vorbea cu o doamnă foarte frumoasă cu părul auriu. O doamnă Broughton, credea ea. Un minut mai târziu, când Cranshawe s-a întors cu limonada ei, și el a remarcat cuplul înainte de a lăsa terenul liber grupului mic de admiratori grupați în jurul lui Henry.

„Văd că Marius dansează”, a spus el conversațional, „și cu Suzanne Broughton, de asemenea”. A reușit să facă să pară că ar fi ceva aproape semnificativ în faptul că ducele dansa cu acea doamnă.

Poate că a fost norocos că Henry nu era mai aproape de perechea dansatoare. Valsau și, astfel, au fost capabili să poarte o conversație susținută.

- Ai devenit destul de străin, Marius, spunea Suzanne arcuită.

Ridică sprâncenele și se uită în jos la nas spre ea. - Ah, dar nu-mi vine să cred că ai fost singura, Suzanne, a comentat el.

„Nu zăbovesc după niciun bărbat”, a răspuns ea cu trufaș, „dar am crezut că avem o prietenie, Marius”.

Ochii i se îngustară. „Știm amândoi ce fel de prietenie am avut, draga mea fată”, a spus el.

„Da, și a fost bine, nu-i așa?” a spus ea, zâmbindu-i sugestiv.

„Da, a fost bine”, a fost de acord.

- S-ar putea să fie din nou, Marius, a continuat ea. „Nu cred că fetița aceea necoapta îți poate satisface pofta de mâncare mult mai mult timp.”

El o privi cu ochii pe jumătate închiși, dar nu spuse nimic.

Suzanne s-a simțit incomod. Ea a râs. „Sa nu îndrăznești să-mi spui, Marius, că este capabilă să-ți dea tot ce ai nevoie între cearșafurile de pat”, l-a impuns ea.

El și-a continuat examinarea tăcută până când privirea ei s-a îndreptat către cuplurile care dansau în jurul lor. „Ai dreptate, bineînțeles, dragă fată”, a spus el, iar ea i-a aruncat o privire triumfală, „nu am să-ți spun.”

„Într-una din aceste zile, Marius”, a spus ea, cu un zâmbet pe buze, cu furie în vocea ei joasă, „vei dori favorurile mele și vei veni să le cerșești. Și voi râde în fața ta. ”

„Va fi foarte plăcut pentru tine, Suzanne”, a fost de acord blând.

\* \* \*

Câteva zile mai târziu, Eversleigh a sosit acasă pentru a descoperi că gospodăria sa a fost, din păcate, schimbată din zilele pașnice și ordonate ale burlaciei sale. A mai lipsit puțin mai mult de o oră până la cină; cu siguranță a fost bine după timpul obișnuit de vizitare. Cu toate acestea, din salon se auzea un zgomot suficient pentru a sugera cincizeci de vizitatori. Și peste tot era zgomotul facut de lătratul lui Brutus în timp ce stătea în fața ușii închise a camerei de la etaj, cersind să fie lăsat să intre.

Eversleigh, întinzându-și pălăria și mănușile unui lacheu cu față impasibilă, aruncă o privire în sus pe scări și se uită înapoi întrebător la majordomul său.

„Cred că Excelenta Sa discută despre familie cu fratele ei, Excelenta Voastră”, a explicat acel individ cu față impasibilă a unui jucător de poker.

Eversleigh dădu din cap, de parcă explicația ar fi fost suficientă pentru a-l face să înțeleagă cauza agitației. Își îndreptă umerii și urcă fără grabă pe scări.

- Întinde-te, Brutus, și odihnește-te, a ordonat el apatic. Câinele a răspuns imediat întinzându-se în fata pragului ușii, așezându-și capul pe labe, uitându-se adorator la duce și aruncându-și coada pe podeaua mochetată.

„Îți lipsește ceva bun simț, nu-i așa, bătrâne?” a continuat ducele conversațional. „Cum ar trebui să intru în cameră fără să fac un salt peste spatele tau? Știi, asta nu ar oferi o intrare demnă pentru unul de rangul meu.”

Brutus găfâia de extaz la faptul că era atât de remarcat de idolul său.

Când Eversleigh a deschis în cele din urmă ușa și a intrat în salon, tinându-și monoclul în mână, agitația a încetat instantaneu. Monocul lui se învârti peste un Sir Peter Tallant cu aspect iritat, un James Ridley care se simtea incomod, o domnișoară Manford care plângea, un set de gemeni cu ochi strălucitori și sfidători și o Henry roșie, indignată.

Scena semana cu un spectacol de comedie bine repetat. Jucătorii au rămas înghețați câteva secunde când toți s-au întors pentru a-l vedea pe nou-venit. Apoi toți au prins viață în același moment când au văzut cine era.

Sir Peter arăta multumit de sosirea ducelui. „Ah, Eversleigh”, a spus el, „te-ai întors în timp util pentru a mă ajuta să-i conving pe acești copii de comportamentul adecvat în Londra”.

„Nu făceam nimic rău”, a țipat Penelope.

„Am mers doar înainte pentru a avea o imagine mai bună”, a strigat Philip.

„Marius, nu-l lași să-i despartă și să-l trimită pe Phil de aici, nu-i așa?” A implorat Henry, traversând în fuga camera și lipindu-se de brațul soțului ei.

Domnișoara Manford suspină destul de tarecu nasul în batista.

- Într-adevăr, Excelența, trebuie să-mi asum vina pentru întreg episodul, spuse Ridley cu seriozitate și galant.

Eversleigh i-a acoperit mâna soției cu a lui, în timp ce se sprijinea pe brațul lui și i-a aruncat o privire apatică secretarului sau. „Este extraordinar de nobil din partea ta, James”, a spus el. „Dar aş putea să te întreb pentru ce iti asumi vina?”

"Excelenta Voastra ..."

„Marius ...”

O smiorcatura.

„Dar noi nu ...”

Ducele ridică o mână care-i reduce la tăcere. „Cred că doar o persoană din această cameră răspunde la numele lui James”, a subliniat el cu bun simț.

- Înălțimea voastră, începu Ridley, domnișoara Manford acceptase să o ducă pe domnișoara Penelope și pe domnisorul Philip la ascensiunea cu balonul de pe Richmond Hill în această după-amiază. Am acceptat să-i însoțesc, întrucât aceasta este una dintre zilele mele libere ”.

- Chiar așa, a fost de acord Eversleigh, mângâind cu degetul degetele lui Henry sub mână.

„Am luat trasura, Excelenta. Dar era o mulțime atât de mare de oameni acolo încât nu am avut nici o speranță să ne apropiem. Domnișoara Manford și-a îndemnat protejații să rămână aproape de trasura și să nu se rătăcească. Am încercat să-i convingem că, atunci când balonul va fi umflat și transportat în aer, vom avea o vedere splendidă asupra acestuia.”

„Dar nu am putut vedea nimic!” A țipat Penelope. „Doar bonete, umbrele și trăsuri și alte lucruri.”

"Te cred", a spus cumnatul ei cu nepăsare. "James?"

„Si au plecat si s-au rătăcit, Excelenta, și în curând le-am pierdut urma complet. Domnișoara Manford și cu mine am căutat zona până când a plecat ultima trăsură și ne-am întors în cele din urmă în speranța disperată că și-ar fi găsit drumul spre casă. ”

Domnișoara Manford a suspinat în batista din nou.

- Nici măcar nu am fost pierduți, a șoptit Philip indignat. "Peter ..."

- Mulțumesc, băiete dragă, spuse ducele. „Poate că cineva mi - ar spune cum ai făcut să ajungi acasă. Tallant? ”

„Mă uitam împreună cu soția mea și cu sora ei, Eversleigh”, a început Sir Peter, bucuros de șansa reînnoită de a-și transmite nemulțumirea, „când, ce mi-a fost dat să văd, ce altceva decât pe propriul meu frate și propria mea soră, neînsoțiti, care se dadeau în spectacol”.

Sprâncenele lui Eversleigh se ridicară alarmate. " Te înțeleg!" el a spus, fara ca Tallant să înțeleagă ca de fapt făcea mișto de el.

„Da, într-adevăr, continuă Sir Peter,, trecuseră de fapt pe sub cordon și se amestecau cu muncitorii de la baloane ”.

„Întrebam doar ...” a început Penelope, dar a fost înăbușită de o privire din partea fratelui ei mai mare.

„A trebuit să mă confrunt cu situația lipsită de demnitate, Eversleigh, de a mă târî eu sub frânghie și, în plină vedere a aproape unei jumătăți a ton-ului, să-i adun pe aceștia doi și să-i însoțesc. I-am adus acasă imediat. ”

- Dar, Marius, el nu a dat doi bani să se gândească la săraca Manny și la domnul Ridley, se plânse Henry, privind cu ochii mari în fața soțului ei.

Eversleigh îi strânse mâna, dar continuă să se uite politicoasă la cumnatul său.

- I-am dat domnișoarei Manford un preaviz înainte să vină aici, Eversleigh, a declarat Sir Peter, supărat. „Acum, probabil, veți vedea singur că este total incapabilă să controleze gemenii și destul de incompetentă ca guvernantă.”

- Poate o voi face, a acceptat Eversleigh liniștit.

- Este timpul ca Philip să fie trimis la Eton, continuă Sir Peter. „Voi începe să fac aranjamente imediat. Penelope trebuie să aibă o guvernantă mai strictă, una care o va educa să fie o doamnă. Trebuie

doar să te uiți la Henrietta pentru a vedea cât de incapabilă este domnișoara Manford de a atinge acest obiectiv. Mă voi ocupa la asta, Eversleigh. ”

Degetele lui Eversleigh se strâneau imperceptibil în jurul lui Henry. Privirea lui, sub pleoapele pe jumătate închise, se ascuți. - Penny, spuse el plăcut, poate ai vrea s-o ajuti pe domnișoara Manford să meargă în camera ei? Cred că un pic de odihnă înainte de cină ar fi în ordine. James, nu vei dori să pierzi ceea ce a mai rămas din ziua ta liberă în picioare pe aici. Poti să te duci jos, dragă băiete. Phil, poți să duci înapoi acele două volume care se află pe cămin în bibliotecă. Oh, și așteaptă-mă acolo, bine? ”

În mai puțin de o secundă, doar trei persoane au rămas în cameră. - Luați loc, Tallant, îl îndemnă Eversleigh, ducându-și soția spre o canapea și așezându-se lângă ea. El încă o ținea de mână pe brațul lui. „Acum”, a spus el, privindu-și cumnatul cu o privire somnoroasă, „cred că îi datorezi Excelentei Sale scuze, Tallant?”

„Ce?”

„Iartă-mă”, a continuat ducele, „poate în toată emoția din ultimele minute auzul meu a devenit defect. Am crezut că te-am auzit declarând public că soția mea nu este o doamnă. ”

Maxilarul lui Sir Peter căzu. „Acestea nu erau chiar cuvintele mele”, a spus el, „dar știm cu toții că Henrietta nu este tocmai imaginea ideală a tuturor despre ce înseamnă să fii o doamnă de calitate”.

- Ea este a mea, răspunse încet Eversleigh.

Henry aruncă o privire uimită profilului său dur. Cu greu își putea crede urechilor. Toată viața ei fusese etichetată ca fiind un baietoi. Familia ei se plânseze întotdeauna, chiar dacă au făcut asta într-un mod iubitor, de lipsa ei de farmece feminine. Ar putea fi foarte corect și sofisticat din partea ducelui de Eversleigh să pretindă serios că ea ar fi doamna ideală pentru el? Dar, desigur, nu era. El era doar un om mândru care își proteja onoarea proprietății. A oftat.

- Nu m-am simțit jignită, Marius, spuse ea, trăgându-și mâna de la el în sfârșit. „De fapt, as uri să fiu o doamnă tipică. Ar trebui să cânt la pian și să cânt și să brodez și să mă hlizesc. Uf! ”

„Tallant?” Întrebă Eversleigh, ignorându-și momentan soția.

- Ei bine, bineînțeles că îmi pare rău dacă rănesc sentimentele cuiva, spuse Sir Peter. „Foloseam doar privilegiul unui frate de a-și spune parerea.”

„Ah”, a spus Eversleigh, „tot asta făceai și când ai planificat plecarea la Eton pentru Philip și o nouă guvernantă pentru Penelope?”

- Eu sunt tutorele lor legal, spuse Sir Peter cu rigiditate. „Am o responsabilitate față de ei.”

- Ah, dar este o responsabilitate de la care mi-ai abdicat în favoarea mea în mare măsură când am încheiat un acord înainte de căsătoria mea, a răspuns ducele.

„Se pare că nu ți-ai dat seama ce povară ar putea fi acea sarcină”, a comentat Sir Peter.

„Tallant”, a spus Eversleigh, ridicându-și monoculul și privindu-l pe celălalt leneș prin el, „așa cum văd eu lucrurile, există loc pentru un singur stăpân în casa mea. Poate că nu este rezonabil pentru mine, dragul meu, dar am insistat întotdeauna ca acel stăpân să fiu eu. Acum, într-adevăr nu vă pot permite să intrați



ca o furtuna în casa mea când nici măcar nu sunt prezent și să-mi superi soția, și să încerci să-mi concediezi angajații și să încerci să organizezi viața copiilor pe care i-ai dat în sarcina mea. Cred că mă fac destul de bine înțeles? ”

„Trebuie să stau cu brațele încrucișate, în timp ce fratele și sora mea se zbenguie în jurul Londrei fără reținere și devin niste măgari? Întrebă Sir Peter, tremurând de furie.

„Ah, dar vezi, dragul meu,” a răspuns Eversleigh, „nu erau lipsiți de însoțitori, dacă nu i-ai fi înhătat și nu te-ai fi îndepărtat cu ei. Și copiii trebuie să fie etichetați măgari doar pentru că se comportă ca niste copii? ”

Sir Peter se ridică în picioare. „Mi-a părut destul de rău pentru tine, Eversleigh”, a spus el, „când i-ai făcut propunerea Henriettei să te casătorești cu ea fără să o cunoști îndeaproape. Am crezut că vei descoperi în curând greșeala ta. Acum cred că ai câștigat doar ceea ce meritați. ”

- Chiar așa, a fost de acord amabil Eversleigh. - Cred că ai putea avea dreptate, dragă omule.

„Dragul om” a ieșit din cameră și a coborât scările, ignorând mârâiturile lui Brutus, care era încă întins peste pragul camerei.

Henry sări în picioare și bătu din palme.

„Marius, așa putea să te îmbrățișez!” a strigat ea, cu ochii strălucind spre el. „Mi-am dorit toată viața să aud pe cineva punându-l la punct pe Peter astfel.”

„Ai putea, iubirea mea?” Întrebă Eversleigh, de asemenea în picioare, astfel încât să fie foarte aproape de ea.

Henry rămase încântată, cu un sentiment ciudat de agitat în stomac. Se priveau ochi în ochi. „Marius”, a spus ea în cele din urmă, aproape în șoaptă, „suntem o povară teribilă pentru tine? Întotdeauna intrăm în astfel de belele, știi, și cred că Peter avea dreptate - nu sunt chiar o doamnă. ”

„Ah, dar tu ți-ai spus că nu vrei să fii cu adevărat una”, a spus el.

- Dar nu vreau să fiu o rușine pentru tine, Marius, spuse ea cu îndoială.

„Ar trebui să te străduiești din greu să fii așa, draga mea”, a spus el, strălucirea familiară aparând în ochii lui. El întinse o mână și o mângâie ușor pe obraz cu o singură încheietură.

„De ce ne suporti, Marius?” ea a întrebat.

„Din motivul pe care l-am menționat înainte de căsătoria noastră”, a răspuns el. "Ma amuzi." El a continuat să-i mângâie obrazul.

Henry era confuză. Voia să se îndepărteze de el; nu-i plăcea să se afle în aura lui de putere și masculinitate. Și totuși s-a trezit involuntar înclinându-și obrazul în încheietura lui. Voia ca el să nu aibă nicio pretenție asupra ei prin care să o obligă să facă ceva și totuși simțea un fel de depresie auzind ultimele sale cuvinte. Ce voia ea? Ea nu știa. S-a simțit doar copleșitor de recunoscătoare că îi tinuse partea împotriva fratelui ei și că a câștigat o victorie pentru ea. Totuși, chiar și acest sentiment a enervat-o. Nu a vrut să pară slabă și că are nevoie de protecție.

Confuzia lui Henry s-a înmulțit brusc în zece ori, când Eversleigh a tras-o în mod neașteptat în brațele sale și i-a acoperit buzele cu ale lui. De fapt, a fost atât de surprinsă, încât au trecut câteva secunde până când și-a dat seama că și-a pus brațele în jurul gâtului și și-a arcuit umerii și coapsele lipindu-se și sprijinindu-se de el. Simți cum căldura crește în el și sărutul se adâncește înainte să înceapă să-l împingă cu furie în piept.

„Nu face asta!” a cerut ea cu sufletul la gură în timp ce se dezlipeau. „Știi că nu-mi place”.

Stătea, aparent relaxat, cu un râs în ochi. „Bietul mic Henry!” el a spus. „Când îți vei da seama că ești femeie?”

"Oh!" spuse ea cu cruzime. „Mai întâi, fratele meu spune că nu sunt o doamnă, iar acum tu spui că nu sunt o femeie.”

„Și spun că Phil va ajunge la cele mai îndepărtate etape ale plictiselii la parter în bibliotecă, fără să facă altceva decât să se uite la cărți”, a spus Eversleigh. „Vino, iubirea mea, nu fi supărată pe mine. Promit să încerc să-mi reduc instinctele animalice. ”

Și a plecat din cameră, lăsând mintea și corpul lui Henry în frământări.

\* \* \*

În bibliotecă, Eversleigh i-a oferit în curând unui Philip indignat o alegere: fie să stea trei zile în casa făcând sarcini suplimentare în sala de școală, fie să primească o bătaie acolo și atunci.

„Dar nu am făcut nimic atât de rău”, a protestat băiatul. „Eu și Pen știam cum să ne întoarcem la Manny și la domnul Ridley. Nu am fost niciodată pierduți. Și nu ne amestecam cu acei bărbați. Le-am pus doar câteva întrebări. Dacă Peter nu ne-ar fi tras de acolo, nu ar fi existat nicio problemă ”.

- Nu îți propun să te pedepsesc pentru niciunul dintre aceste lucruri, a explicat ducele, plimbându-se la biroul său și cocoțându-se la capătul acestuia. „Fata de comportamentul tău în ceea ce o privește pe domnișoara Manford am obiecții.”

Philip se uită fix, neînțelegător. "Manny?" el a spus. „Este obișnuită cu noi. Întotdeauna îi jucăm farse sau uităm și facem lucruri fără să ne gândim. Dar știe că nu vrem să facem rău. Nu se supără. ”

„Dimpotrivă, Phil”, a spus Eversleigh, „mi s-a părut când am intrat mai devreme în salon că nu i-a plăcut foarte mult”.

„Asta doar pentru că Peter o facuse de ras”, a explicat Philip. „Nu era supărată pe noi. Și nu ar fi fost atât de supărată dacă Peter nu ne-ar fi înhatat pe Pen și pe mine și nu ne-ar fi adus acasă, astfel încât Manny să creadă că suntem pierduți cu adevărat. A fost doar vina lui. ”

- A fost, băiete dragă? întrebă ducele. „Nesupunerea ta față de guvernanta ta nu era la rădăcina întregii chestiuni?”

Philip se uită fix, incapabil să se gândească la un răspuns.

- Vezi tu, Phil, spuse Eversleigh, stând în picioare și rătăcind spre șemineu, unde își luă poziția preferată sprijinindu-se de un cot pe șemineu, „doamnele aflate în situația domnișoarei Manford pot duce o viață mizerabilă. Mulți oameni simt că nu trebuie să fie tratate cu aceeași curtoazie și respect pe care i le-ar acorda unei doamne cu mijloace independente. Un adevărat domn nu va face distincția. Ai speriat-o pe doamnă în această după-amiază și ai făcut-o să devină un obiect asupra caruia s-a abatut furie și dispreț.”

Philip a continuat să se holbeze. Devenise vizibil mai palid. „Nu mă gândisem la asta înainte”, a spus el.

„Nu”, a fost de acord Eversleigh, „mi-am dat seama că nu ai făcut-o”. L-a privit pe băiat în tăcere o vreme. - Ei bine, Phil, care trebuie să fie?

Philip își îndreptă umerii. - Voi accepta bătaia, domnule, spuse el.

Eversleigh nu se mișcă. "Baiat bun!" el a spus. „Dacă îți dai seama că o meriti, Phil, se pare că probabil nu ai nevoie de ea. Ești liber.”

- Acum, domnule? se bâlbâi Philip. „Vrei să mă întorc mai tarziu?”

- Nu, dragă băiete, spuse Eversleigh. „Mă simt mulțumit în mod tolerabil fără să am compania ta. Dar o voi cere dacă vă voi afla din nou că ignorați sentimentele domnișoarei Manford, Phil. Cumva, însă, nu mă aștept.”

- Mulțumesc, domnule, a strigat Philip și a rupt ușa înainte ca cumnatul său să se răzgândească.

## CAPITOLUL 7

Henry nu l-a văzut deloc pe Giles în săptămâni ce au urmat după sosirea sa la Londra. El a evitat runda evenimentelor sociale la care ea a participat acum aproape cu plăcere. O vizita pe ea și pe gemeni din când în când, iar uneori îl vedea în Hyde Park după-amiezile, când se pare că întreaga lume la modă defila călare, în trasuri și pe jos. Era întotdeauna alături de un grup de tineri la modă, unii dintre aceștia dandies. A observat că și Giles, era acum îmbrăcat în culmea modei. Vârfurile gulerului erau adesea atât de înalte încât Henry se întreba cum ar putea să întoarcă capul sau chiar să vadă la dreapta sau la stânga. Hainele lui erau atât de strânse încât ea și-a imaginat că trebuie să fi fost turnat în ele. Cizmele lui erau atât de strălucitoare încât trebuie să fi fost cu siguranță lustruite cu șampanie, o chestie care era actuală printre unii dintre barbatii tineri, auzise ea.

Henry a fost amuzată de bucuria evidentă a fratelui ei de a-și petrece viața în oraș. Mereu crezuse că el era ca și odinioara, fericit doar la țară, când nu avea restricții sociale.

Totuși, s-a alarmat pentru el într-o după-amiază, când a venit în vizita. Gemenii erau plecați de acasă. Eversleigh începuse să petreacă mai mult timp cu ei de la escapada lor la lansarea balonului. În această zi, aceștia erau la Turnul Londrei pentru a vedea poarta care ducea în clădire din râul Tamisa, în care erau intermunitate persoanele care intrau acolo înainte de executare. De asemenea, sperau să vadă temnițele și topoarele folosite pentru decapitarea nobililor condamnați.

„Mai sunt și alte lucruri de văzut acolo, știi”, sugerase Eversleigh în felul său apatic.

"Precum?" Întrebă Penelope.

„Mobilier, bijuterii, o pravești magnifică asupra Londrei din turnulețe.”

„Uf! Să rămânem cu lucrurile interesante”, a răspuns Penelope.

- Chiar așa, Penny, a fost de acord. „O decizie admirabilă”.

Henry rămăsese cu reticență în urmă, pentru că se aștepta la vizite. Oaspeții au plecat la scurt timp după sosirea lui Giles.

„Ești foarte tăcut, Giles”, a remarcat ea când erau singuri împreună.

„Ei bine, nu îi cunosc pe acei oameni”, a răspuns el.

- Nu, nu este așa, spuse ea, luându-l în seamă pentru o vreme. „Viața la oraș nu-ți este pe plac?”

El a ridicat din umeri. „Este destul de bine.”

"Care este problema?"

- Nimic nu se întâmplă, Henry, spuse el nerăbdător. „Nu te agita așa”.

„Te cunosc prea bine, Giles”, a protestat ea, refuzând să renunțe la subiect. „Este Peter? Sau Marian? Îți fac viața grea? De ce nu vii să locuiești aici? Marius nu s-ar supăra, cu adevărat.”

„Henry, nu fi minte creată!” spuse cu dragoste fratele ei. „Îți poți imagina cu seriozitate că m-as putea cu Eversleigh? Oricum, Peter și Marian sunt în regula. Cred că Peter își rezervă energiile pentru că ma trimite înapoi la Oxford în toamnă. ”

„Atunci trebuie să fie bani”, a decis ea. – Ai buzunarele goale, Giles?

- Nimic important, răspunse el, ridicându-se de pe scaun și pășind neliniștit prin cameră. - Nu erai așa o scorpie, Henry. Ai fost întotdeauna un om bun. ”

- Și obișnuiai să-mi spui mie, Giles, se întoarce ea cu amărăciune. „Sunt bani, nu-i așa? Ai cheltuit cu haine și bijuterii, așa cum nu ar fi trebuit, pentru a ține pasul cu prietenii. Cât datorezi? ”

„Nimic pe care să nu-l pot plăti mai devreme sau mai târziu”, a spus el supărat.

- Cât, Giles?

Se opri și se legănă pe tocuri. - Nu este o chestie simplă; nu e vorba de haine, Henry.

Ea îl privi tăios. - O, nu jocuri de noroc, Giles, strigă ea.

Se îndreptă cu pași mari prin cameră și se așeză vizavi de ea. „Am început jucând doar pentru distracție și pentru mize mici”, a spus el. „Apoi am pierdut puțin și am datorat bani în tot orașul pentru cizme, haine și altele. M-am gândit că dacă voi juca pentru mize mai mari, norocul meu va trebui să se schimbe. Mi-am promis că voi înceta să joc din pentru totdeauna dacă aş putea câștiga suficienți bani pentru a-mi acoperi datoriile. ”

„Și nu ai făcut-o?”

„M-am apropiat într-o noapte”, a spus el cu tristețe, „dar norocul meu nu a durat. Mi-am pierdut toate câștigurile și multe altele. Și de atunci am intrat destul de adânc. ”

„Cât trebuie să dai, Giles?”

- O, nimic care să-ți îngrijoreze capul drăguț, spuse el cu aer. „O sa ies din asta.”

- Dar nu prin mai multe jocuri de noroc, Giles?

- Nu, a fost de acord încet. „Va trebui să mă gândesc la altceva.”

"Dar ce?"

A ezitat. „Va trebui să merg la cămătari”, a spus el. „Cu o prudență foarte mare o voi achita în cele din urmă. Cel puțin nu voi avea creditori care să mă urmărească la fiecare pas ”.

Henry a tras din scaun. „Cămătari?” ea a plans. - Am auzit de ei, Giles. Se spune că, odată ce ai intrat în ghearele lor, nu te eliberezi niciodată. Ei percep dobânzi care doar te îndatorează și te tot îndatorează. ”

- Ei bine, nu am de ales, spuse el cu emfază. - Și nu îți face griji, Henry. Nici măcar nu ar fi trebuit să-ți spun. ”

- Într-adevăr, mă bucur că ai făcut-o, a replicat ea. - Trebuie să-mi promiți că nu vei merge la un cămătar, Giles. Îți voi plăti datoria. Cât face?”

A râs fără veselie. - Mă tem că este dincolo de orice ajutor pe care l-ai putea oferi, Henry. Dar mulțumesc, oricum. ”

- Cât, Giles?

Se uită fix la ea o clipă. - Trei mii, spuse el.

"Trei mii!" a țipat ea. „Giles, ți-ai pierdut mintile? Trebuie să fi fost în speluncile de jocuri de noroc în fiecare moment liber de când ai fost exmatriculat.

„Nu-i spune nimic lui Eversleigh sau lui Peter”, a spus Giles. - O să rezolv cumva asta, Henry.

„Da, în închisoarea debitorilor!” a răspuns ea tăios. „Giles, voi primi banii. Și nu iti face griji, nu ii voi cere de la Marius. A fost extrem de generos. Am aproape suficienți. Restul îl voi obține cu ușurință. Dar trebuie să-mi promiți că nu voi merge la un cămătar. Promiti, Giles? Te rog?”

Giles era foarte îndoielnic și reticent. La început a refuzat să accepte sub orice formă ajutorul de la sora lui. Dar, treptat, el și-a salvat mândria declarând că va accepta banii de la ea ca împrumut, pentru a fi rambursați cât mai repede posibil. A promis ca nici nu va merge să viziteze un cămătar, si nici să-și zboare creierii. Trebuia să se întoarcă peste trei zile pentru a lua banii de la sora lui.

De îndată ce plecase, Henry alergă în camera ei și se aruncă pe pat. Ea stătea cu ochii deznădăjduiți la baldachinul deasupra capului. Habar nu avea cum să strângă banii pentru a-l ajuta pe Giles. Nu-l mințise când spusese că Marius era generos. I-a dat cadouri și i-a acordat o alocație de bani foarte generoasă. Dar Henry a fost o cheltuitoare. Nu putea avea bani fără să-i cheltuiască. Iar principalele ei facturi de îmbrăcăminte i-au revenit direct la soț, fără să-i atingă poșeta. Știa, fără să se tulbure, că poșeta ei deținea doar un pic de maruntis, cel mult câteva guinee. Nu i-ar folosi la nimic pentru plata datoriei lui Giles.

S-a gândit să-și încalce promisiunea și să-i spuna problema lui Marius. Nu avea nicio îndoială că el va scrie imediat și aproape fără îndoială un bilet bancar pentru suma totală și nici măcar nu va cere ca Giles să o ramburseze. Dar nu s-a putut hotari să facă asta, din două motive. Ii făcuse o promisiune lui Giles și, conform codului ei de onoare, o promisiune era total obligatorie, mai ales când i se făcuse fratelui ei, cu care fusese întotdeauna foarte apropiată. În al doilea rând, ea nu s-a putut hotari să recunoască în fata lui Marius că încă un membru al familiei sale era într-o belea. Își dorea ca părerea lui sa fie bună, deși nu se oprise să o ia în considerare. Nu putea să-i spună.

Ea s-a gândit să-i ceară bani sub un alt pretext. Dar cum ar putea justifica să ceară trei mii de lire sterline? O rochie nouă? Mănuși noi pentru copii? Nu exista nicio modalitate posibilă de a o face.

Henry încă își storcea mintea sa găsească o soluție o oră mai târziu, când auzi vocile gemenilor din depărtare și lătratul lui Brutus. Oftă și se ridică să sune după Betty. Era timpul să se îmbrace pentru cină. Nu voia să fie prinsă întinsă pe pat în timpul zilei, lucru pe care aproape niciodată nu l-a făcut. Uneori, Marius rățăcea în camera ei din vestiarul alăturat pentru a vorbi cu ea câteva minute.

Henry încă se lupta cu problema ei în după-amiaza următoare, când și-a dus faetonul la plimbare în parc. Rămăsese acasă toată dimineața și îi dăduse instrucțiuni majordomului să spună oricăror vizitatori că este plecata de acasă. Dar tot ce reusise sa obtina din cauza gândurilor ei era o durere de cap și o dispoziție proasta. A decis că are nevoie de aer curat și de conversație ușoară cu unii dintre cunoscuții

ei. Se simțea ușor înveselită de curtea tinerilor care călăreau în curând alături de ea, complimentând-o pentru noua ei pălărie albastră și solicitându-i mâna pentru dansuri la balul lui Lady Sefton în seara următoare. I-a adresat un zâmbet special lui Oliver Cranshawe, care era pe jos și tocmai își lua rămas bun de la un trio de doamne, care se plimbau și ele în parc.

- Bună ziua, Excelența voastră, a strigat el, scuturându-și zâmbetul alb și plecându-se cu grație în timp ce își scoate pălăria. „Frumusețea ta rivalizează cu ziua, ca de obicei”.

- Și vorbești cu o limbă măgulitoare, ca de obicei, domnule, a răspuns ea. „Vino, hai la o plimbare în faeton cu mine și încurajează-mă.”

El a profitat cu ușurință de invitație. - Și trebuie să te înveselesc, Henry? a întrebat el, privind-o atent.

- Am o durere de cap și mă simt diabolic, răspunse ea absentă.

- Nu te-am cunoscut niciodată deprimată, spuse el încet, serios brusc și acordându-i toată atenția.

Ea a zâmbit. „Este doar o dispoziție trecătoare, domnule. Spune-mi cum ți-a plăcut opera aseară. Te-am văzut în loja lordului Cadogan. ”

„Da, te-am văzut și pe tine, Henry”, mi-a răspuns el, „și te-aș fi vizitat în timpul uneia dintre pauze dacă Marius ar fi părăsit loja. Dar știu că nu mă place. Cu toate acestea, cred că încercați să întoarceți subiectul. Îmi vei spune ce s-a întâmplat de te-a tulbure, draga mea? Știi că sunt prietenul tău, nu-i așa?”

„Ești foarte amabil, Oliver, dar este o chestiune privată. Și nu e serios, te asigur. ”

„Este Marius?” el a întrebat. „Nu vreau să fiu indiscret, cerul știe, dar nu-mi vine să cred că este un soț potrivit pentru cineva atât de tânără și plină de viață ca tine, Henry.”

„Ești ridicol”, a spus ea. „Bineînțeles că nu este Marius. El este cel mai bun dintre soți. Dar este ceva ce nu-i pot spune. Oh, pot să-ți spun despre asta, Oliver? Cred că mă va ajuta doar să vorbesc cu altcineva. Și poate s-ar putea să mă puteți sfătui ”.

„Fii sigur că voi face tot ce îmi stă în putință”, a spus el, îngrijorat, și s-a aplecat și a luat haturile din mâinile ei, astfel încât acum conducea faetonul. Henry se așeză pe spate și își lăsă mâinile în poală.

„Este Giles din nou”, a început ea și i-a spus toată povestea, așa cum se întâmplase în ziua precedentă. După ce a terminat, a fost liniște o vreme. Și-a dat seama că Cranshawe a ghidat caii pe o potecă care nu era la fel de folosită ca cea principală, care era întotdeauna aglomerată cu cai și vehicule în această oră a zilei. Îi zâmbi recunoscătoare.

"Asta e tot?" el a întrebat. „Asta este întreaga problemă?” Ea a dat din cap. „Dar, draga mea Henry, nu există nicio problemă. Îți voi da banii. Este cel mai mic fleac, te asigur. ”

„O, nu aș putea!” a strigat ea. „Nu, Oliver, nu mi-aș putea face obligații fata tine sau fata de orice alt bărbat.”

„Prostii, draga mea”, o asigură el. „Îl vom numi împrumut, deși nu voi avea nici o dorință reală de a recupera banii. Poți să îl rambursezi când și cum dorești. Nu trebuie să îți impovarezi deloc mintea. ”

Henry ezită. „Este neobișnuit generos din partea ta”, a spus ea cu îndoială, „dar nu pare corect, Oliver”.

„Henry”, a spus el, oprind caii și luând una dintre mâinile ei în cea liberă, „sunt verișorul soțului tău și moștenitorul său. Suntem o familie. Și am o devoțiune personală față de tine, pe care nu o să te jenez, vorbind despre asta acum. Te rog, permite-mi să te ajut pe tine și pe fratele tău. Ar trebui să o consider o onoare însemnată. ”

Henry se uită ferm în ochii lui. „Voi accepta, Oliver”, a spus ea, „dar numai cu condiția ca banii să fie considerați un împrumut. Nu voi accepta un cadou de la tine. ”

- Accept un cadou de la tine pentru a fi beneficiarul încrederii tale, spuse el încet, ridicând mâna pe care încă o ținea la buze. Ridică frâiele și începu să manevreze din nou caii înaintea, când amândoi au devenit conștienți de un călăreț singuratic care se îndrepta spre ei.

Eversleigh!

"La naiba!" Cranshaw e înjură sub respirație. - Te voi aștepta mâine dimineață la unsprezece cu banii, spuse el grăbit către Henry.

„Ah, dragostea mea, mă temeam că s-ar putea să fi avut vreun accident când nu te-ai întors imediat pe alea principală”, a spus Eversleigh cu amabilitate, în timp ce calul său se apropia de faeton. - Bună ziua, Oliver, adăugă el, dând din cap scurt în direcția moștenitorului său. „Toți caii sunt șchiopi astăzi?”

- Deloc, Marius, răspunse Oliver grăbit. „Am considerat ziua potrivită în mod special pentru a face mișcare pe jos.”

- Ah, atunci este neobișnuit de civilizat din partea ta, să-ți abandonezi exercițiul pentru a-i ține companie Excelentei Sale, spuse Eversleigh, privindu-l pe verișorul său prin monoclu.

- Este întotdeauna o plăcere să conversezi cu Henry, răspunse iritat Cranshaw. Când ducele nu a făcut nicio mișcare nici pentru a-și coborî monoclu, nici pentru a-și relua propria călătorie, moștenitorul său a fost nevoit să se adreseze lui Henry. „Îți mulțumesc că m-ai luat, verisoara”, a spus el. „Trebuie să te părăsesc acum. Mă întâlnesc cu niște prieteni peste o oră. ”

- Bună ziua, Oliver, răspunse ea grav și îl privi sărind în jos și îndepărtându-se în direcția porții de nord a parcului. Ea și-a întors privirea către soțul ei, care își coborâse monoclu.

„Într-adevăr, dragostea mea, mă simt cel mai supărat că nu sunt pe jos astăzi. Trebuie să mă mulțumesc să calaresc lângă tine, spuse Eversleigh apatic. „Acesta este o palarie foarte atrăgătoare. Este noua?”

„Da, așa este”, a răspuns ea absentă, „și întrucât trebuie să port o palarie, am decis să le cumpăr pe toate cele care mi s-au parut extravagante”.

„Chiar așa”, a fost de acord. „Cred că a fost o factura de la o modista care l-a făcut pe James să aibă o apoplexie în această dimineață.” Henry s-a făcut mică. „Dar trebuie să spun, dragostea mea, că aceasta a meritat fiecare bănuț. Nu exista cu greu un cap masculin în bulevardul principal care să nu se cada în admirație sau unul feminin care să nu se învinetească de invidie ”.

- Ma iei în ras, Marius, spuse ea chicotind. „Dar nu te-am văzut.”



„Nu”, a fost de acord sec, „un simplu soț are mici șanse să-și facă simțită prezența într-o astfel de mulțime de admiratori”.

"Absurd!" spuse ea râzând, uitând cât de jenată se simțise cu câteva minute înainte. „Calaresti în aceeași direcție cu mine, Excelență?”

„Nu”, a răspuns el. „Am o vizită care trebuie făcută înainte să mă întorc acasă. Ne vedem mai târziu, iubirea mea.”

- La revedere, Marius, a spus ea și le-a dat surilor lor semnalul de a porni.

Eversleigh, privind-o cum pleacă înainte de a-și întoarce calul în direcția opusă, avea o privire fixă și îngrijorată pe față.

\* \* \*

Henry s-a gândit să fie singura în salonul de la parter până la ora unsprezece dimineața următoare. Nu fusese ușor. Marius zăbovisse în biroul secretarului său până cu doar o jumătate de oră înainte. Henry luase în considerare tot felul de idei pentru al convinge să părăsească casa. Din fericire, niciunul nu era necesar, deși nu era nimic mai puțin decât o agitație de supărare când el a luat ceea ce părea un rămas bun de la ea în camera ei.

„Nu ai ieșit să călătorești în această dimineață, dragă? Sau ieri dimineață?”

„Nu, nu m-am simțit în stare să fac mișcare”, a răspuns ea.

„Ce, Henry, devii prea doamna pentru astfel de activități?” a întrebat el, cu sprâncenele ridicate.

„Pooh!” a răspuns ea cu dispreț. „Ce ar putea fi mai potrivit pentru o doamnă decât să te simți batucită bine de un trap serios într-o șalaterală?”

„Ah, uit”, a spus el cu blândețe, „este totul sau nimic pentru tine, nu-i așa, dragostea mea?”

Ea a zâmbit. - Nu trebuie să te reții, Marius, spuse ea ridicându-se cu intenție de pe scaun în fața oglinzii de la toaletă. „Trebuie să fii nerăbdător să fii pe drum.”

"Așa trebuie?" răspunse el blând. „Am vrut să vorbesc cu tine, Henry, dar poate aștepta până mai târziu dacă te grăbești atât de groaznic.”

„Trebuie să verific sala de școală”, a declarat ea cu hotărâre, „și să mă asigur că Oscar este bine fixat în cușca lui. Nu aș mai vrea să scape.”

- Nu, într-adevăr, a fost de acord. „Aș putea avea probleme să găsesc în Anglia un bucătar dispus să lucreze aici dacă acea pasăre demnă își găsește drumul spre bucătărie și îi întreabă pe toți ce este cu duhoarea aia”.

Ea chicoti. „Bietul om era furios, nu-i așa? Trebuie să urc, Marius. ”

- Da, văd că trebuie, răspunse el. „Și văd că trebuie să plec. Voi vorbi mai târziu cu tine, dragă. ”

Henry a urcat într-adevăr la sala de școală, în principal pentru a se asigura că domnișoara Manford și gemenii erau ocupați în siguranță. Erau, iar Oscar, rușinat, se odihnea destul de liniștit sub pătura sa roz.

Cranshawe a sosit prompt. Henry stătea încordată, cu spatele la șemineu, când majordomul îl anunță. A traversat camera spre ea, arătând frumos și hotarat, a remarcat ea. Îi luă mâna rece în a lui și o ridică la buze.

- Bună dimineața, Henry, o întâmpină el, cu un zâmbet fermecător înăbușit de o simpatie caldă. „Am venit cât de repede am putut, pentru că știam că vei fi nerăbdătoare să termini cu această treabă și să te poti liniști în ceea ce-l privește pe fratele tău.”

- Ești foarte bun, Oliver, spuse ea, devenind destul de palidă. „Voi rambursa banii cât mai curând posibil. Dar nu știu cum voi răsplăti vreodată bunătatea ta ”.

- Nu te gândești, draga mea, spuse el cu o solicitare tandră. „Aici, ia acest pachet și să nu mai menționăm problema.” Scoase un pachet lung din interiorul hainei și i-l întinse.

Henry l-a luat cu evidentă jenă și reticență.

„Acum”, a spus el, strângându-și mâinile în spate și zâmbindu-i mult mai orbitor, „pot să implor onoarea unui vals cu tine la balul de la Sefton în seara asta, Henry? Va fi o pană în pălăria mea să fiu văzut cu cea mai frumoasă doamnă de acolo. ”

„Nu-mi place când spui astfel de prostii”, a spus ea cu vehementă. „Dar bineînțeles că voi dansa cu tine. Al doilea vals? Felix Hendricks mi l-a cerut deja pe primul. ”

„Atunci trebuie să mă mulțumesc cu al doilea”, a decis el, plecându-se cu grație.

Au vorbit despre chestiuni generale încă câteva minute, dar Cranshawe, mereu sensibil la sentimentele ei, și-a dat seama că este neliniștită cu pachetul de bani încă strâns în mână și, în curând, și-a luat la revedere.

- Până în seara asta, spuse el, zâmbind cu căldură în ochii ei și ridicându-și din nou mâna la buze.

În timp ce Henry se grăbea sus, în salon, să-i scrie o scurtă notă lui Giles, cerându-i să o viziteze în cursul după-amiezii, Oliver Cranshawe se îndrepta spre casa lui Suzanne Broughton. L-a primit în vestiarul ei, unde slujnica ei încă îi încălcea părul îngrămădit în numeroase bucle și inele.

- Tu alegi ore ciudate în care să vii în vizita, Oliver, l-a dojenit ea în timp ce el intra în cameră. „Nu poți aștepta până la o oră mai civilizată după-amiaza?”

- Am crezut că ai vrea să auzi imediat această veste, Suzanne, a răspuns el, arătându-i un zâmbet larg în oglindă. "Fluturele a fost prins în plasa, cred,"

Ochii ei se opriră asupra imaginii sale reflectate în oglindă. "Chiar așa?" ea a spus. „Miriam, poți să pleci. Asta e totul pentru moment. ” A așteptat până când servitoarea ei a părăsit camera și a închis ușa în spatele ei înainte de a se roti pe scaun și a-l înfrunța pe vizitatorul ei. - Ei bine, Oliver?

A zâmbit și s-a cufundat grațios într-un scaun. „Micuța ducesă are norocul de a avea un frate căruia îi place să parieze și care nu are mijloacele cu care să o facă”, a început el.

Ea zâmbi încet. „Norocos pentru cine, Oliver? Și tu, din bunătatea inimii tale, i-ai împiedicat ruina, presupun?”

"Desigur." S-a înclinat. „Cum aş putea suporta să o văd pe Excelenta Sa, ducesa cu nasul pistruiat, în suferință? Știi că sunt tot numai inima, Suzanne.” El a continuat să-i spună tot ce s-a întâmplat între Henry și el în ultima zi.

Zâmbetul ei se lărgise până când termină. „Așadar, acum o ai pe biata pustoica prostuta în puterea ta! Ce vrei să faci cu ea, rogu-te?”

A fulgerat din dinți spre ea. „Nu trebuie să știi, Suzanne”, a spus el, „dar poți fi sigur că voi avea ceva distracție personală în timp ce mă răzbun pe Eversleigh”

„Aproape că îmi pare rău pentru fată”, a comentat Suzanne, râzând în hohote.

- Nu, spuse el. „Crede-mă, Suzanne, știu să produc plăcere unei femei. După toate probabilitățile, ea nici nu își va da seama că este ruinată în mod deliberat. Ar fi o dublă răzbunare, nu-i așa, dacă micuța Henrietta s-ar îndrăgosti de mine cu seriozitate?” În zâmbetul cu care o privea pe Suzanne era ceva rece, aproape crud.

„Ești dracu' gol, Oliver!” răspunse tovarășa sa. „Sper ca Marius să sufere - înainte să se întoarcă la mine. Poate că îl voi respinge. Ar fi cel mai satisfăcător lucru.” Se întoarse cu spatele pentru a se examina în oglindă.

Cranshawe se ridică în picioare. „Ar fi în interesul tău, draga mea, să fii văzută cu Marius cât mai des posibil în viitorul apropiat, mai ales când soția lui este prin preajmă.”

Ea a zâmbit. „Otrava de picurat în ureche, Oliver?”

„Poți să fii sigură de asta!” o asigură el. „De fapt, am început deja.”

\* \* \*

Henry a ajuns să petreacă toată după-amiaza cu Giles. El s-a bucurat nespus când i-a dat banii cu care să-și plătească datoriile, odată ce acesta a constatat spre propria satisfacție că nu a avut probleme cu strângerea banilor și că nu a trebuit să se adreseze lui Eversleigh. El i-a jurat că zilele sale de jocuri de noroc s-au sfârșit, că și-a învățat în sfârșit lecția. Ca o sărbătoare, fratele și sora au decis o excursie la Kew Gardens. Au luat gemenii cu ei.

Drept urmare, a fost târziu spre seara, momentul în care Eversleigh a ținut întâlnirea promisă cu soția sa. Se îmbrăcase devreme pentru cină și coborâse să se alăture în salon.

„Vrei un pahar de ratafie, dragostea mea?” a întrebat el, sprijinindu-și propriul pahar pe șemineu și trecând spre bufet.

„Ratafia, pooh!” ea a spus. „Asta este pentru fete. Vreau niște Madeira, te rog, Marius. ”

- Da, spuse el sec. „Uit mereu că este cea mai mare insultă să te tratez ca pe o fată, Henry.” I-a întins un pahar de Madeira.

Henry îl sorbi și se trezi admirând aspectul soțului ei. Era îmbrăcat pentru balul lui Lady Sefton în pantaloni și jachetă neagră din satin, vestă argintie și în alb strălucitor, dantelă acoperindu-i mâinile până la încheieturi, lavaliera aranjată într-o cascada elaborată de falduri. Singurele sale podoabe erau un ac de diamant în lavaliera și inevitabilul monoclu de pe panglica neagră. Părul său întunecat era periat înainte în valuri în jurul feței. Ochii lui albaștri o priveau constant de sub pleoapele coborâte. Henry începu să se îmbujoreze. Se surprinsese în actul de a se întreba cum s-ar simți mâinile și sânii ei lipiti de cămașa lui dacă ar fi fost să facă un pas înainte și să-i dea jos haina. Ce gând extraordinar!

„Voi trece inspecția, Henry?” întreabă el, ochii luându-i strălucirea amuzată.

- O, cu siguranță, a spus ea. „Vei fi cel mai frumos barbat de la bal, ca întotdeauna, Marius.”

Sprâncenele i se ridicară. "Splendid!" el a spus. „Aș răspunde cu aceeași monedă, iubirea mea, dacă nu aș ști că mă vei numi absurd sau caraghios sau - ce a fost odată? - prost!”

"Oh!" a replicat ea. „Nu este amabil să îți amintești asta”.

- Vino și așază-te, Henry, spuse Eversleigh, devenind mult mai serios și îndreptându-o spre o canapea. Stătea lângă ea. „Aș vrea să vorbesc cu tine.”

- Văd că este vorba despre faptul că ieri am fost cu Oliver în parc, spuse Henry strâns, după ce a decis să ia ofensivă.

O privi grav. - De ce ai ales să-mi ignori dorințele, Henry? el a întrebat.

- Nu voi fi obligată să fac ceea ce nu vreau, strigă ea cu pasiune. „Știu că atunci când m-am căsătorit cu tine am devenit proprietatea ta, Marius. Știu că ai toate puterile unui soț asupra mea. Dar nu te poți aștepta să-mi placă sau să cedez cu blândețe unei situații pe care nu o aprob.”

„Cuvinte puternice, iubirea mea!” spuse el calm. „Ți-am dat motive să mă consideri un tiran? Ți-am redus libertatea? Te bat?”

„Nu”, a răspuns ea, deși agitația ei nu s-a domolit deloc. „Ai fost foarte bun cu mine, cu excepția acestui lucru. Mi-ai cerut ceva și nu mi-ai dat niciun motiv, cu excepția faptului că a fost dorința ta. Și acum imit îi morală pentru că nu m-am supus. Și aș presupune că următoarea ta mișcare va fi să-mi poruncești să nu fiu sociabilă față de Oliver și să mă ameninți cu consecințe cumplite dacă voi continua să nu mă supun. Ei bine, nu o voi face, Marius.” Se ridică în picioare și se uită cu privirea sfidătoare la el. „Oliver a fost bun cu mine și îmi place de el și nu este nimic necorespunzător în întâlnirile noastre. Va trebui să accept consecințele de a merge împotriva poruncilor tale. Tu poți să nu fii prieten cu el, dar eu nu o voi face.”

„Nu vrei, iubirea mea?” întreabă el încet. El a stat și a privit-o în mod constant în sus pentru o perioadă lungă de timp, până când ea s-a așezat din nou, simțindu-se destul de nebună că i-a lăsat

temperamentul să se aprindă. Eversleigh a continuat să stea în tăcere câteva minute. În cele din urmă, el a luat-o de mână și i-a ținut-o într-una din a lui și cu cealaltă mână o mângâia de-a lungul fiecărui deget.

„Bineînțeles că a fost greșit să cer ceva de la tine fără să-ți dau un motiv întemeiat”, a spus el în cele din urmă. „Trebuie să-ți amintești, iubirea mea, că sunt nou în rolul de soț. De când mi-am pierdut părinții într-un accident de trăsură la vârsta de șaisprezece ani, am fost obișnuit să dau ordine și să le ascult fără îndoială. Și apoi eu, hm..., m-am lovit de tine sau a fost invers? ”

Henry nu spuse nimic. Ea și-a ținut ochii pe mâna lui, care o ținea pe a ei, și pe degetele lui subțiri, bine îngrijite, se jucau ușor cu ale ei.

„Vei sta departe de Oliver Cranshawe dacă te pot convinge că este pentru propria ta siguranță?” Continuă Eversleigh. Henry a ridicat ochii în sus, uimita. „Crede-mă, nu sunt melodramatic”, a asigurat-o.

- Nu pot spune până nu aud ce ai de spus, a spus Henry. „Nu pot să cred că nimic din ceea ce spui mă va convinge. Oliver s-a dovedit amabil cu mine. ”

- Ești incurabil de sinceră, nu-i așa, Henry? Spuse Eversleigh, întorcându-i mâna și apucând-o în a lui. „Văd că trebuie să-ți spun ceea ce am jurat să nu spun nimănui, pentru că nu am nicio dovadă pentru suspiciunile mele.”

Henry se uită întrebător la fața lui.

- Nu ți-am spus nimic despre familia mea, nu-i așa, Henry? el a început.

„Am presupus că nu ai niciuna”, a răspuns ea.

- Și nici nu am - acum, spuse el. „Oliver este ruda mea cea mai apropiată din partea tatălui meu. Este fiul surorii tatălui meu. Părinții lui au murit când era copil. A petrecut majoritatea anilor de tinerețe cu noi la Everglades. Noi trei eram foarte apropiați - Oliver, fratele meu, Stephen și eu. ”

- Ai un frate, Marius?

„Am avut, dragostea mea. Am făcut totul împreună. Aveam adesea discuții prietenoase cu Oliver despre succesiune. Oliver s-a prefăcut că este furios pentru că era al treilea în rândul ducatului, în spatele meu și al lui Stephen - deși mama lui fusese mai în vârstă decât tatăl meu. Cel puțin, părea a fi o glumă, deși după moartea prematură a mamei și a tatălui și după ce am reușit să obțin titlul, am avut adesea sentimentul neliniștit că Oliver era, probabil, foarte amărât. ”

- Dar asta este absurd, spuse Henry. „Se pare că nu se supără deloc”.

Eversleigh își luă paharul gol, traversă spre bufet și le turnă câte o a doua băutură. Când s-a așezat din nou, era pe un scaun puțin îndepărtat de al ei.

„Am fost la universitate și apoi am petrecut câteva luni în fiecare an la Londra”, a continuat el. „În cele din urmă m-am alăturat. . . unui anumit club. L-ai considera absurd, dragostea mea, și ai avea dreptate. Era o nebunie tinerească. Singura condiție pentru aderare a fost ca fiecare candidat să jure că va rămâne singur pentru tot restul vieții. ”

Henry se uită fix. „Atunci cum ai venit să te căsătorești cu mine?” ea a întrebat.

„Aceasta este cu totul altă problemă”, a răspuns el. „Oliver și Stephen, așa cum vor tinerii, au luat problema foarte în serios când le-am anunțat calitatea de membru. Și îmi amintesc că am remarcat în glumă că numai Stephen se afla între Oliver și o pretenție viitoare aproape sigură a ducelui. Atunci Stephen avea doar nouăsprezece ani, dar s-a îndrăgostit de fiica unui vecin. Părea ca va fi o chestie de ore până când va face o declarație de dragoste.”

Se opri și luă o înghițitură lungă de băutură.

"Și?" Îl îndemnă Henry.

"Și a murit într-un accident de călărie înainte de a putea face acea declarație", a spus Eversleigh cu asprime. „Eram la vânatoare. Cureaua de șarpe i s-a rupt când sărea un gard. El și-a rupt gâtul.”

Henry a constatat că avea dificultăți de respirație. - Bănuiești că Oliver a avut ceva de-a face cu asta? aproape șopti ea.

„O, nu era nici pe departe când s-a întâmplat”, a spus el. „Cureaua de șarpe era foarte uzată”.

- Atunci a fost un accident?

„Stephen era un călăreț foarte dornic și atent. Nu ar lăsa pe nimeni să-și îngrijească calul sau uneltele pentru el. Un cuțit ar fi putut fi folosit cu suficientă atenție pentru a da impresia că s-a rupt.”

- Dar crezi că Oliver a făcut-o? întrebă ea, cu ochii mari.

„Nu am nicio dovadă și nu l-am confruntat niciodată cu suspiciunile mele”, a spus el.

„Ce legătură au toate astea cu mine, Marius?” ea a șoptit.

„Ești soția mea”, a spus el. „Fiii mei se vor naște din trupul tău.”

"Oh nu!" a plâns ea sărind în picioare. - Te înșeli, Marius. Îl cunosc pe Oliver. El nu este așa. Este bun și grijuliu și este rănit de răceala ta față de el. Ai permis ca fratele tău să-ți otrăvească mintea. Nu este adevărat. Trebuie să vezi asta.”

El o privi, cu un zâmbet răsucit pe față. - Ține-l la distanță, Henry, spuse el. „Siguranța ta contează pentru mine.”

- Dar te înșeli, insistă ea. „O, cumva o voi dovedi și vă voi aduce din nou împreună.”

„Atunci nimic din ce am spus nu a făcut vreo diferență?” a întrebat el, pleoapele mascând expresia din ochi.

Henry ezită. Ea a fost brusc afectată de o dorință complet nouă de a se repezi la locul unde el încă stătea pe scaun și de a-și lega capul de sânul ei. Nu-l văzuse niciodată vulnerabil, nici măcar nu visase că avea vreo slăbiciune. În același timp, nu putea fi de acord să-l inveselească respingându-l pe Oliver, mai ales după tranzacția din acea dimineață.

„Te înșeli”, a spus ea, „știu că e așa. I-am promis vărului tău un dans în seara asta și ar fi răuvoitor să-l refuz acum. Nu pot să renunț la prietenia lui, Marius, dar promit să vorbesc cu el numai în locuri publice, unde sunt mulți spectatori. Asat te va liniști?”

- Vei face ce vrei, Henry, spuse el ridicând din umeri, și eu voi face ce trebuie. Haide, hai să intrăm la cină. Bucătarul-șef va demisiona cu seriozitate dacă îl vom face să mai aștepte ”.

Se ridică de pe scaun și-și întinse brațul pentru a o escorta afară din camera.

## CAPITOLUL 8

Penelope se ascundea și fierbea având senzația ca este tratată rău. Philip era afară cu ducele. Fusese dus să vadă salonul de box al lui Jackson și chiar să urmărească o luptă de box între Eversleigh și marele om însuși. Penelopei nu i se permisese să intre, deși cerșise, pledase și amenințase. Tot ce realizaseră amenințările era să-i câștige o privire lungă și rece prin monoculul cumnatului și un comentariu foarte disprețuitor.

„Într-adevăr, Penny”, spusese Eversleigh, „dacă trebuie să folosești limba grajdului, va trebui să te trimit la grajd și să te pun să aduni niste balegar. Totuși, mă tem că mi-ai putea corupe randasii, draga mea fată. ”

Deci Penelope fusese lăsată acasă. Și pentru a adăuga o altă insultă la rănire, domnișoara Manford a venit cu ideea că acesta era momentul ideal pentru a-și continua lecțiile de broderie, care progresaseră într-o manieră foarte lipsită de continuitate de câteva săptămâni.

Când domnișoara Manford a părăsit salonul pentru a aduce pânza, ace și fir de mătase, Penelope a luat o decizie disperată. Nu ar fi acolo când Manny se va întoarce! Ea a decis că era o cameră la parter perfectă ca ascunzătoare, deoarece copiii rareori aveau ocazia să coboare acolo. A ieșit din cameră, închizând ferm ușa în fața unui Brutus indignat, a alergat de-a lungul scării și a privit cu prudență în jos. Norocul era cu ea - nu erau lachei pe holul de dedesubt.

A coborât în vârful picioarelor pe scări și a traversat salonul verde și a intrat repede. S-a așezat confortabil pe un scaun la fereastră, în spatele draperiilor grele din catifea, și-a încheștat brațele în jurul picioarelor trase, și-a sprijinit bărbia pe genunchi și a început să se răsfețe cu activitatea ei preferată în interior, visând cu ochii deschiși.

Biata domnișoară Manford a fost lăsată să cerceteze casa după protejata ei. Din fericire pentru Penelope, ea nu s-a gândit să-l ia pe Brutus cu ea. Ea s-a uitat în salon, dar nu a căutat-o, pentru că i s-a părut un loc improbabil să plece fata. Bătu timid la ușa biroului lui James Ridley și a întrebat dacă l-a văzut pe copilul dispărut.

„Nu te chinui, Eugenia”, a spus el liniștitor, „probabil că a mers la bucătărie să mănânce sau ți-a făcut o farsă și a ieșit afară pentru un pic de aer”

„O, dragă, dar nu este în bucătărie”, a plâns domnișoara Manford, „și nu poate să fi ieșit afară - purta doar papuci și nu are bonetă sau mănuși. Unde poate fi dragul copil? ”

„Dragul copil!” a batjocorit Ridley. „Fata are nevoie de o bătaie bună pentru a nu te mai supăra. Ce ar fi trebuit să facă? ”

„Aveam să brodăm”, a spus domnișoara Manford, „dar ea nu se ocupă de asta. Mă tem foarte mult că nu voi putea niciodată să o învăț realizările unei doamne. ”

„Poate că nu”, a spus el, „dar cu siguranță simt că dispariția ei a fost explicată. Depinde de asta, se ascunde și va ieși când va simți că nu mai există niciun pericol de a fi nevoită să-și facă lecția. ”



- Oh, chiar crezi, James? Întrebă domnișoara Manford, lipindu-și mâinile de sân. „Cât de reconfortant ești întotdeauna! Asa calm și sensibil! ”

El a zambit. „Te întorci la etaj și suni după un ceai”, a sugerat el, „și nu-ți mai face griji pentru domnișoara Penelope” Și el o bătu ușor pe umăr în timp ce ea se întoarse pentru a părăsi camera.

Penelope se simțea puțin plictisită în momentul în care ușa salonului a fost deschisă și l-a auzit pe majordom vorbind cu un vizitator neidentificat.

„Puteți aștepta aici, domnule, până când Excelenta Sa se va întoarce”, a spus el. „Voi trimite o băutură răcoritoare.”

Vizitatorul pășea în cameră după ce ușa se închise. Penelope privi prudent în jurul perdelelor. Când a văzut că este domnul Cranshawe, s-a retras din nou în umbră și a rămas foarte nemișcată. Îl întâlnise pe bărbat doar cu o singură ocazie, când ea și Phil plecaseră cu Henry și el se opri să vorbească, dar nu-i plăcea. Fusesse prea prietenos, prea fermecător. Zâmbetul lui fusesse prea larg, prea exersat. Cu siguranță nu voia să fie prinsă de situația dificilă de a purta o discuție politicoasă cu el în timp ce așteptau ca Henry să se întoarcă din după-amiaza ei de vizită.

Așteptarea nu a fost lungă. La câteva minute după ce majordomul adusese o tavă cu decantor și pahare, Penelope auzi ușa deschizându-se și un foșnet de fuste intrând în cameră.

- Oliver? Spuse Henry. „Nu mă așteptam să te văd aici.”

„Draga mea verișoară”, a răspuns el, traversând camera, apucând una din mâinile ei în a lui și ținându-l langa inimă, „A trebuit să vin aici. De când am dansat la balul Lady Sefton acum patru nopți, cu greu te-am văzut. Aproape că m-am simțit de parcă m-ai evita. ”

- Nu fi prost, spuse ea cu certitudine și își trase mâna. „Mi se pare că te-am văzut în fiecare zi și că ne-am vorbit sau ne-am salutat cu fiecare ocazie.”

„Da, dar întotdeauna într-o mulțime de oameni”, s-a plâns el. - Știi că mă simt mai aproape de tine decât atât, Henry.

„Nu trebuie să spui asta”, a spus ea. „Suntem prieteni doar și am mulți prieteni.”

„O, hai, draga mea, suntem mai mult decât prieteni obișnuiți, cu siguranță”, insista el, coborând vocea.

Henry se uită fix. „Ai fost bun cu mine”, a recunoscut ea nesigură.

- Te referi la banii pe care mi-i datorezi, Henry? el a întrebat. „Ți-am spus să uiți. Asta s-a întâmplat între noi în ultimele zile? Esti rusinată?” El a încercat să-i ia mâna în a lui, dar ea l-a evitat.

„Oliver”, a spus ea, mișcându-se în spatele unui scaun și așezându-și mâinile ferm pe spate, „voi rambursa banii, așa cum am promis. Nu sunt jenată în prezența ta. Te recunosc ca prieten, dar nu există nicio altă legătură între noi ”.

"Ți-e frică?" el a întrebat. „Te-a amenințat Marius de când a venit peste noi în parc?”

"Nu el nu a facut-o!" a exclamat ea cu fermitate. „Și, Oliver, nu-mi place presupunerea pe care pare să o faci că suntem mai mult decât prieteni.”

- Știi că te admir foarte mult, spuse el, întorcându-se pe scaun și apucând-o de umeri. „Nu suport să te văd cu cineva ca Marius, Henry, care nu te apreciază și care te dezaprobă și te spionează”.

„El nu spionează!” strigă ea indignată.

„Nu ai observat, draga mea, cum este mereu acolo ori de câte ori ne întâlnim tu și cu mine? El este gelos. El a avut întotdeauna tot ce și-a dorit, Henry. Nu a fost niciodată ceva care i-a fost refuzat. Urăsc să-l văd folosindu-te ca pe o altă posesie. Meriți mai mult. ”

- Cred că spui lucruri care nu se cuvin, domnule, spuse Henry cu răceală. „Vorbești despre soțul și despre căsnicia mea. Nu sunt preocuparea ta. ”

- O, scuză-mă, oftă el, scufundându-se în cel mai apropiat scaun și ascunzându-și fața în mâini. „Am fost neiertat de familiar. Pur și simplu nu suport să văd o făptură minunată, inocentă, ca tine, care trebuie să facă față umilinței de a-și face soțul să-și etaleze amanta în fața ei.

"Ce?"

Ridică privirea, cu fața îngrozită. „Henry? Nu stiai?" el a întrebat. „Oh, ce am spus?"

- Îți vei explica sensul, domnule, spuse ea, cu capul ridicat, dar cu fața vizibilă palidă.

El gemu. „Limba mea nenorocită!” el a spus. - Dar s-ar putea să mă înșel, Henry. De fapt, sunt sigur că trebuie să fiu. Suzanne Broughton era amanta lui înainte de a te întâlni. Sunt sigur că nu poate fi așa acum. Cum ar putea un bărbat să lase îmbrățișările unei mirese atât de frumoase atât de curând? ”

Henry nu spuse nimic. S-a agățat de spătarul scaunului și s-a uitat fix la Oliver, văzându-i în minte pe Marius dansând cu doamna Broughton la balul Sefton și în una sau două ocazii, văzându-l conversând cu ea în timpul unei serate cu câteva săptămâni înainte, văzându-l stând lângă ea la o cină recentă, văzând toată frumusețea matură și atracția femeii. Și nici măcar nu bănuise niciodată. Cât de naivă fusese să presupună că Marius era la fel de mulțumit de relația lor fără sex ca și ea. Și de ce durea ca și cum o duzină de cuțite ascuțite ar fi taiat-o să se gândească la acea femeie tinându-l în brațe, mâinile acelei femei în păr, cu buzele pe ale lui? Buzele lui Henry se despărțiră șocate. Motivul - desigur! – îl voia ea însăși pe Marius.

Cranshawe se ridicase și o privea îngrijorat. „Cel mai bun mod de a lupta este să-i arăți că nu-ți pasă”, spunea el. - Lasă-mă să te scot într-o seară, Henry. Vino la o petrecere cu masti cu mine. ”

- O petrecere cu masti? întrebă ea, amețită.

„Da, Henry, o petrecere cu masti la opera. Sunt distracții luminoase, vesele. Te-ai bucura de seară. Persoana ta strigă pentru mai multă distracție decât poți găsi în majoritatea sălilor. ”

- Nu cred că ar trebui, spuse ea cu îndoială. „Și nu prea vreau.”

„Nu mi se pare că esti tipul de soție docilă care ar sta pe spate și ar suporta în liniște neglijarea și infidelitatea soțului ei”, a șuierat el.

S-a uitat direct la el. „Foarte bine”, a spus ea impulsiv, „voi veni”. Nu se opri să se gândească dacă se simțea cu adevărat prost folosită sau neglijată. Se simțea doar învinățită și nedumerită.

El îi întoarse farmecul deplin al zâmbetului său. „Nu vei regreta”, a spus el. - Îți voi garanta o seară cât mai distractivă, Henry. Miercuri seara are loc o petrecere cu masti. Vei fi liberă? ”

- O să fiu, spuse ea sfidătoare. „Mă vei anunța când să te aștept”. Nu a rezistat când Cranshaw și-a ridicat mâna pe buzele lui, privindu-i tot timpul ochii.

A plecat imediat și Henry l-a urmat curând afară din cameră.

Penelope și-a lăsat picioarele dureroase pe podea, pe rând, și și-a îndoit gâtul și umerii. În timp ce ieșea pe ușa și privea cu grijă, simți cum sângele îi bate în creier. Sperase că Phil s-a întors deja sau se va întoarce în curând. Avea multe lucruri pe care le ardea ca să-i povestească. Văzând un lacheu cu spatele la ea aproape de ușa exterioară, a sărit repede din salon și a urcat scările.

Domnișoara Manford nu a avut nici o dificultate în a o convinge pe Penelope, cel puțin, că a venit timpul să se culce în noaptea aceea. Philip, văzând dorința surorii sale de a se retrage în camera ei, și-a dat seama că se pregătește ceva și nu și-a folosit tactica obișnuită.

O jumătate de oră mai târziu, Penelope se lăsă în camera fratelui ei prin ușa de legătură. A trecut la pat fără ajutorul unei lumânări, s-a urcat pe salteaua înaltă și a stat cu picioarele atârând peste lateral.

- Nu dormi, nu-i așa, Phil? ea a șoptit.

- Bineînțeles că nu, prostuto, răspunse vocea lui plină de dispreț din movila de perne pe care o putea vedea slab în întuneric. „Știam că vii.”

„Henry are probleme”, a anunțat ea dramatic.

Forma slabă a lui Philip era acum vizibilă, așezată în fața tăbliei. „Henry? În pericol?” a întrebat el emoționat. - Zii, Pen. Ce s-a întâmplat?”

„«Geniul prafului de dinți» are un fel de stăpânire asupra ei”, a spus Penelope. „Cred că îi datorează bani.”

„Domnul. Cranshaw?” Spuse Philip. „Știam întotdeauna că era ceva sinistru la el.”

Penelope îi dădu geamanului ei o relatare exhaustivă a ceea ce auzise în salonul verde din acea după-amiază.

„Zic, Pen”, a spus Philip când a terminat, „ca ai avut cu adevărat o aventură. Nu te bucuri acum că nu ți s-a permis să vii la Jackson cu ducele și cu mine?”

- Nu știu despre asta, răspunse ea, nu atât de ușor de calmat. „Dar ce trebuie să facem, Phil? Nu cred ce a spus. Cred că Excelentei Sale îi pasă cu adevărat de Henry. Nu ar prefera această doamnă Broughton. Altfel, de ce s-a căsătorit cu Henry?”

- Nu, nici eu nu cred, a fost de acord Philip. „Ducele este tip grozav și e un om important. Dar de ce ar datora Henry bani ramolitului «praf de dinți», Pen? Și cât de mult? Ducele nu-i dă destul?”

- Sunt sigur că-i da, răspunse sora lui. „El ne dă multe.”

- Crezi că a vrut cu adevărat să meargă la acea mascaradă, Pen?

- Cred că a fost supărată pe ce a spus despre Excelenta Sa, a răspuns Penelope cu înțelepciune. „Dar, Phil, dacă îi datorează o grămadă de bani, nu are oare putere asupra ei? Nu va trebui întotdeauna să facă ce spune el? ”

„Trebuie să fie foarte mult”, a spus Philip încântat, „și trebuie să fi fost pentru ceva pentru care nu a putut merge la Excelenta Sa. Nu-mi place, Pen. Trebuie să facem ceva pentru a ajuta. ”

"Dar ce?"

„Nu știu, dar trebuie să încercăm să aflăm mai multe. Și trebuie să o protejăm pe Henry la această mascaradă. Nu-mi place deloc cum suna asta ”.

- Vrei să spui că vom merge și noi acolo? Penelope avea ochii mari ca farfuriile.

„Adică exact asta!” spuse el dramatic.

"Dar cum?"

„La asta trebuie să lucrăm”, a răspuns el, și amândoi au căzut într-o tăcere atentă.

\* \* \*

Penelope și Philip nu au fost singurii care s-au așezat târziu într-un dormitor întunecat în acea noapte. Henry stătea sprijinită de pernele ei înclinate, privind în întuneric. Se simțea pierdută și confuză. Toată viața ei se simțise responsabilă de majoritatea situațiilor - îndrăzneță, neînfricăță și independentă. Chiar și atunci când s-a căsătorit cu Marius, se simțise stăpâna pe soarta ei. Se temuse puțin de el, da, dar Henry nu a fost niciodată una care să se întoarcă de la o provocare. Fusesse exaltată de asta.

Acum, brusc - și nu știa exact cum se întâmplase - se simțea vulnerabilă. S-a simțit vinovată că a acceptat să meargă la mascaradă cu Oliver. Deși refuzase să creadă în bănuielele lui Marius, făcuse un efort pentru a-și raci prietenia cu moștenitorul său. Cu siguranță intenționase să-și țină promisiunea de a-l vedea numai în public. Și totuși acceptase să meargă cu el într-un loc în care oamenii cu adevărat respectabili nu mergeau. Îi ceruse o dată lui Marius să o ducă la o mascaradă și acesta îi explicase că erau niște afaceri destul de sălbatice și vulgare, care nu erau potrivite pentru o doamnă de nivelul ei.

Și acum, în intimitatea propriei camere, Henry a trebuit să recunoască în sine ei că a fost inteligent manipulată pentru a accepta invitația. Oliver își jucase foarte bine cărțile. Oare chiar lăsase să scape suspiciunea despre Marius și Suzanne Broughton sau dezvăluise intenționat informațiile? Cuvintele lui erau foarte probabil adevărate, se gândi ea, dar de ce voise el să știe? Dacă ar fi într-adevăr prietenul care pretindea că este, nu ar face tot ce-i stă în putință pentru a o proteja de raul pe care i l-ar face să știe lucrurile astea? Și de ce ar dori să o ducă într-un loc care nu era chiar potrivit? Pentru prima dată, Henry a simțit o tulburare de neliniște față de Oliver Cranshaw.

S-a gândit să-i trimită o notă în dimineața următoare pentru a anula ieșirea. Dar și-a dat seama cu o presimțire slabă de teamă că nu-și putea permite să-l jignească pe Oliver. El putea face presiuni pentru o rambursare anticipată a datoriei ei; putea să-i spună adevărului lui Marius. Avea în puterea lui să-i facă viața foarte neplăcută. Henry începea să se întrebe dacă nu fusese o nebună să aiba încredere în el și să accepte un împrumut atât de mare de la el.

S-a gândit să meargă la Marius și să-i spună totul. Ar fi minunat să meargă acum, se gândi ea, în camera lui și să-i spună ce s-a întâmplat, să-l implore să-l plătească pe Oliver Cranshawe pentru ea, să-și pună capul pe pieptul lui, să închidă ochii și să se relaxeze. Sa-si fi pus brațele în jurul ei și să o sărute așa cum o făcuse în acea zi în care Peter fusese atât de groaznic, atunci când ea simțise senzații atât de puternice și înspăimântătoare pulsând în jos de la buze la sânii ei până la pânțele și coapse, senzații care o facuseră să intre în panica? Ar fi așa o fericire doar să meargă la el și să-l lase să se ocupe de viața ei. Și el o va face, știa ea.

Henry închisese ochii și îi lăsase capul să se scufunde pe perne. Dintr-o dată, ea s-a ridicat din nou. Ar fi fost inutil și mult prea feminin să gândească așa! Nu voia să devină dependentă de niciun bărbat. Nu avea nevoie de Marius pentru a o scoate din necazuri. Putea lupta singură. Poate că s-a înșelat când s-a simțit neliniștită de Oliver. Dar, oricum ar fi fost, ea își va face propriul drum prin asta. În plus, nu putea să-i creadă întregul adevăr lui Marius fără să-l trădeze pe Giles și îi promisese că nu-i va dezvălui niciodată indiscreția lui Marius sau nu îi va cere ajutorul.

Ochii lui Henry s-au împietrit și buzele i s-au comprimat în întuneric în timp ce își amintea de noile informații despre soțul ei pe care le aflase în acea după-amiază. A durut mai mult decât ar recunoaște ea vreodată să știe că el avea o amantă. Iar doamna Broughton a fost o rivală formidabilă, a conchis Henry. Cum ar putea spera să concureze cu o femeie cu o asemenea frumusețe, postura și elegantă, o femeie cu un corp atât de frumos proporționat? Se gândi la propria siluetă subțire, băiețoasă și la sânii mici, la fața ei batută de vanturi și de soare și pistruiată, la buclele ei scurte și tunse într-un stil batrănesc și, pentru prima dată în viață, era nemulțumită de propriul aspect. Cum ar putea spera vreodată să-și atragă soțul departe de cealaltă iubire a lui? Ar fi fost ridicol chiar și să considere că Marius o vrea cu adevărat - Marius, cu fizicul său foarte masculin și care arăta atât de bine; Marius, la treizeci și doi de ani, cu ani de experiență cu femeile în spatele lui. El avea să facă dragoste cu ea în următoarele câteva săptămâni, da, dar ce bucurie sau triumf ar fi pentru ea atunci când ea știa că el doar va consuma căsătoria lor, pur și simplu urmărind să se asigure că va avea un alt moștenitor în afară de Oliver Cranshawe?

De ce se căsătorise cu ea, oricum? Erau atât de multe fete în lumea bună mult mai eligibile decât ea. Îl amuza, spusese el în mai multe rânduri. Ce fel de motiv a fost acela?

Henry se întoarse și dădu un pumn supărat în perne. „Mi-aș dori să fie nasul tău, Marius Devron”, a spus ea cu voce tare, „și aș vrea ca sângele să iasă afară. Totul era în regulă înainte ca acei băieți ametiți să se gândească să parieze că te voi inhata. Cum mi-aș fi dorit să se hotărăscă la cel fără bărbie, oricare ar fi fost numele său. Sunt sigură că as fi fost mult mai fericită cu el!”

Următoarele zile până miercuri au fost nefericite pentru Henry. A trebuit să viziteze o modista pe care nu o frecventa de obicei, doar cu Betty în trasură. Acolo a cumpărat un domino și o mască de culoare verde închis și a sperat fie ca croitoreasa să nu-i cunoască identitatea, fie să nu găsească niciun subiect demn de bărfă în Ducesa de Eversleigh care a cumpărat acele articole speciale.

Mai rău, Henry a trebuit să-și înșele soțul. Nu acceptaseră nicio invitație specială pentru miercuri. A analizat micul teanc de invitații pe care le primise și le-a pus deoparte ca neavând o importanță deosebită. Pe care ar fi cel mai puțin probabil ca Marius să vrea să accepte? Ea s-a hotarat pentru seara muzicală care va avea loc la casa doamnei Augusta Welby, o doamnă suspectată cu tărie de a fi o intelectuală și o progresistă. Programul i s-a părut deosebit de promițător lui Henry. A fost numită cu mândrie o seară dominată de doamne: o doamnă pianistă necunoscută, dar promițătoare, venită în ultima vreme din provincii pentru a lua capitala cu asalt; Lady Pamela Bellamy, una din snopul de debutante din anul acela, care a fost de acord cu generozitate să contribuie la redarea mai multor cântece de dragoste englezești; Signora Ratelli, soprana italiană care se bucura în prezent de un mare succes într-un turneu în Anglia. De fapt, se știa că a cântat pentru Prinny la Carleton House. Henry nu mai citea. Aproape că putea să si-l imagineze pe Marius ținând invitația la distanță de un braț, în timp ce el o privea neîncrezător prin monoculul său, înainte de a-i ordona bietului domn Ridley să scape de ea.

După cină în acea seară, în timp ce mergea în trăsură cu Eversleigh în drum spre teatru pentru a-l privi pe renumitul Kean care joacă Lear, Henry i-a spus că a acceptat invitația. În același timp, inima îi bătea dureros cu necesitatea de a spune minciuna.

„Doamne, Henry!” a exclamat el, limbajul său neobișnuit de puternic. „Când ai dobândit un gust atât de demn de o snoaba?”

„Am crezut că este timpul să învăț despre mai multe chestiuni culturale”, a răspuns ea cu afectare. „Îmi tot amintești că se așteaptă ca ducesa de Eversleigh să se comporte într-o manieră mai feminină.”

„Cred că vorbeam despre bonete”, a spus el, aruncându-i o privire laterală. - Dar o seară cu talent muzical pentru femei, Henry? Nu merge prea departe? ”

- Cred că nu, răspunse ea supărată. „De ce talentul feminin ar trebui să fie luat în râs, iar al bărbaților nu?”

„Aș fi putut ști că aș putea depinde de tine pentru a schimba focalizarea discuției, dragostea mea”, a remarcat el îngăduitor. „Du-te și bucură-te de triumfurile sexului tău. Dar nu te vei aștepta să te însoțesc, nu-i așa? ”

„Sperasem că o vei face”, a răspuns ea cu viclenie, „dar nu voi încerca să insist, desigur. Sunt sigur că poți găsi o altă modalitate de a petrece seara. ”

„Horton m-a invitat să joc cărți în seara aceea”, a continuat el. „Îmi va frânge inima să fiu departe de tine pentru o seară întreagă, desigur, dragostea mea.”

"Absurd!" a spus ea, facându-se mica. Dar apoi și-a amintit că rolul ei în această conversație a fost doar o înșelăciune și s-a întors să se uite în întunericul de lângă fereastra trăsurii.

Când a venit miercuri seara, Henry se simțea destul de nenorocita. Își petrecuse după-amiaza cu Marius și gemenii la British Museum, vizionând statuile de marmura Elgin. Fusese o ieșire de la care nu așteptase nimic și, în mod absurd, primise mult. Gemenii erau foarte veseli și se simteau foarte bine, așa cum erau de obicei înainte de o farsă, observase Henry știind asta din experiențele avute în trecut. Nu au intrat în probleme, ci doar s-au entuziasmat din exponat în exponat, exclamând peste tot cu un entuziasm puternic. Henry se ținuse de brațul soțului ei și își dăduse seama aproape cu rasuflarea tăiată de masculinitatea lui. Își folosisese monoculul liber și arătase afectat o dezaprobare șocată despre goliciunea multor statui. Henry chicotise mai mult decât o făcuse de când plecase de la Roedean.

Eversleigh fusese invitat la casa lui Lord Horton pentru cină, înainte de petrecerea de cărți pentru bărbați. Era o ușurare pentru Henry cel puțin să nu trebuiască să-l înfrunte la masa de seară, știind ce plănuia să facă în noaptea aceea. De asemenea, și-a mintea liniștit conștiința că Marius participa la o petrecere cu cărți. Era obligatoriu să-l țină departe de casă aproape până dimineața. Dar conștiința ei nu a fost deloc ușurată. Cu o inimă grea, a lăsat-o pe Manny cusând placid în salon (gemenii se culcaseră deja, căscând puternic și susținând că sunt obosiți de excursia lor de după-amiază) și s-a retras în camera ei pentru a se pregăti pentru mascaradă.

Betty a ajutat-o să poarte o rochie de seară modestă de mătase de culoare crem. Avea talie înaltă și cădea aproape drept până la tiv, o rochie ideală de purtat sub domino. Își împături domino-ul sub mantia de seară și își puse masca în saculet. Nu dorea ca servitorii să știe unde se îndreaptă. S-ar putea să scurgă informațiile către duce.

Oliver Cranshawe a sosit prompt la ora nouă. Majordomul a bătut la ușa lui Henry și a informat-o pe Betty că așteaptă jos pe hol. Henry a părăsit camera ei, simțind că parca a venit ziua judecării de apoi, și a coborât rapid pe scări, înainte de a-și putea pierde hotărârea.

Oliver, a fost ușurată să vadă, de asemenea, nu era îmbrăcat pentru o mascaradă. Purta o mantie neagră simplă peste hainele sale de seară albastre.

- Ah, Domnia ta, spuse el, aplecându-se peste mâna ei și jucând teatru în fața audienței a doi lachei și a unui majordom. „Ce frumoasă arăți. Și cât de onorat sunt să te conduc la concert în locul vărului meu. ”

Ea a zâmbit sumbru. - Să nu întârziem, Oliver, spuse ea și ieși din casă în fața lui.

La etaj, aproximativ o oră mai târziu, Philip se lăsă liniștit în camera surorii sale. Era îmbrăcat în pantaloni și cămașă simplă, aproape zdrențuită, împrumutată de la un băiat de la grajd care considerase că împrumutul a două ținute merită cu adevărat guinea pe care o primise în schimb. O pălărie a fost trasă peste ochii lui Philip.

„Ești gata, Pen?” șuieră în întuneric.

- Cred că da, șopti ea îngrijorată. „Arăt ca un băiat, Phil? Sper doar ca părul meu să rămână ascuns sub sapca asta. Ar trebui să-l tai scurt ca al lui Henry. ”

Philip privi în întuneric. Își putea vedea sora slab în lumina care venea prin două ferestre mari. - O să o faci, spuse el. „În afară de păr, nu arăți niciodată ca o fată, oricum, Pen. Nu ieși în față cu nimic. ”

„Bine”, a spus ea, nici măcar nu s-a simțit jignită de această referire directă la feminitatea ei subdezvoltată. "Mergem?"

S-au strecurat pe furiș pe scara servitorilor și s-au lăsat să iasă pe o ușă laterală, sperând că nimeni nu va veni și va trage zavoarele în timp ce erau încă afară. Penelope se ținea aproape de geamănul ei în timp ce se întorceau spre sud în direcția operei, a cărei locație o studiaseră cu atenție în ultimele zile.

„Mi-aș dori să-l fi adus pe Brutus”, a spus ea. - Dar presupun că ai avut dreptate. El ar atrage atenția asupra noastră și Henry și «pudra de dinți ramolită» l-ar putea recunoaște dacă ne apropiem ”.

„Acum, Pen, hai să recapitulăm din nou cum să facem acest lucru”, a spus fratele ei.

„Încă nu cred că este corect să faci partea interesantă”, s-a plâns Penelope.

- Ah, dar tu ai partea cea mai dificilă, răspunse Philip diplomatic. „Trebuie să joci un rol.”

Au mers cu pași mari, trecând din nou la planul lor de campanie, care fusese formulat în multe întâlniri secrete din ultimele zile.

Când au ajuns la teatrul de operă, au stat dincolo de drum, urmărind o vreme, stând în umbra unei uși. Într-un fel, planul lor părea mai slab acum că au putut vedea clădirea reală și activitatea care se desfășura în fața ușii. Erau doi portari de serviciu, ambii păzind intrarea împotriva persoanelor neautorizate și ajutând la deschiderea ușilor trăsurilor și la tragerea treptelor trăsurii. Și vehiculele soseau la intervale egale.

„Vezi acel stâlp în stânga intrării?” Întrebă Philip. „Când mă vezi în siguranță în spatele chestiei aleia, aștepti să vină următoarea trăsură și să-ți faci partea. În regula?”

- În regulă, spuse ea, dar ea îl apucă de mâneca cămășii în timp ce el îl îndepărta de ușă. - Phil, fii atent, adăugă ea.

- Oh, nu începe să te porți ca o fată, răspunse el disprețuitor. „Asigură-te doar că mă aștepti la colțul străzii unde am planificat”.

Câteva minute mai târziu, Penelope a putut vedea că era în siguranță în spatele stâlpului. Și putea vedea o trăsură apropiindu-se pe stradă. Cu o respirație adâncă și o inimă bătătoare, ea a pășit peste drum. Portarul care făcuse un pas înainte pentru a saluta vehiculul care se apropia făcea gesturi ocolitoare cu mâinile. Celălalt a rămas unde era, cu mâinile strânse la spate.

Penelope a așteptat în liniște până când un domn ca re arata ca un dandy și o doamnă cu niste sâni imensi au coborât din trăsură, apoi au pășit înainte, cu palmele laolaltă.

- Da si mie un bănuț, dom'le, se plânse ea, îndreptându-se spre dandy. „Mama mea este bolnavă și nu am mâncat nimic în două zile.”

„Ia, ia”, a spus cel mai apropiat portar, „pleacă cu tine, haimana mica, și lasă lumea bună în pace.”

Doamna și-a adunat fustele în jurul ei pentru a evita atingerea contaminantă a cerșetoarei și s-a pregătit să se miște în jurul Penelopei. Dandy a ignorat-o complet.

- Da', doar un ban, doamnă, spuse ea cu voce pitigaiata, trecând în calea femeii. „Bebelușul vine și nu e pâine în coș.” A adulmecat puternic și și-a tras nasul zgometos.



- Ia, ca ma iau după tine, mârâi portarul, apucând-o pe Penelope de gulerul cămășii și trăgând-o înapoi. Cuplul care tocmai coborâse a încercat din nou să o ocolească. Între timp, o altă trăsură se ridicase, iar celălalt portar ajutase două cupluri să coboare pe trotuar.

Penelope s-a desprins de capturarea ei și s-a aruncat țipând la pământ. „Tata meu îi mort”, a țipat ea, „și mama-i pe moarte”. Care-am mai ramas suntem morti de foame și' numai eu tre' să fac rost de potol. Milă, doamnelor și domnilor. Aibi milă. ”

Atenția tuturor a fost îndreptată către silueta mică zdrențuită care-și rotea ochii și-și bătea calcaiele pe trotuar.

„Ia, Jake”, a spus primul portar, „du cerșetoarea de la intrare”.

Jake s-a îndreptat îndatoritor, o siluetă amenințătoare și corpolentă, privită din punctul de vedere al Penelopei de pe trotuar.

- Bietul suflet mic, spuse o voce de doamnă, iar Penelope își ridică privirea spre chipul puternic pictat, dar amabil al unei doamne supraponderale din a doua trăsură. „Dă-i niște monede, George. Și vă rog să-l lăsați să plece în pace ”, îi instrui ea pe portarii dezamăgiți.

Atât George, cât și lacheii s-au supus și, în câteva clipe, Penelope se îndrepta spre stradă, cu un șiling strâns într-o mână, în timp ce strada din spatele ei se întorcea la normalitate. Ea a observat când a trecut pe lângă stâlp că Philip nu mai era în spatele lui.

Philip profitase de agitația creată de sora lui pentru a se strecura prin ușă în sala de operă. Șmecheria funcționase chiar mai bine decât sperase. Dar acum a venit partea grea. Cum a fi putut un strengar zdrenturos să poată umbla de jur împrejurul acestei mari clădiri vechi, care era plină de bărbați și femei bogat îmbrăcați, fără a atrage suspiciuni? S-a scufundat într-un colț întunecat, și-a scos pălăria și a luat din interior un șorț de pânză, așa cum purta băiatul din bucătărie, și o cârpă albă. Șorțul l-a legat repede în jurul taliei; pânza o ținea în mână. Și-a netezit părul cât a putut, fără pieptene sau oglindă, a abandonat sapca și a mers hotarat de-a lungul coridorului îngust care se învârtea în jurul auditoriului din spatele lojelor de la nivelul solului.

Ochii lui Philip s-au aruncat brusc peste fiecare siluetă pe care a vazut-o și prin fiecare ușă deschisă, în căutarea surorii pe care venise să o protejeze. A dat peste ea în cele din urmă, pe neașteptate, în umbra unei uși pe coridor. Era ea în mod inconfundabil, deși era învăluită într-un domino verde și purta o mască verde. Palaria îi căzuse înapoi și acele bucle scurte, neregulate, de culoare castanie, nu puteau aparține nimănui decât lui Henry. Era strânsă în îmbrățișarea strânsă a unui domino negru și era sărutată cu maiestrie. Dar pumnii ei strânși erau între coastele ei și ale lui, observă Philip în timp ce stătea nemișcat și rămase cu gura căscată o clipă.

## CAPITOLUL 9

Ducele de Eversleigh a aruncat cărțile în centrul mesei, fața lui fiind impasibilă, deși el câștigase o sumă considerabilă de bani în primele două jocuri ale serii.

Lord Horton și-a aruncat și cărțile. „Ar trebui să știi din experiență să nu joc niciodată împotriva ta, Marius”, a oftat el. „Ești întotdeauna un diavol norocos!”

„Ne este dor de tine la club, Eversleigh”, a comentat Rufus Smythe. „Spune-ne, mai crezi că ai fost înțelept să alegi o mireasă într-un mod atât de neglijent?”

Eversleigh își ridică monoclul și își privi încet întrebătorul, cu fața încă lipsită de expresie. - Ah, dar nu fac niciodată nimic fără grijă, răspunse el.

Sir Wilfred Denning și-a netezit dantela manșetelor peste mâinile sale bine îngrijite și s-a cutremurat delicat. „Cu siguranță ai ales destul de repede, Eversleigh. Încă mă ustura când mă gandesc la pierderea surilor mei. Văd că i-ai dat Excelentei Sale. O atingere ironică frumoasă, asta!”

- Într-adevăr, ai făcut-o pe ducesă să fie la modă, Marius, a comentat Horton. „Înțeleg că este în top.”

- Henry este unica, răspunse enigmatic Eversleigh.

Rufus Smythe a râs. „Văd că până și vărul tău are o slabiciune pentru ea”, a spus el.

Eversleigh s-a jucat din nou cu monoclul său, dar nu l-a ridicat la ochi.

- Azi am luat masa cu el la Watier, a continuat Smythe. „Trebuie să fie plăcut, Eversleigh, să ai o rudă dispusă să-ți amelioreze oboseala de a-ți însoți soția la toate funcțiile sociale.”

Mâna lui Eversleigh, strânsă în jurul monoclului, se opri. Pleoapele pe jumătate închise ascundeau ochi care se ascuțiseră. „La ce eveniment în special te referi, Smythe?” întrebă el cu o apatie care era în contradicție cu ochii lui atenți.

„O, o ducea la unul dintre evenimente sau la altul în seara asta, nu-i așa?” spuse Smythe, strângând cărțile și procedând la amestecarea lor.

- Ah, în seara asta, da, a spus Eversleigh și s-a pregătit să joace mâna care i-a fost dată.

La sfârșitul jocului, pe care l-a câștigat din nou, Eversleigh s-a ridicat în picioare într-o manieră liniștită și și-a scos un fir imaginar de praf din mâneca hainei. Se întoarse spre gazda sa. „A fost plăcut, dragul meu”, a spus el, „dar am o altă întâlnire programată pentru această seară pe care nu o pot evita”.

„Marius!” spuse Horton ridicându-se și el în picioare. „Noaptea abia a început. Am crezut că vom avea o bună șansă în această seară să te dezbrăcăm de averea ta.”

„Ha! Vezi ce i-a făcut căsătoria?” Denning a făcut mișto cu vocea lui tărăgănată și trufașă. „Nici măcar nu are rezistența să stea cu prietenii să joace cărți.”

„Poate că are lucruri mai bune de făcut”, a spus Rufus Smythe, râzând.

„Sunt încântat că v-am lăsat un subiect despre care să speculați pentru următoarea oră, dragii mei prieteni”, a spus Eversleigh, părând destul de netulburat de intepaturile facute din prietenie.

O jumătate de oră mai târziu, ducele de Eversleigh a fost anunțat în sala de muzică a casei doamnei August Welby. Doamna aia era toată în flăcări. Având un adevărat duce în viața prezentă la seara ei muzicală, în special unul atât de distins ca Eversleigh, era dincolo de cele mai sălbatice vise ale ei. În cele din urmă, ea va avea un succes, numit printre cele mai importante gazde ale societății.

Oaspeții luau ceai și produse de patiserie când a sosit, prima parte a programului fiind finalizată.

Soprana italiană a fost facturată pentru a doua jumătate a serii. Eversleigh a acceptat o ceașcă, a rămas în picioare și a analizat cu apatie adunarea.

„Marius”, spuse o voce cunoscută lângă cotul lui, nimeni nu se aștepta să te întâlnească la astfel de evenimente. Ai prins brusc gust pentru cultura?”

„Cum ai prinde o răceală?” Eversleigh se întoarse, întorcându-și ochii leneși, pe jumătate închiși, asupra lui Suzanne Broughton.

„Asta nu răspunde la întrebare”, a spus ea aplecată spre el, bătându-l peste mână cu evantaiul. „Este signora Ratelli atracția? Zvonurile spun că ea caută un nou protector.”

„Hmm”, a răspuns el, „cred că ar trebui să găsesc un pic desconcertant să împărtășesc un pat cu un partener care trebuie să stea cu cântarul lângă el.”

Ea a râs. - Mi-e dor de tine, Marius, spuse ea. „Nu te-ai săturat încă de puiul pistruiat?”

- Vrei să spui Excelenta Sa? a întrebat el, cu sprâncenele ridicate, cu mâna îndreptată spre mânerul monoculului său. „Dumnezeule mare, nu!”

Se îndepărta în direcția scaunelor care fuseseră puse la dispoziția publicului și a îndurat prima arie cântată de italianca. În prima pauză, înainte de a doua selecție, și-a prezentat scuzele și a plecat.

\* \* \*

Henry a conversat vioi în timpul călătoriei cu trăsura către opera. Se simțea neliniștită din cauza lui Oliver pentru prima dată și își dorea să existe o modalitate de a evita distracția serii. Dar lașitatea nu era unul dintre viciile lui Henry. Ea a zâmbit strălucind când Cranshaw i-a întins mana s-o ajute să coboare din trăsură, cu fața acoperită acum cu masca verde, cu silueta acoperită cu domino asortat. Însoțitorul ei părea aproape sinistru, se gândi ea, îmbrăcat în negru.

Atmosfera din interiorul clădirii era destul de diferită de cea din diferitele săli de bal pe care Henry le vizitase. Nivelul de zgomot a fost considerabil mai ridicat. Dansul a fost considerabil mai puțin elegant. De fapt, muzica părea să ofere doar o scuză pentru ca bărbații și femeile să se atingă și să-și facă ochi dulci reciproc. Moda femeilor, chiar și în rândul societății înalte, favoriza decolteurile scăzute și o

prezentare generoasă a sânelui. Cu toate acestea, multe dintre dansatoarele de aici au făcut-o pe Henry să se înroșească datorita vulgaritatii evidente a rochiilor lor.

În timp ce Henry l-a precedat pe Cranshawe până la loja de la parter pe care o rezervase, un galant zâmbitor i-a întins mâna și a încercat să o tragă pe ringul de dans cu un „Dans, draga mea?” ca singura introducere. Brațul negru al lui Oliver îi înconjura talia și o trase spre el. Pentru moment, Henry s-a bucurat de protecție.

Ușurarea ei a fost de scurtă durată. Când Oliver a tras-o pe podea pentru a valsa, a ținut-o aproape, cu o mână strânsă ferm pe spate, astfel încât sânii și coapsele ei să intre în contact continuu cu corpul lui. Când ridică o față indignată spre a lui, observă că ochii lui sclipeau ciudat în spatele măștii negre.

„Nu mă ține atât de aproape, Oliver”, a ordonat ea cu cruzime. „Te voi călca în picioare și te voi răni.”

Își arată zâmbetul fermecător. - Ar trebui să consider o plăcere să fiu călcat de tine, Henry, spuse el. „Și nu cred că ești suficient de grea pentru a provoca multă durere.”

„Chiar și așa, domnule”, a insistat ea, împingându-se ferm de umărul lui cu mâna stângă, „Aș dori să am mai mult spațiu”.

- Pentru cineva atât de tânăr, ești o tachinatoare remarcabilă, Henry, spuse el, zâmbindu-i cu blândețe. „Te țin strâns doar pentru a te proteja de mulțime.”

- Nu-mi place, spuse Henry răspicat. „Cred că majoritatea oamenilor de aici au băut prea mult!”

Cranshawe și-a aruncat capul înapoi și a râs. „Henry, nu te-am etichetat niciodată ca fiind o proasta,” a spus el. „Cred că ești supărată doar pentru că acești petrecăreți au un avans față de tine. Să ne întoarcem la loja noastră și să comandăm câteva băuturi răcoritoare.”

Henry l-a urmărit, deși ea a rezistat tuturor încercărilor sale de a o alimenta cu alcool. Ea a insistat să bea limonadă. Curând li s-au alăturat alte două cupluri care păreau să o cunoască atât pe ea, cât și pe Cranshawe. Discuția a devenit zgomotoasă și vulgară. Henry, care de obicei se putea ține în orice conversație, se trezi stând într-o tăcere incomodă. Când unul dintre bărbați i-a cerut să danseze, a descoperit din nou că trebuie să lupte constant pentru a se menține la o distanță decentă de el. În același timp, a trebuit să-și țină capul îndepărtat pentru a evita mirosul de băutură din respirația lui.

De îndată ce a putut atrage atenția lui Cranshawe la întoarcerea la loja, a cerut să fie dusă acasă.

- Henry? spuse el surprins. „Tocmai am sosit și abia am început încă să ne bucurăm”

„Nu voi începe niciodată să mă distrez aici, Oliver”, a spus ea. „Du-mă acasă, te rog.”

„Draga mea”, a conchis el, „îți lipsește experiența. Vino, lasă-te în voia lucrurilor și participă la festivități.”

„Acest loc este vulgar, la fel și oamenii din el”, a spus ea cu răceală. „Aș vrea să mă duc acasă.”

- Mă tem că trebuie să rămânem mai mult, răspunse Cranshawe, cu o voce rigidă. „L-am instruit pe vizitiul meu să nu se întoarcă înainte de miezul nopții.”

- Atunci trebuie să luăm o birja, spuse Henry cu fermitate, ridicându-se în picioare și apucându-și saculețul.

„Henry”, a spus el, cu tonul său devenind șuierător, „n-am câștigat în această seară cu tine? Este adevărat că multor oameni de ordin inferior li se permite să participe la aceste mascarade, dar există și mulți oameni de calitate aici. Nu ai încredere în mine să te protejez de jigniri? ”

- Aș vrea să plec, Oliver, spuse Henry, cu un ton mai rezonabil. „Nu ar fi trebuit să vin în primul rând. Știu că lui Marius nu i-ar plăcea. Și, da, bineînțeles că mi-ai câștigat recunoștința. Dar te voi răsplăti la timp. Acum, vă rog să chemați o birja? ”

"Nu, nu o voi face." El a râs, apucându-i mâna și aplecându-se spre ea. „Haide, Henry, hai să dansăm din nou și să uităm aceste temeri de fată mare. Nu mai ești fecioară, știi! ”

Henry aruncă din cap. „Dacă nu ești suficient de gentilom să mă duci”, a spus ea înfricoșata, „voi merge singura”. Și se întoarse și se îndepărtă de loja.

A intrat pe coridorul care înconjura auditoriul operei înainte ca Cranshawe să o ajungă. O prinse de încheietura mâinii într-o mână de fier.

- Nu te mai purta ca o pustoiaică răsfățată, Henry, porunci el pe un ton pe care nu-l mai auzise niciodată la el. "Întoarce-te în loja."

„Lasă-mă să plec imediat”, șuieră ea, „altfel voi face o scenă”.

Cranshawe a râs neplăcut. „Nu ai atrage prea multă atenție aici, chiar dacă ai țipa din totii plămânii. Crezi că sunt pe cale să te las să pleci acum, Henry, când în sfârșit te voi avea pentru mine? ”

"Ce vrei să spui?" a cerut ea, cu ochii larg deschiși, cu un amestec de indignare și frică.

- Te doresc de ceva vreme, draga mea, spuse el, zâmbind încrezător în fața ei. „În seara asta intenționez să am o recompensă pentru grija mea fata de tine.”

„Trebuie să fii nebun!” Strigă Henry, uitand de frică într-o izbucnire groaznică de furie. „Am intenția să părăsesc acest loc chiar acum!”

S-a întors să plece, dar înainte de a putea face un pas, două mâini i-au prins brațele. Henry a lovit cu un picior; papucul ei de seară a intrat în contact ascuțit cu tibia lui Cranshawe și el a înjurat.

„Obraznicatura mică!” spuse între dinți. „Va fi o plăcere să vă învăț niște maniere. Văd că Marius a eșuat.”

„Nu terfeli numele soțului meu, menționându-l”, se supăra Henry, luptându-se împotriva mâinilor care erau ca niște benzi de fier în jurul brațelor ei. Ea a fost răsplătită pentru eforturile ei, fiind trasă fără bun simț, într-un mod mult prea familiar, și lipită de corpul lui. Ea a reușit să-și pună pumnii încheștați până deasupra taliei înainte ca brațele lui să o înconjoare și să împiedice orice mișcare. Deși a clătinat din cap cu furie dintr-o parte în alta, nu a putut pentru mult timp să evite buzele lui căutătoare. Gura lui se strânse peste a ei fără nici o pretenție de tandrețe. Buzele ei erau lipite de dinți până când simțea tăierea cărnii moi. Mintea ei a devenit curând conștientă de căldura corpului său apăsător pe al ei, sânii ei zdrobindu-i pe piept, respirația fiind forțată din corpul ei până când a simțit că nu mai poate lupta. Capul

îi cădea înapoi; gluga cu care își acoperise capul mai devreme a alunecat, dezvăluind buclele ei ravasite de culoare cafenie. Henry simți cum i se facea greață din ce în ce mai tare.

Chiar când a simțit că o să leșine pentru prima dată în viața ei, Henry a fost brusc eliberată. Cranshaw mormăi o înjurătură și primi un picior în tibie - același picior pe care îl lovise Henry - sărind o clipă pe celălalt picior. Apoi atenția sa s-a concentrat asupra unui tânăr servitor care fugea de-a lungul pasajului și a început să-l urmărească, bătându-și neliniștit buzunarele pentru a vedea dacă a fost furat ceva.

Văzându-i șansa, Henry și-a adunat din nou domino în jurul ei, și-a tras gluga peste cap și a fugit în direcția opusă. Norocul era cu ea. Când a ajuns la ușile exterioare, încetinindu-și în mod deliberat ritmul pentru a nu atrage atenția nejustificată, o birjă se pregatea de plecare după ce-și lăsase pasagerii, fiind din nou goală. Henry îi făcu semn unui portar și îl salută pe vizitii și o ajută să intre. Zece minute mai târziu, o Henry foarte ușurată era primită în propria ei casă de un lacheu.

Urcă obosită scările și intră în propria cameră. A stat cu spatele la ușă câteva clipe, cu ochii închiși, așteptând ca inima să-și reia bătăile normale. S-a gândit să sune pentru Betty și pentru o lumină pentru lumânarea ei, dar a respins ambele idei. Voia doar să fie singură pentru a lua în considerare ceea ce se întâmplase.

Henry s-a îndepărtat de ușă cu un oftat și a început să se dezbrace cu ajutorul luminii lunii care se filtrează prin ferestre. Și-a tras pe cap cămașa de noapte din bumbac și s-a așezat la măsuta de toaletă pentru a-și peria părul. Oftă din nou. Marius avusese atâta dreptate în legătură cu Oliver. După experiențele din acea seară, acum nu mai avea nicio îndoială că întreaga poveste despre el era corectă. Se împrietenise cu ea și îi împrumutase o sumă mare de bani doar pentru a o aduce în puterea lui, astfel încât să-și poată jena cumva vărul. Cât de departe intenționase să meargă cu ea în acea noapte, nu era sigură, dar nu avea nici o îndoială că intenționase să-i distrugă reputația, dacă nu virtutea. Oare intenționase să se laude lui Marius după aceea sau intenționase să lase bucăți de bârfă în urechile potrivite pentru ca ea să devină principalul subiect de barfa a orașului?

Henry și-a dat seama brusc că, deși ea scăpase de el cu doar un sărut brutal, el îi putea dauna reputației. Se dusese cu el într-un loc în care n-ar fi fost văzută nicio doamnă respectabilă din ton și acum înțelegea de ce. Și fusese recunoscută acolo de cel puțin cele două cupluri cu care își împărțiseră loja de ceva vreme. Cât de naivă fusese!

Cum ar reacționa Marius dacă ar afla? Henry avea imagini mintale ale disprețului său. Si-l putea imagina măturând-o din cap până-n picioare cu monoculul lui. Își închipuia că o trimitea la una dintre cele mai îndepărtate moșii ale sale, poate chiar divorțând de ea. Nu ar mai putea apărea niciodată în societate dacă s-ar întâmpla asta. Nu că i-ar păsa, a încercat să se convingă. Îl va convinge pe Peter să o trimită înapoi la Roedean și își va petrece restul zilelor acolo, unde fusese întotdeauna cea mai fericită.

Dar nu se putea păcăli singură. Era adevărat că iubea Roedean, adevărat că putea trăi destul de fericită acolo fără distragerea vieții în societatea înaltă, dar nu mai putea trăi fericită fără Marius. Își dorea părerea lui bună, prietenia, dragostea lui. Dar ea isi taiase efectiv orice șansă la toate acestea. Pentru un moment sălbatic, s-a gândit să meargă la el în dimineața următoare în biblioteca lui și să mărturisească totul. Dar știa că nu poate. Nu putea suporta să se gândească la aspectul dezamăgirii sau furiei pe care i-ar aduce-o pe față. Și, mai presus de toate, nu și-a putut încălca promisiunea față de Giles. Cumva, trebuia să se scoată din mizeria asta.

Henry se uitase la propria imagine întunecată din oglindă, fara sa vada nimic de fapt, în timp peria se mișca mecanic prin părul ei. Dar dintr-o dată ochii ei s-au concentrat asupra reflexului slab luminat de lună al scaunului cu aripi din spatele ei care stătea lângă șemineul gol. Peria a căzut cu un zgomot la blatul mesei de toaletă și s-a rotit pe scaun, cu ochii mari.

„De cât timp stai acolo?” a cerut ea.

Se gândi Eversleigh. - De vreo jumătate de oră înainte de întoarcerea ta, dragostea mea, răspunse el afabil.

"Ce vrei?"

„Parțial să știu că ești în siguranță”, a spus el. „Dar văd că ești.” Se ridică pe îndelete și începu să aprindă lumânările ramificate care stăteau pe șemineu.

- Marius, ar trebui să joci cărți în seara asta, a spus Henry, cu vocea ei tremurând ușor. „Nu mă așteptam să te întorci cu mult înainte de dimineață.”

„Nu-i așa, iubirea mea?” a răspuns el, aruncându-i o privire lungă și dură.

Henry se ridică în picioare și îi aruncă soțului ei un zâmbet strălucitor. „Ei bine”, a spus ea, „acum că știi că sunt în siguranță acasă, nu trebuie să mai aștepți. Noapte bună, Marius. ”

Eversleigh se lăsă din nou pe scaunul cu aripi și arăta înnebunitor de în largul lui, îmbrăcat într-un halat de catifea albastră și papuci. „Ți-a plăcut muzica asta seara, dragă?” a întrebat el conversațional.

Henry deschise gura pentru a răspunde, se uită în ochii lui pe jumătate închiși și o închise din nou. Se uită în jos la mâini. „Știi că nu am fost acolo, nu-i așa?” ea a spus.

„Nu ai pierdut mult”, a asigurat-o. „Cred că Signora Ratelli a fost ușor pe dinafara muzicii în seara asta. Deși, desigur, nu sunt un cunoscător al muzicii. ”

Henry nu răspunse. Ea a continuat să se uite la mâini.

- Unde ai fost, Henry? întrebă el încet.

Ea își ridică ochii spre el. „M-am dus la mascarada de la operă”, a spus ea, apoi a adăugat cu o înclinare sfidătoare la bărbie, „cu Oliver”.

- Ah, chiar așa, spuse el, tot cu aerul său inebunitor de nonșalant. „Și ți-a făcut plăcere?”

„Da, mi-a făcut, foarte mult”, a mințit ea.

„Ai venit acasă devreme”, a observat el, „pentru cineva care se distra”.

- Trebuia să fiu la concert, răspunse ea sfidătoare. „Nu am dorit să trezesc suspiciuni întorcându-mă acasă târziu”.

„O admirabilă premeditare”, a comentat el.

Henry nu-și mai putea suporta amabilitatea. „Marius”, a strigat ea, „dacă ești furios, spune ceva sau fă ceva. Nu te juca de-a pisica și șoarecele cu mine! ”

„Dragostea mea”, a spus el, cu sprâncenele ridicate surprins, „ce ar trebui să spun sau să fac? Ai arătat din plin în trecut că dorințele și sentimentele mele nu înseamnă nimic pentru tine. Tot ce mi-a rămas să fac este să încerc să-ti asigur siguranța.”

- O, nu este adevărat, a ars ea. „Îmi pasă de sentimentele și dorințele tale.”

„Tie, iubirea mea?” întrebă el cu blândețe. "Iarta-ma. Trebuie să fi interpretat greșit tot ce mi-ai spus și făcut de la căsătoria noastră ”.

Eversleigh se ridică în picioare și se apropie de ea. Henry a rămas în picioare, deși a înghițit nervos.

„Henry”, l-a întrebat încet, „îl iubești pe Oliver Cranshawe?”

Ochii i s-au mărit. "Nu!" ea a șoptit.

„Pentru că dacă o faci și dacă mă poate convinge că te iubește cu adevărat”, a continuat el, „oricât de mult nu mă încred în el, te voi elibera”.

„Nu vreau să fiu eliberată”, a spus ea.

"Nu vrei?" Ochii lui s-au concentrat brusc pe gura ei și au rămas acolo. El întinse o mână pentru a-i cuprinde bărbia și, cu un deget mare foarte blând, îi trase buza inferioară, astfel încât pielea sfâșiată unde Cranshawe apăsase carnea de dinți să fie vizibilă. l-a închis din nou gura și și-a ținut ușor degetul mare pe buzele ei.

„Te-a sărutat”, a spus el. A fost o afirmație, nu o întrebare.

"Da."

Se uită adânc în ochii ei pentru câteva momente incomode. - A făcut dragoste cu tine, Henry? întrebă el cu blândețe. „Te-ai culcat cu el?”

- Nu, șopti ea, cu ochii mari de groază. Și atunci s-a întâmplat un lucru de negrait. Fața lui se estompă brusc în fața ochilor ei și simți lacrimi fierbinți pe obraji.

Mâinile lui i-au încadrat cu căldură fața și degetele mari au îndepărtat lacrimile. Ea încă se uita în ochii lui.

„Henry”, a spus el încet, „nu plânge, iubirea mea”.

În timp ce primul suspin o scutura, gura lui o acoperi pe a ei, deschisă, caldă, umedă și infinit de blândă. A evitat să pună presiune pe buzele ei învinețite. Dar limba lui le-a urmărit ușor și a trecut peste tăieturile din interior, liniștitoare și reconfortantă. Henry simți că vin mai multe suspine și mai multe lacrimi. A existat un sentiment atât de minunat de siguranță și corectitudine în momentul respectiv. Ea, care luptase mereu împotriva dominației oricărui bărbat, primea acum brațele puternice care o înconjurau și corpul cald și puternic de care se sprijinea.

Henry nu era sigura cum și când sărutul a schimbat cursul. După câteva minute, a știut în mod neplăcut că brațele ei erau în jurul gâtului său, cu o mână înfiptă în părul său și că trupul ei era arcuit încordat în al lui, răspunzând cu nerăbdare căldurii sale. Limba lui se arunca acum adânc în gura ei, explorând cu îndrăzneală suprafețele sale și împrejmuirea cu propria ei limbă. O mână desfăcea nasturii care se



întindeau pe partea din față a cămășii de noapte până la buric și ajungea înăuntru pentru a prinde în palma mai întâi un sân și apoi celălalt.

Nu a rezistat când Eversleigh a scos materialul de pe umeri și a lăsat cămașa de noapte să cadă într-o grămadă pe podea. Nu s-a luptat când a ridicat-o și a așezat-o pe cearșafurile albe și răcoroase ale patului. Îl privi cu ochii mari, în timp ce el își scotea propriul halat și cămașă de noapte. Ea a primit greutatea lui deasupra ei cu un fel de ușurare sălbatică.

Și apoi senzația a preluat controlul. Corpul bărbătesc încordat al lui Marius era greu pentru ea, mâinile lui mai întâi pe sânii ei, mangaindu-i sfarcurile până au ajuns la o duritate aproape insuportabilă și apoi mișcându-se peste umerii ei și pe spatele ei până când a strâns jumătatea inferioară a corpului ei tot mai aproape de a lui. . Gura lui o acoperi din nou pe a ei și se mișcă în jos pentru a-i mângâia gâtul, umerii și, în cele din urmă, sânii.

Henry se simțea complet înconjurată de bărbatul pe care-l iubea și-l dorea, dar rămânea totuși cu mușchii încordați, într-o agonie de neîmplinire. A așteptat infierbântata ceva și nu știa ce. Și apoi a fost și el în ea, șocul și durerea lipsind-o complet de respirație pentru o clipă. Plângea din nou, fără să-și dea seama, încercând să stea nemiscată împotriva intrării lui, ignorând total acel junghi de durere. Și apoi se mișcă în ea, ducându-o profund și sigur către acea destinație necunoscută.

Henry a devenit vag conștient de faptul că cineva din cameră gemea și găfâia alternativ și uneori rostea numele lui. Știa, fără rușine, că vocea ei o auzea. Îl auzi murmurând pe urechea ei cuvinte liniștitoare, dar nu reușea să traducă sunetele în nimic inteligibil.

Și în cele din urmă venea, acel sentiment total de dăruire și apartenență împotriva căruia luptase de atâta timp și pe care acum îl dorea cu toată ființa ei. Forța corpului său încetinea și propria ființă interioară se deschidea și se relaxa lipindu-se de el, permițându-i să pătrundă în cele mai profunde secrete ale feminității ei. Și-a mușcat buza de jos când s-a întâmplat, înăbușind un strigăt de mirare și încântare. Unghiile ei s-au săpat în mușchii puternici ai spatelui lui. A oftat cu voce tare deasupra feței ei și și-a relaxat toată greutatea pe corpul ei moale. Au rămas așa câteva minute, uniți, sot și soție.

În cele din urmă, Eversleigh s-a retras din ea și s-a mutat lângă ea. El îi strânse trupul umed și relaxat în brațele sale și sărută ușor mai întâi o pleoapă închisă și apoi cealaltă.

„Henry”, a murmurat el, „ți-am făcut rău, iubirea mea?”

Ea a zâmbit somnoros în căldura umărului lui. Nu, a răspuns ea în tăcere, nu m-ai rănit deloc, iubirea mea.

„Știai că așa va fi când se va întâmpla?” a întrebat-o împotriva urechii ei.

Nu, i-a răspuns mintea în timp ce aluneca fericită într-un somn profund.

Eversleigh zăcea uitându-se în sus la umbrele aruncate pe baldachinul patului de lumânările care încă ardeau. Cu o mână mângâie absent umărul soției lui. Eșecul ei de a răspunde la oricare dintre întrebările sale îi oprise propria coborâre în somn. Se gândi în mod deliberat la fiecare moment al iubirii lor, reevaluând reacțiile ei. El presupusese doar că ea răspundea cu o pasiune egală cu a lui?

\* \* \*

În timp ce Henry și Eversleigh erau profund cuprinși de lumea lor pasională, o pereche foarte obosita de gemeni se strecura prin terenul casei spre intrarea laterală pe care o lăsaseră deblocată mai devreme seara. Au fost cu mare ușurare că au descoperit că nimeni nu a detectat faptul că ușa era descuiată. Philip a împins ușa ușor, a privit cu grijă în întuneric pentru a se asigura că nimeni nu este aproape și i-a făcut semn Penelopei să vină înăuntru. Au urcat în vârful picioarelor pe scara din spate și au nimerit, ezitand, din fericire în camera Penelopei, închizând ușa în urma lor.

„Vai!” a spus Penelope, trăgând de pe cap șapca de baie imprumutată pe care o purta, scuturându-și părul lung. „Nu prea credeam că am putea să ne întoarcem în siguranță.”

- Ai făcut o treabă foarte bună, Pen, spuse admirativ fratele ei. „Este mare păcat că fetele nu devin actrițe.”

"Ei bine, mi-a fost frică să nu mă prindă în orice moment și să mă fugarească", a spus Penelope mai practic. - Mi-aș fi dorit să-l luăm pe Brutus.

"Cum? Cu o mască neagră? Ai creierul pe moațe, Pen ", a spus Philip. „O privire la el, fie de la Henry, fie de la «praf de dinți», iar jocul ar fi fost pierdut.”

- Ești sigur că Henry a scăpat în siguranță? Întrebă Penelope.

„Dacă nu a făcut-o, nu are atât de mult spirit pe cât a avut înainte”, a răspuns Philip. „Am urmarit-o o vreme. Aproape că era să fiu prins și eu. ”

Penelope chicoti. „Aș vrea să-l văd când a intrat cu totul în chelnerul care purta o tavă cu băuturi”, a spus ea. „Trebuie să fi fost neprețuit”.

„Nu am stat să mă uit la spectacol”, a spus sec fratele ei. - Dar ascultă, Pen, nu mi-a plăcut felul în care o manipulează pe Henry. O săruta! Știi că nici Excelenta Sa nu o sărută în public așa ”.

„Trebuie să facem ceva în acest sens”, a spus Penelope cu un sentiment de dramă care părea să se potrivească timpului și ocaziei.

- Nu știu ce, răspunse Philip, smulgându-și buza de jos, în timp ce sprânceana i se încrețea gândurile. „Manny ne ține ocupați aproape toată ziua.”

- Ar trebui să-i spunem? A sugerat Penelope.

Se gândi Philip. „Ar putea ajuta”, a recunoscut el. „Nu cred că Manny va fi de vreun ajutor real – intra în panica prea ușor . Dar cred că va dori să ajute. Măcar ar putea să ne lase să ne uităm mai atent la Henry. ”

- Măine, atunci îi vom spune toată povestea la micul dejun, a spus Penelope și a căscat atât de tare încât i s-au crăpat fălcile.

## CAPITOLUL 10

Henry s-a rasucit în pat. Era doar pe jumătate trează, dar deja evenimentele din noaptea precedentă îi reveniseră în minte. Ea s-a strâns la marginea patului unde Marius o ținuse în brațe după ce au făcut dragoste, doar pentru a descoperi că el nu mai era acolo.

Ochii i s-au deschis; a fost trează instantaneu. Afară era deja lumină, deși sunetele străzii sugerau că era încă dimineața devreme. Știa ca Marius se ridica frecvent devreme, ca să călărească și să se reîmprospăteze înainte de a merge la Camera pentru treburile de dimineață. Zâmbi plină de satisfacție și se întinse luxos în patul cald.

Așa era să te simți a fi soție, a fi iubită! Ea a re trăit din nou, clipă de clipă, întreaga lor relație de dragoste. De ce se gândise întotdeauna la contactul fizic ca la ceva respingător? Aseară fusese minunat. Nu fusese un caz în care bărbatul să o ia și să o folosească și să o facă să se simtă ca o femeie slabă, fără valoare în afara funcției sale sexuale. O făcuse să se simtă parteneră în ceea ce se întâmplase. Știa, așa neexperimentată cum era, că își luase timpul să îi ofere plăcere atât ei, cât și lui. Și știa că ea îi oferise lui plăcere. A fost acel moment în care el murmurase eliberarea uitându-se la ea.

Dacă n-ar fi plecat atât de devreme. . . Lui Henry i-ar fi plăcut să facă din nou chiar atunci ceea ce făcuseră cu o seară înainte. A simțit un pâlpare în pântec, chiar la gândul acesta. Apoi s-a înroșit de rușine pentru propria dorință. Poate că oamenii căsătoriți nu o făceau atât de des!

Dar era fericită! A sărit de pe pat, a apucat perdelele patului în brațe și a făcut piruete de mai multe ori până a devenit atât de încurcată în catifea grea încât a trebuit să se oprească și să se relaxeze cu grijă, chicotind în mod conștient, deși nu era nimeni acolo să o vada. A sunat după Betty.

„Vreau rochia albastră de muselină astăzi”, i-a spus cameristei sale și a fredonat fals în timp ce se spăla, se îmbrăca și avea părul periat. „Este în continuare Excelenta sa acasă?” ea a întrebat.

- Așa cred, Excelenta, răspunse Betty. „El intra pe ușă, în timp ce eu veneam la etaj”.

- Bine, spuse Henry zâmbind în oglindă.

A concediat-o pe Betty înainte de a coborî în sala de mic dejun. Avea destul de multe la care să se gândească. Acum totul s-a schimbat între ea și Marius. Ei erau îndrăgostiți; erau cu adevărat sot și soție; acum puteau vorbi deschis și liber între ei. Ea cobora la micul dejun, iar el se ridica de la locul lui și întindea brațele spre ea. O săruta și râdea când arunca o privire neliniștită la majordom, care probabil ar fi și el acolo. Ar vorbi despre noaptea trecută și își vor spune reciproc cât de îndrăgostiți erau. Și apoi îi spunea totul despre Oliver Cranshawe și despre datoria ei ciudată față de el. Desigur, nu l-ar menționa pe Giles. Îi va spune că a jucat fără înțelepciune la vreo petrecere și că datoria ei o jenase. Dar - da - îi spunea ea. El o va înțelege și o va ierta cuprins încă de ceata pasiunii de aseară.

Henry aruncă o ultimă privire în oglindă, își aranjă câteva bucle în jurul feței și se împiedică ușor pe scări în sala de mic dejun. Din păcate, avea doi ocupanți. Domnul Ridley stătea la masă cu Marius. Henry s-a trezit brusc timida în timp ce ambii bărbați s-au ridicat de la locul lor și Marius s-a mutat în jurul mesei pentru a trage scaunul pentru ea. Ea zâmbi vag în direcția bărbiei lui și aruncă o privire către domnul Ridley.

- Bună dimineața, iubirea mea, spuse Eversleigh pe tonul său obișnuit de ironie plictisită. „Te-ai trezit foarte devreme în această dimineață.”

„Am de gând să merg la călărie după micul dejun, în timp ce aerul este încă răcoros”, a răspuns ea.

„Ah”, a fost singurul său comentariu. Și spre dezgustul lui Henry, și-a îndreptat atenția spre Ridley și a vorbit despre un discurs pe care se pare că urma să-l țină în următoarele câteva zile. Evident, intrarea ei întrerupsese această afacere.

- Presupun că trebuie să vin să examinez poșta de dimineață, spuse el în cele din urmă. - Există ceva important, James?

- Câteva facturi și câteva invitații, Excelenta, răspunse Ridley.

- Ah, dar am întrebat dacă este ceva important, James, repetă angajatorul său, fixându-l cu o privire somnoroasă.

„O scrisoare din Kent și una din moșia ta din Norfolk, Excelenta.” Spuse Ridley cu glasul său îndelung răbdător.

- Atunci trebuie să vin, spuse Eversleigh oftând. - Ne vei scuza, Henry?

- Bineînțeles, răspunse ea sumbru.

„Și mi-ai face plăcerea companiei tale în bibliotecă înainte de a te plimba, dragostea mea? Sa spunem în jumătate de oră?” el a întrebat.

- Da, Marius, spuse ea, voiosia crescând din nou. După ce cei doi bărbați plecaseră, ea stătea sorbind cafeaua, trăind din nou în imaginația ei scena care avea să aibă loc în curând. Numai decorul era diferit - ar fi mai degrabă biblioteca decât sala de mic dejun. Dar cu atât mai bine! Biblioteca era mai privată.

Henry se trezi roșind în timp ce bătea ușa bibliotecii o jumătate de oră mai târziu și se lăsa să intre. Închise ușa și se sprijini de ea. Ochii i-au strălucit și buzele i s-au despărțit cu nerăbdare când s-a uitat la soțul ei, masurându-l din cap în talpi. În mod desconcertant, stătea formal la biroul său, aparent absorbit de hârtiile întinse în fața lui.

- Vino și așează-te, Henry, spuse el fără să ridice privirea.

Henry simți un fir de neliniște. Vocea lui nu era vocea iubitului de aseară. A traversat camera și s-a așezat inconfortabil pe marginea scaunului care era în fața biroului lui.

Eversleigh puse jos cu atenție pana pe care îl folosea, împinse grămada de hârtii din fața lui și, în cele din urmă, își ridică ochii spre soția sa. Ochii îi erau ascunși în spatele pleoapelor pe jumătate închise.

- Îți datorez scuza, spuse el rigid.

Henry a fost prea șocata pentru a răspunde. Dar mâinile îi erau brusc reci. Le strânse în poală.

„Ți-am făcut o promisiune în noaptea nunții noastre”, a continuat Eversleigh, „și am încălcat promisiunea asta destul de rușinos aseară. Fusesem îngrijorat de siguranța ta și doream să te pedepsesc, presupun. Regret scaparea, doamnă și vă asigur că nu se va mai întâmpla”.

„Dar Marius, eu nu ...”, a început ea.

Ridică o mână imperioasă pentru a o face să tacă. „Ți-am spus că vei avea ragazul până să îndeplinești atribuțiile unei soții doar imediat ce ne vom retrage în Kent pentru vară”, a continuat Eversleigh. „Consider, acum ca am reflectat la asta, că este dezgustător să-mi impun atenția asupra unui partener care nu vrea. Îți doresc să știi, Henry, că îmi poți păstra numele și protecția atât timp cât dorești, dar nu îmi datorezi nimic în schimb. Până nu vei spune un cuvântul din care să înțeleg că dorești asta, nu te voi mai atinge”.

„O”, a spus Henry, sărind în picioare și punându-și mâinile pe șolduri, „așa-i că nu mă conformez standardului stabilit de doamna Broughton; nu-i așa?”

Corpul lui Eversleigh a devenit complet nemișcat; ochii îi deveniră de gheata. - Ai vrea să explici această remarcă, Henry? întrebă el încet.

„Ai crezut că nu știu, nu-i așa?” a spus ea, cu ochii sclipind. „M-ai crezut naiva. Nu sunt un copil, Marius. Știu că este amanta ta și a fost de multă vreme. Te-am văzut cu ea de mai multe ori. Este foarte feminină, cu talia mică și sânii mari.”

- Cine ți-a spus toate acestea, Henry? întrebă el, încă cu vocea înnebunitor de calmă și moale. „Cranshaw?”

„Oh, nu am nevoie ca el să-mi arate ceea ce este evident”, a spus Henry. „Știu că, cu figura mea, nu pot concura.” Și-a întins brațele și și-a privit în jos propriul corp subțire. - Probabil că m-ai găsit foarte dezamăgitoare aseară.

„Așa crezi, dragostea mea?” a întrebat el, strălucirea veche apărându-i în ochi o clipă.

"Da. Și știi ce? " a întrebat ea retoric. "Ma bucur! Știi că urăsc să fiu atinsă. Când mă săruți, îmi vine să mă grăbesc la cel mai apropiat lavoar și să-mi scufund fața în apă. Și ceea ce mi-ai făcut aseară a fost destul de respingător. Cred că ar trebui să fug dacă aș simți că ar trebui să fiu supusă la asta când ai tu plăcere. Păstrează-ți-o pe doamna Broughton. Poate că te va ajuta să-ți ții mâinile lascive departe de mine! "

Eversleigh puse palmele pe birou și se ridică în picioare, ținându-și ochii asupra ei. A venit în jurul biroului. Pentru o clipă, Henry a crezut că vine la ea și ea nu știa dacă îl va scuipa în față sau îi va apuca cu rusine reverele și îi va înmuia lavaliera cu lacrimile ei. Dar a trecut prin cameră pentru a-și turna un coniac. Stătea tăcut, cu spatele la ea, în timp ce îl bea.

„Sunt liberă să plec, Excelenta?” a întrebat ea batjocoritor.

- Nu, Henry, răspunse el întorcându-se spre ea. Expresia lui era impasibilă, aproape batjocoritoare. „Am vrut să îți mai pun o întrebare, deși acum nu este probabil cel mai bun moment.” Își puse paharul gol pe masă și se îndreptă spre șemineu. El a sprijinit un cot pe șemineu și s-a uitat ferm la ea. Încă stătea în fața biroului.

- Ai vreun fel de necaz, Henry? el a întrebat.

„La ce te referi?” Spuse Henry râzând artificial.

El a meditat. „Am sentimentul că există ceva ce nu-mi spui”, a spus el cu atenție, „ceva care te îngrijorează”.

Ea a râs din nou. „Ce m-ar îngrijora?” ea a întrebat.

El o privea constant. „Mi-aș dori să-mi spui, dacă te pot ajuta”, a spus el. „Știu că simți amarăciune față de mine și că ești înversunată în această dimineață. Simți și pe bună dreptate că te-am trădat. Dar crede-mă, Henry, când îți spun că am cea mai mare stimă pentru tine. Și poți avea încredere în mine, să știi.”

Henry se uită fix, mintea ei se agita confuză. Creierul ei îi spunea că aici era ocazia perfectă de a se descărca, de a găsi o soluție. Inima îi amintea că soțul ei o folosisese cu o seară înainte și o găsise nesatisfacătoare. Nu-i păsa de nimic că îi lăsa emoțiile învinețite și crude în această dimineață. Nu se îndoia că el o va ajuta. Dar nu ar vrea să îi fie îndatorată unui astfel de bărbat. Ea își va purta propriile bătălii, așa cum a făcut-o mereu. Ea își ridică bărbia și se uită direct în ochii lui.

„Ce prostie vorbești, Marius!” ea a spus. „Pot să plec acum, te rog, sau va fi prea târziu pentru a călări.”

Gura lui Eversleigh se relaxă în ceea ce pentru el a însemnat un zâmbet, presupuse Henry.

„Fugi, dragă,” a spus el. „Mi-am luat destul timp pentru o dimineață, se pare.”

Henry s-a gândit să trântască ușa în urma ei când a plecat, dar a decis că a face acest lucru ar fi un gest copilăresc. A închis-o în liniște și a stat câteva momente în afara bibliotecii, cu capul și inima bătând. Ceea ce se întâmplase în ultimele minute fusese atât de total neașteptat și atât de complet agonizant încât nu știa cum să facă față în prezent.

Majordomul s-a apropiat de ea înainte să se îndepărteze. Ținea o scrisoare pe o tavă. „Aceasta a fost livrată în urmă cu câteva minute, Inalta Voastră”, a spus el cu respect. „Trebuia să fie predată doar în mâinile tale.”

- Mulțumesc, a răspuns ea absentă, luând scrisoarea și urcând obosita scările în camera ei. S-a așezat în fața oglinzii și s-a uitat neconsolată la propria imagine. Ciudat! Arăta la fel ca atunci când cobora la micul dejun - de cât timp? Doar cu puțin mai mult de o oră în urmă plecase din această cameră atât de plină de speranță și fericire? Nu visase că noua ei iubire va fi spulberată atât de eficient într-un timp atât de scurt. Cât îl ura! Îi vorbise odată despre „instinctele sale animalice”. Și asta a fost tot ce au fost. El trebuie să fi fost încântat cu o seară înainte, când ea începuse să plângă și era atât de vulnerabilă. Cu siguranță fusese foarte rapid să profite de situație. Și, în timp ce ea îl ținuse, și se deschisese în fața lui și îi chema numele, pentru că el era Marius și bărbatul pe care îl iubea el o folosisese doar așa cum aproape orice bărbat ar folosi o femeie care era atât de evident disponibilă. Dar, cu siguranță, nu a considerat că merită o repetiție. Henry și-a măcinat dinții în mortificare. N-ar învăța niciodată să nu aibă încredere în vreun bărbat - cel puțin nu cu emoțiile ei?

A zdrobit scrisoarea pe care o ținea încă în mână, mototolind-o, apoi și-a dat seama ce face. O netezi din nou deasupra mesei de toaletă și rupse sigiliul. Scrisoarea era de la Oliver, a văzut-o când a aruncat o privire spre semnătură. Ea a citit:

Draga mea Henry,

Nu pot să iti spun cât de profund regret comportamentul meu de seara trecută. Nu pot decât să pun pe seama vinului efectele excesului de îngăduință. Trebuie să știi că te țin la tine în profunzime. Cu siguranță mi-am dovedit devotamentul față de tine. Dar nu intenționez să iti reamintesc nicio obligație.

Te rog să te întâlnești cu mine în parc în această dimineață. Voi călări acolo până la prânz. Trebuie să vorbesc cu tine. As regreta să trebuiasca să te vizitez acasă, deoarece știu că ai fi necăjita dacă Marius m-ar găsi acolo.

Voi aștepta plăcerea companiei tale.

Servitorul tău ascultător,  
Oliver Cranshawe

Henry a șifonat din nou hârtia și a aruncat-o pe podea. Șobolanul! Putea să creadă serios că ea va avea vreodată încredere în el? După ce spusese și făcuse cu o seară înainte? A fost vreodată o fată atât de ghinionistă încât să întâlnească doi bărbați fără principii în aceeași noapte? Dar ar trebui să plece, își dădu seama Henry. Amenințarea din scrisoare nu fusese atât de subtilă. Știa că Oliver va veni acasă dacă refuză să-l întâlnească în altă parte. A traversat fără tragere de inimă camera spre un dulap și și-a scos costumul de călărie maro ciocolată și pălăria potrivită cu penele de aur și bronz. Cel puțin ar arăta cât mai bine. Nu avea de gând să-l anunțe pe Oliver Cranshawe că o îngrijorase.

\* \* \*

Cincisprezece minute mai târziu, Philip deschise ușa camerei lui Henry fără să bată.

- Probabil că a lăsat-o undeva aici, spuse el peste umăr.

- Dacă nu a luat-o cu ea, adăugă Penelope din spatele lui.

- O, dragă, nu mi se pare corect, se plânse domnișoara Manford din spate. „Ce am spune dacă sora ta s-a întors pe neașteptate sau dacă va apărea Excelenta Sa?”

„Știi din ceea ce ți-am spus azi dimineață, Manny, că Henry are nevoie de ajutor”, a explicat Philip cu răbdare, „și scrisoarea aceea din această dimineață părea suspectă. Nu a venit prin corespondența obișnuită.”

„Este un lucru bun că am trecut prin hol când a sosit”, a adăugat Penelope. „Este probabil doar o invitație sau o notificare de la o croitoreasă”, a spus domnișoara Manford.

Între timp, Brutus a galopat pe lângă trio-ul certat și a început să se joace cu o minge de hârtie care stătea întinsă pe podea.

„Brutus, pleacă de acolo. Asta ar putea fi ”, a strigat Penelope, apucându-l de picioarele din spate și trăgându-l înapoi, în zadar.

"Ham!" a răspuns câinele, bucurându-se de joc și revenind din nou la ziar.

"Caine bun! Da!" A ordonat Philip, dar când Brutus nu a dat niciun semn de ascultare, a apucat botul câinelui și a încercat să-i forțeze maxilarele.

„O, binecuvântează-mi sufletul!” se plânse domnișoara Manford. „Vom fi cu toții descoperiți.”

Brutus a rezolvat problema observând un papuc în partea opusă a camerei. A abandonat hârtia pentru o pradă mai atractivă.

Penelope se năpusti asupra scrisorii, care era umedă, dar intactă și o netezi pe podea.

Philip îngenunche lângă ea să o citească. „Îi pare rău pentru noaptea trecută!” strigă el indignat. - După ce s-a purtat cu Henry de parcă ar fi o cameristă.

- O, dragă, spuse domnișoara Manford, nu cred că ar trebui să vorbești așa, dragă băiete.

„Este alunecos ca un șarpe”, a spus Penelope, „reamintindu-i că are datoria sa și apoi spunând că nu dorește să o menționeze”.

- Șerpii nu sunt alunecoși, a adăugat Philip fără relevanță, apoi a sărit în acțiune. „Haide”, a spus el, „trebuie să o urmărim”.

- În parc? Întrebă Penelope, cu ochii strălucind.

„Trebuie să ne asigurăm că el nu o răpește”, a spus Philip.

„Parcul este un loc foarte public, băiete dragă”, a spus domnișoara Manford. „Nu cred că sora ta va fi în pericol acolo. Dar cred că ar trebui să ne încredem în Excelenta Sa. ”

"Nu!" Philip și Penelope au strigat în cor împreună.

„Atunci poate Sir Peter”, a sugerat guvernanta lor.

"Peter!" Spuse Philip disprețuitor. „Ar alerga direct la Excelenta Sa și l-ar sfătui s-o bată pe Henry”.

"Domnul. Ridley?” Sugeră domnișoara Manford ezitantă.

Niciunul dintre gemeni nu a răspuns imediat. "Este atât de loial ducelui", a spus Penelope în cele din urmă. „Probabil că ar spune. Dar dacă răul va deveni mai rău, Manny, și avem nevoie de un bărbat, vom merge la el. Dar acum, hai să plecăm! ”

Gemenii s-au ciocnit în prag, domnișoara Manford era aproape la fel de dornică să părăsească o cameră în care simțea că nu are nicio treabă înăuntru, iar Brutus, văzându-și audiența plecând, a coborât în spatele lor, cu un papuc roz care îi atârna încă din gură.



\* \* \*

Ducele de Eversleigh se întorcea acasă dintr-o scurtă traba de dimineață. A intenționat să-și schimbe hainele de călărie într-o ținută mai potrivită pentru prânz la White s, pe strada St. James. În timp ce calul lui se învârtea prin parc, a conștientizat o agitație în fața lui. Părea să existe un număr mare de persoane și o mulțime de zgomot implicat. Pe măsură ce se apropia - un spectator interesat, dar care intenționa să-și păstreze distanța - a putut vedea că cineva era sus într-un copac, altcineva pe pământ dedesubt întinzându-și brațele, cineva întins într-o baltă de noroi în timp ce un cal fără călăreț dansa. În jur, cineva ținând cu ambele mâini lesa unui câine mare și lătrând cu voce tare, iar altcineva călare făcând nici o încercare de a prelua comanda situației. Aceștia păreau a fi principalii jucători. Erau mai mulți spectatori, totuși stăteau în picioare, inclusiv un polițist care flutura cu un baston, dar care părea nesigur pe al cui cap să-l pocneasca.

Câinele a fost cel care a dat de înțeles ducelui identitatea grupului. El și-a încetinit calul la pas de plimbare în timp ce se apropia și s-a apropiat de scenă cu toată nonșalanța celui pentru care o astfel de scenă este o apariție zilnică.

„Jos, Brutus, bătrâne”, a poruncit el cu o voce plictisită, iar uriașul canin, care a provocat o mare parte din agitație, conform părerii zgomotoase a celor din jur, a căzut pe loc și a găfâit puternic, ridicând ochii plini de adorare spre stăpânul său. Domnișoara Manford a fost eliberată de pericolul imediat de a avea bratele smulse din umeri.

„Phil, plănuiești să te alături celorlalți pe Terra Firma în această dimineață? Continuă Eversleigh, ridicându-și monoclul și privind în sus la cumnatul său cel mic, care se agăța de o ramură a unui stejar mare.

- Nu sunt blocat, domnule, se grăbi Philip să-l asigure pe Eversleigh. „Dar pisica aia este.” Arată spre o făptură mică, subțire și zgârcită, care se agăța patetic de o ramură. „Trebuie să mă mișc cu atenție, deoarece ramura devine destul de subțire acolo. Și, Pen, pentru a douăsprezecea oară, îndepărtează-te de acolo. Dacă o să cad, nu mă vei ajuta deloc, dar te voi turti ”.

- Sunt aici să prind pisiul, explică indignată Penelope.

„Băiețelul va cădea cu siguranță”, a avertizat o femeie bogată care purta un coș mare, acoperit, „și totul pentru o pisică răătăcită. Fa-l să se dea jos, domnule.

Eversleigh o ignoră. „Întoarce-te, Penny, până când este ceva de prins”, a sfătuit el. „Mergi mai departe, Phil. Ramura este suficient de puternică. ”

Majoritatea ochilor erau îndreptați spre mica dramă. Eversleigh și-a retras privirea; nu simțea că cumnatul său se află într-un pericol grav.

- Ai o problemă, Oliver? a întrebat el afabil, balansându-și monoclul în direcția vărului său, care deja se ridicase din noroi, dar care se uita în jos la pantalonii lui de culoare crem înnegriți complet, cu brațele întinse, neștiind prea bine cum să se curețe fără să se murdărească pe mâini. Se întoarse cu furie către duce.

„Dacă nu păstrați acel câine închis în casă și dacă nu exercitați un control mai mare asupra acestor pusti total nedisciplinați”, a spus el, tremurând vocea, „îl voi împușca”.

„Vai de mine”, a răspuns cu ușurință vărul său, „înțeleg din alegerea pronumelui folosit că te referi la câine, nu la gemeni, Oliver?”

Cranshawe se uită la el. „S-ar putea să te faci util și să-mi iei calul, Marius”, a spus el, „în loc să stai acolo sus, ca la poză”.

„Ah”, a spus Eversleigh, „cred că nu ai descălecat de bună voie, atunci, Oliver?” S-a îndreptat în mod îndatoritor în locul în care calul lui Cranshawe păștea acum liniștit pe iarbă și l-a condus înapoi la moștenitorul său, care își plesnea dezgustat pantalonii plini de noroi.

Eversleigh și-a îndreptat atenția asupra soției sale, care se uita atent la copac, unde Philip se afla acum la mai puțin de o lungime de braț de pisoii care tremura.

„Ești bine, iubirea mea?” întrebă el cu blândețe.

Ea îi întoarse o expresie impietrită. „Și de ce nu aș fi?” ea a întrebat.

„Ah, chiar așa”, a fost de acord. „Nu trebuie să iti faci griji, știi. Băieții sunt aproape invariabil mult mai în siguranța decât par pentru spectatorii adulți.”

"Stiu asta!" a ripostat ea disprețuitoare și a descălecat brusc după ce și-a scuturat piciorul de șaua laterală. „Stai, Phil!” a țipat ea. „Nu poți să te ții de pisică și să te întorci de acolo. Mă voi urca și îmi poți da mâna.”

Înainte ca spectatorii să aibă șansa să o descurajeze, ea se răsucise până la ramurile inferioare, cu fusta lungă și tot restul, deși trăgea cu nerăbdare de pălăria cu pană și o arunca la pământ.

- Hhmm..., doamnă, asta e treaba bărbatului, remarcă inefficient polițistul când era deja bine îndepărtată de pământ, dar toată lumea îl ignoră.

Când Henry a coborât din nou, cinci minute mai târziu, ținând pe un braț un pisoi care mieuna, cu fața plină de murdărie, tivul costumului sau atârând, îl găsi pe Marius chiar sub ea, în picioare.

„Dă pisoiul, Henry”, a poruncit el, iar ea s-a supus înainte de a avea timp să se gândească sa-l sfideze. L-a luat și i l-a întins imediat unei Penelope dornice. Apoi s-a întors, a ridicat brațele și și-a apucat soția de talie. El a lasat-o la pământ, astfel încât corpul ei să alunece pe lungimea lui. Se simțea bolnavă din punct de vedere fizic în timp ce se uita indignată în ochii lui strălucitori.

„Aș fi putut sări”, a spus ea în timp ce Philip făcea exact asta în spatele ei.

- Nu mă îndoiesc nici o clipă, dragostea mea, a fost de acord Eversleigh liniștitor, strălucirea din ochii lui adâncindu-se.

- Trebuie să arăt ca o ciudată, spuse ea încruntată.

„Cred că arăți destul de fermecător, dragostea mea, cu o pată pe nas și o crenguță în păr”, a comentat el apatic.

"Oh!" ea a spus. „Ei bine, ar trebui să fii recunoscător pentru crenguță, Excelența. Cel puțin nu comit acel păcat de moarte de a deveni din nou o doamna fără pălărie.”

"Excelenta!" Penelope smulse măneca lui Eversleigh, întrerupând o scenă interesantă. „Te rog, putem păstra pisoii? Sunt sigur că micuțul s-a răătăcit, iar eu și Phil vom avea grijă de el. Vă rog!"

„Ei bine”, a spus el, „pare să fie un lucru lipsit de mila să scapi de bietul lucru dintr-un singur pericol doar pentru a-l lăsa să moară de foame pe un teren ferm. Foarte bine, Penny.”

- O, mulțumesc, înălțimii tale, a țipat Penelope. „O voi numi Cleopatra.”

Eversleigh clipi. „După cum vei vrea”, a spus el cu toleranță, „dar nu reușesc să văd legătura”. Îl cercetă pe psoiul subțire, urât, roscat, prin monoculul său. „Cred că am oferit orașului Londra distracție suficientă pentru o dimineață”, a continuat el încet. „Văd că Oliver este de acord cu mine și s-a retras deja. Domnișoară Manford, puteți conduce această menajerie acasă? Phil, tu te ocupi de Brutus, dacă te rog. Iubirea mea?” El liniști calul lui Henry și, când ea se pregatea să-și puna piciorul încaltat cu ghetuta în mână lui, astfel încât să poată încăleca, el o apucă din nou de talie și o ridică fără efort în șa.

Henry simți urma mâinilor lui pe trupul ei tot drumul spre casă în timp ce călăreau unul lângă altul, făcând mici discuții. El nu a făcut nicio referire la faptul că ea fusese evident cu Oliver Cranshawe înainte ca farsa familiei să înceapă.

Activitățile de dimineață nu au fost uitate de niciunul dintre actorii din ea. Henry a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii în camera ei, după ce a anulat planurile pe care și le făcuse pentru a face o rundă de vizite. Avea de luat o decizie foarte serioasă și, deși știa care va fi acea decizie, părea să existe încă o mulțime de lucruri la care să se gândească.

Îl întâlnise pe Oliver în parc și vorbise cu el timp de cinci minute înainte de sosirea gemenilor și a domnișoarei Manford la fața locului. Oliver luase tonul scrisorii sale, profund apologetic, renunțând la orice responsabilitate pentru ceea ce spusese cu o seară înainte, pe motiv că băuse prea mult. Dar Henry își pierduse orice credință în cuvintele sale. El a pretins că are grijă de ea profund, că este îngrijorat de căsătoria ei cu „un bărbat ca Marius”. El dorea să o revadă, singur, pentru a se putea răscumpăra în ochii ei. Henry nu putea vedea decât adevărul. Iată un bărbat care-l ura pe soțul ei și care o ura pentru că era principala amenințare la adresa poziției sale de moștenitor al lui Marius. El dorea să o distrugă, astfel încât Marius să divorțeze de ea sau cel puțin să o repudieze. Oricare s-ar potrivi scopurilor lui Oliver. În orice caz, nu ar exista copii care să-l succedă pe ducele de Eversleigh. Iar Henry, cu naivitate copilărească, se lasase să fie o jucarie chiar în mâinile lui. O, de ce nu văzuse ea prin ipocrizia farmecului său? De ce nu se dusesse direct la Marius cu grijile ei asupra lui Giles?

Henry se aruncă cu fața în jos peste pat. Ea și-a framantat creierul pentru o soluție la dilemă, în afară de cea pe care încerca să nu o infrunte. Reușise să scape de orice angajament în această dimineață, grație apariției ciudate a gemenilor. Și asta a fost ciudat, acum când a ajuns să se gândească la asta. Ce făceau toți în parc la acea oră a dimineții? Nu erau de obicei la cursurile lor? Oricum s-ar fi întâmplat, fusese foarte recunoscătoare pentru distragere. Dar nu avea nicio speranță că Cranshawe va fi amânat pentru mult timp. A fost doar o chestiune de timp înainte ca el să o forțeze din nou la o întâlnire clandestină.

Henry se gândi să vorbească cu Giles, dar știa că nu va fi capabilă să facă asta pentru a-i distruge liniștea sufletească fratelui ei. Îl vedea frecvent și părea să fie destul de fericit. A făcut tururile sociale, dar i s-a părut că și-a învățat lecția. Nu se mai asocia cu mulțimea de dandy sălbatici care îl conduseră la jocuri de noroc și la cheltuieli iresponsabile. Dacă el avea din nou datorii, ea ar fi surprinsă. Cel puțin nu era niciun

semn de la el. O trata cu afecțiune deschisă. Henry fusese aproape de fratele ei toată viața. Ar fi știut dacă ceva îl tulbură. Nu, nu putea merge la el cu dilema ei.

De fapt, nu exista decât o singură ieșire, recunosc Henry cu un oftat. Își sprijini bărbia de mâini și se uită posomorât la cuvertura din brocart a patului ei. Cumva, trebuia să obțină banii pentru a rambursa împrumutul către Cranshawe. Abia atunci ar fi eliberată de acel om oribil. Și, din păcate, exista o singură modalitate de a obține banii, cu excepția cazului în care ea i-ar fi cerut lui Marius. Din moment ce ar prefera să moară decât să meargă la el acum, va trebui să meargă la un cămătar.

Chiar gândul a umplut-o de teroare. Auzise multe povești despre soarta tinerilor care erau destul de neînțelepți pentru a intra în ghearele cămătarilor. (Se părea că doamnele nu mergeau niciodată la ei.) Povestea era că, odată ce un bărbat a împrumutat bani, nu i-a mai rambursat niciodată. Toți banii pe care i-a putut strânge împreună s-au îndreptat spre achitarea dobânzilor paralizante la împrumuturile lor.

Dar Henry a trebuit să pună aceste povești în spatele ei. Chiar nu a avut de ales, decât dacă a vândut sau amanetat unele dintre bijuteriile ei. Se gândise să facă asta, dar știa că oricărui obiect valoros pe care îl posedă i s-ar descoperi lipsa imediat. Marius, spre deosebire de mulți soți, a însoțit-o la majoritatea evenimentelor de seară. Și el a observat întotdeauna ce purta ea. El sugera frecvent bijuteriile care ar completa complet alegerea ei în ce privește hainele pe care le purta. Știa că nu-l va putea înșela. Nu, trebuie să meargă la un cămătar. Își aminti numele și direcția celui pe care Giles plănuise să îl viziteze. Era ironic faptul că ea, care fusese atât de fermă să nu împrumute bani în acest fel, se hotărâse acum să facă ea însăși același lucru!

Henry se repezi hotărât de pe pat. Din moment ce nu exista altă alternativă și din moment ce ea își hotărâse gândurile, nu se putea câștiga nimic prin întârziere. Ar pleca imediat. Ea a presupus că Marius era plecat de acasă în acest moment al zilei. Era sigură că gemenii trebuie să fie în sala de școală, mai ales după escapada lor de dimineață. Își putea îndeplini misiunea fără ca cineva să știe.

Ea și-a căutat în dulap în grabă cele mai modeste haine pe care le deținea. Împinsă într-o parte, a găsit o mantie gri, pe care o purta de ani buni la Roedean. Nu-și putea imagina cum scăpase epurarea pe care Betty o făcuse pe hainele ei vechi. A tras-o de la locul ei și a ales cea mai simplă bonetă pe care a putut să o găsească, una maro care părea destul de plictisitoare odată ce a scos panglicile verzi care o împodobeau.

Henry se uită la oglindă înainte de a părăsi camera. Și-a încrețit nasul cu oarecare dezgust la imaginea foarte neprețuită pe care a făcut-o, învelită în întregime în gri și maro. Împinse o buclă castanie mai departe sub marginea capotei, își luă saculețul și ieși hotărâtă din cameră. A coborât scările din spate și s-a lăsat să iasă din ușa laterală și printr-o poartă din spate care ducea la o bandă îngustă folosită de comercianți.

Cu capul aplecat, Henry s-a grăbit să meargă până a ajuns pe un bulevard. Mergea brusc o oarecare distanță, amestecându-se cu mulțimile de oameni când acestia nu pareau să acorde siluetei ei grăbite o a doua privire. Un singur strengar părea în vreun fel interesat. El părea să o urmeze, ducându-se în ușă și în spatele altor pietoni pentru a evita să fie văzut, deși ea nu se uită nici măcar o dată înapoi. Când, în sfârșit, a urcat un taxi și a urcat înăuntru, strengarul a fugit în spate. S-a agățat de un drug din spate când vehiculul s-a îndepărtat.

Henry s-a înșelat. Ducele de Eversleigh nu era departe de casă în acea după-amiază. În timp ce ea o scăpa din casă, el a fost închis cu James Ridley în biroul său. Fusese acolo de ceva vreme, parcurgând cu secretarul sau o grămadă de hârtii de afaceri care sosiseră din moșiile sale prin poșta de dimineață. În cele din urmă, se ridică în picioare, se întinse și se îndreptă spre rafturile de cărți, unde stătea sprijinindu-și greutatea de un cot.

- Ah, ai facturile soției mele aici, James? a întrebat el apatic.

- Începând din această săptămână, Excelenta? Întrebă Ridley, ridicându-și privirea uimită.

Se gândi Eversleigh. - Sunt plătite toate, James?

- Da, Excelenta, răspunse Ridley. „M-ai instruit mereu să fac asta”.

- Chiar așa, spuse Eversleigh, inspectându-și unghiile prin capace pe jumătate închise. „A fost vreuna dintre ele excesiv de mare?”

Se gândi Ridley. „A fost o factură de croitorie pentru aproape trei sute de lire sterline săptămâna trecută”, a spus el neliniștit.

Ducele îl privi cu fermitate. „Nimic mai mare?” el a întrebat.

„Nu, Excelenta”.

Eversleigh se ridică, examinându-și ghetetele.

După câteva clipe de respect, Ridley și-a redat atenția asupra ziarelor din fața lui. A ridicat din nou privirea când a vorbit angajatorul său.

- A existat vreo datorie pentru jocuri de noroc, James?

- Vrei să spui a Excelentei Sale? a întrebat Ridley. "Nu."

„Hmm”. Ducele a tăcut din nou. Apoi s-a uitat atent la secretarul sau. - Îți petreci prea mult timp în acest birou, James, spuse el cu amabilitate. „Nu este bine pentru sănătatea ta, dragă băiete. Iesi afara și fă ceva pentru mine.”

"Harul Tău?"

"Afla dacă soția mea datorează sau a datorat o sumă mare de bani cuiva în - ah, da-mi voie să văd - în ultima lună sau cam așa ceva."

Ridley arăta îngrozit. „Cum să fac asta?” el a întrebat.

Eversleigh se uită dur la el. „Ești un tânăr întreprinzător căruia îi place o provocare, James”, a spus el apatic. „Sunt sigur că vei găsi o cale.”

James Ridley nu a răspuns.

- Și James, continuă ducele.

"Excelenta?"

„Acest lucru trebuie făcut discret și în cea mai strictă încredere.”

- Bineînțeles, înălțimea voastră.

Eversleigh a scos un fir de praf din mâneca hainei și s-a împins în poziție verticală. „Am văzut destul de mult din aceste patru ziduri pentru o zi”, a spus el. „Voi ieși în căutarea unor distracții. Iti sugerez să faci la fel, dragă băiete.”

James Ridley se uită consternat la angajatorul său care se retrăgea fără grabă prin prag.

\* \* \*

Henry se înșelase și în ceea ce privește gemenii. Deși domnișoara Manford și Penelope erau într-adevăr în sala de școală, Phil nu era. Cei trei organizaseră o conferință după întoarcerea lor din parc.

„Ei bine, cu siguranță nu am aflat nimic nou”, a spus Philip. „Dacă n-ar fi fost acea pisică proastă care s-ar fi blocat în acel copac, am fi putut să ne apropiem suficient de mult încât să fi auzit ceva util”.

- Este puțin probabil, dragă, a spus practic domnișoara Manford, din moment ce domnul Cranshawe și sora ta erau călare și se mișcau. Ne-ar fi văzut cu siguranță dacă am fi încercat să ne apropiem”.

- Ne-am fi putut mișca în spatele copacilor, a spus Philip, oftând de ocazia pierdută.

"Ei bine, cred că totul a funcționat bine", a spus Penelope, mângâind spatele pisicii în timp ce îi înfunda capul într-o farfurie cu lapte. „Cu siguranță am salvat-o pe Henry de tot ceea ce îi plănuiseră «dinții». Și, în plus, dacă Cleopatra nu s-ar fi blocat în copac, nu am fi găsit-o niciodată.

- Ei bine, cred că ar fi bine să fim cu ochii pe Henry douăzeci și patru de ore pe zi, spuse Philip melodramatic. „Nu am încredere în acel om”.

- Sunt sigura că exagerezi, dragă băiete, spuse domnișoara Manford. „La urma urmei, este un domn.”

„Manny, domnii sărută doamnele în public?” a întrebat Philip disprețuitor.

Domnișoara Manford a refuzat să răspundă. Ea a roșit în schimb.

"Cred că totul va fi bine pentru astăzi", a spus Penelope, adunând pisica în poală și continuând să-și mângâie spatele. „Excelenta Sa o duce la operă diseară, nu-i așa?”

- Trebuie să o urmărim până atunci, insistă Philip. „A mers în camera ei după prânz.”

„Astăzi nu am avut lecția de istorie”, a protestat domnișoara Manford.

„O, Manny, pot să iau cartea cu mine și să citesc în timp ce mă uit”, a spus Philip. „Vii, Pen?”

„Cine trebuie să aibă grijă de Cleopatra?” ea a întrebat. „Bietul lucru mic se simte atât de ciudat, iar Oscar a fost atât de nepoliticos cu ea.”

„Ei bine, ea miroase puțin, Pen”, a spus fratele ei. „Atunci voi merge singur.”

Philip, în adevăratul spirit al dramei situației, așa cum a văzut-o, s-a dus mai întâi în camera lui și s-a schimbat în hainele de copil zdrenturos pe care le purtase cu o seară înainte, apoi a intrat în vârful picioarelor în camera goală de vizavi de cea a lui Henry. Se așeză într-un scaun de pe care putea vedea marginea mânerului ușii ei prin ușa camerei sale, pe care o lăsă ușor întredeschisă.

Astfel, Philip a văzut-o pe Henry plecând din casă și a fost gata să o urmeze. A făcut-o fără ezitare. Era evident pentru el, de îndată ce îi văzu ținuta neobișnuit de mohorâtă și de îndată ce se întoarse în direcția scărilor din spate, ca se afla într-o misiune secretă. El n-a pierdut-o din ochi nici o clipă până când a luat o birja. Pentru o clipă, Philip a fost alarmat. A crezut că o va pierde. Din fericire, a existat timp după ce Henry s-a urcat în trăsură și înainte ca aceasta să se îndepărteze pentru ca el să alerge înainte și să se lege în spate. Șoferul nu a observat și niciunul dintre trecători nu părea să considere acțiunile sale suficient de ciudate pentru a declanșa orice alarmă.

## CAPITOLUL 11

Henry a stat în camera ei mai târziu în aceeași după-amiază, arătând roșie la fata, dar triumfătoare. Era la un escritoire mic, scriind o scrisoare. O mică colecție de foi de hârtie mototolite care o înconjura pe podea a arătat că cuvintele scrisorii nu veneau cu ușurință. De data aceasta părea mulțumită. Ea și-a semnat numele cu o înflorire, a scuturat hârtia pentru a usca cerneala și a recitit ceea ce scrisese.

*Dragă domnule Cranshawe* (scrisesse ea, după ce aruncase ideea de a-l numi Oliver),

*Acum pot să-mi rambursez datoria față de tine. Îți mulțumesc din toată inima pentru că m-ai ajutat să ies dintr-o dificultate. Veți găsi trei mii de lire sterline incluse în acest pachet.*

*Rămân prietena ta recunoscătoare,*

*Henrietta Devron*

Da, a fost destul, a decis ea. Nu avea nevoie să spună mai multe. A existat doar combinația corectă de recunoștință și rezervă. A împăturit scrisoarea, a strecurat-o în pachet cu bancnotele și a legat pachetul în siguranță cu panglică. A sunat la Betty.

„Betty”, a spus ea când servitoarea ei a intrat în cameră câteva minute mai târziu, „care lacheu este cel mai de încredere pentru a face un comision secret și important? Henry nu-i ascunse cuvintele. Aflase din experiență că Betty îi era devotată și că se putea avea încredere pentru a-i păstra secretele.

Betty nu a ezitat. - Robert, înălțimea ta, spuse ea.

"Bun. Îl vei trimite la mine?" A rugat Henry.

În decurs de zece minute, Robert fusese trimis la reședința lui Oliver Cranshawe cu pachetul. Lacheul avea instrucțiuni stricte să-l livreze în mâinile lui Cranshawe însuși sau, în caz contrar, în mâinile valetului său personal. Nu trebuia să aștepte un răspuns.

Henry a răsuflat ușurată când fapta s-a încheiat în cele din urmă. Ce sentiment delicios de libertate era în sfârșitul ieșirii din ghearele lui Oliver. Probabil că ar fi fost furios să o vadă alunecându-i printre degete, se gândi ea posomorâtă. Dar cu greu putea refuza banii. Și cu acea datorie rambursată, ea nu ar mai fi obligată să sară ori de câte ori el pocnea din degete. De fapt, a decis ea, nu va avea nevoie nici măcar să fie civilizată față de bărbat. Marius ar fi încântat să vadă că prietenia lor s-a răcit în cele din urmă. Nu că ar fi avut vreun interes să-i facă plăcere soțului ei! Mâinile ei se încolăciră în pumni, în timp ce se gândea din nou la abandonul ei față de iubirea lui cu o seară înainte și la respingerea lui rece a dimineții.

Henry a chemat-o din nou pe Betty și i-a adus apă caldă în camera ei pentru o baie. S-a relaxat în apă în timp ce Betty și-a întins rochia de seară din satin și dantelă turcoaz pe patul din spatele ei. Pentru moment s-a simțit relaxată. Se putea pregăti pentru cină și operă aproape cu o inimă ușoară, deși ar fi dificil să petreci o seară întreagă în strâns contact cu Marius. Dar cel puțin, s-a gândit, cu un zâmbet mic de amuzament autentic, că va avea satisfacția de a ști că el nu se distrează. Marius și muzica nu s-au amestecat fericit împreună.

Măine avea să se gândească la noile ei probleme, căci, adevărat de spus, pur și simplu schimbase o dificultate urâtă cu alta. A încercat să nu se gândească la relațiile sale de mai devreme în acea după-



amiază. Se simțise îngrozită când trasura ajunsese pe străzi înguste și murdare pline de tot felul de gunoaie și mirosuri respingătoare. Ușile și marginile drumului fuseseră aglomerate de oameni dezordonați și cu aspect murdar și copii zdrențuiți. Când trăsura s-a oprit, nu știa ce să facă pentru câteva clipe. Dar, amintindu-și că era Henry Devron și nu se temuse niciodată de nimic de mult timp, a ieșit hotărâtă din trăsură cu ajutorul vizitiului, l-a instruit să o aștepte, și-a tras umerii și s-a aplecat asupra unui grup mic femei bârfind într-o ușa.

Au ramas uimite la vederea hainelor ei fine (pelerina cenușie și boneta maro păreau destul de mohorâte pe strada Curzon, dar nu aici), dar o îndreptaseră destul de ușor către camerele de la primul etaj ale cămătarului. Le oferise fiecăruia un șiling pentru ajutor și fusese urmată de priviri cu gura deschisă către ușa întunecată a destinației ei.

Henry se cutremură acum în cadă, amintindu-și de scările întunecate și murdare și de omulețul zâmbitor și sinistru care îi deschise ușa după ce bătuse doar o dată și o invitasă într-o cameră murdară a cărei ușa continuase să o încuie. Totuși, interviul nu se dovedise atât de dificil pe cât se așteptase. Omulețul fusese destul de dispus să-i împrumute banii, mai ales când știa cine este ea (ea hotărâse să nu mintă, crezând că va fi mai de acord să facă afaceri cu o ducesă decât ar face-o cu o domnișoară nimeni). Henry semnase cu nerăbdare hârțiile, deloc descurajata de rata dobânzii, pe care ea nu o înțelegea. Singurul moment urât venise când cămătarul ceruse un angajament de securitate.

„Dar nu am nimic!” protestase ea. „Trebuie să ai încredere în mine.”

„Dar, desigur, ca am încredere în tine, Excelenta”, spusese omulețul, zâmbind tot timpul. „O astfel de doamnă fermecătoare trebuie să fie sinceră. Dar vezi, draga mea, nu lucrez pentru mine. Superiorul meu este un om dur, un om dur.”

- Nu te cred, declarase Henry fierbinte și nici prea înțelept.

„O, dar, draga mea, este un fapt”, spusese omulețul, frecându-și mâinile, și rânjetul său nu se clătină niciodată. „Dar pentru o doamnă atât de drăguță și măreață, o simplă dovadă. Ce bijuterii ai, draga mea?”

"Nici una!" a fost răspunsul prompt al lui Henry. „Și poșeta mea este aproape goală, domnule. Dacă aş avea de lăsat avere ca garanție, aş fi aici împrumutând bani?”

„O, dragă, o domnișoară atât de plină de spirit”, spusese el. „Porți inele, doamnă. Unul dintre ei va servi scopului. Vedeți doar un simbol.”

Ochii lui Henry se măriseră. „Nici nu poți să te gândești să-l ai”, a spus ea, aruncând o privire spre brățara de aur de la mână stângă și la safirul din dreapta. Era de neimaginat să promita verigheta. Celălalt aparținuse mamei ei și fusese lăsată lui Henry. De când mâinile ei crescuseră suficient de mari, Henry îl purtase. Nu l-a îndepărtat niciodată.

În cele din urmă, ea a promis inelul de safir. Acum îi părea rău uitându-se la mână ei plină de săpun și văzând-o goală. De dragul ei, ura să fie fără el. Poate mai important pentru prezent, îi era teamă că Marius va remarca că lipsește și îi va cere o explicație. Ar fi putut la fel de bine să-și amaneze mai multe bijuterii pentru întreaga sumă, reflectă posomorât.

Dar ea a scuturat întunericul. S-ar gândi la niște explicații pe care să le dea lui Marius. Și în seara asta urma să-și sărbătorească libertatea de Oliver Cranshawe. Măine și-ar face griji pentru noile ei datorii.

\* \* \*

Domnișoara Manford, în sala de școală, dădea dovadă de fermitate neobișnuită.

„Nu, dragii mei”, spunea ea, „nu putem rezolva noi înșine această chestiune. Biata dragă ducesă trebuie să aibă probleme groaznice dacă a recurs la apelarea unui împrumut de bani. Am auzit că sunt oameni îngrozitori ”.

- Dar putem să o urmărim, Manny, protestă Philip. „Atâta timp cât unul dintre noi rămâne aproape, nu poate fi în pericol. Am rămas în afara casei în timp ce Henry era înăuntru. Plănuiam să-i stârnesc pe acei oameni pe stradă și să plâng cu voce tare că sora mea a fost răpită. Aș fi speriat vechea lipitoare a banilor. ”

- Cred că nu, dragă băiete, spuse domnișoara Manford. „Acei oameni s-ar fi ferit de necazuri, ai putea să fii sigur de asta. Nu, trebuie să apelăm la ajutorul cuiva care poate oferi o asistență reală dragii noastre Hen - adică Excelentei Sale ”.

„Ei bine, nu ar fi mers niciodată acolo dacă ar fi simțit că s-ar fi putut îndrepta către duce”, a spus Penelope. „Și nu pot înțelege de ce. Mi se pare atât de bun. Brutus, vei înceta să o mai lingi pe Cleopatra peste tot? O va lua raceala. ”

În cele din urmă s-a decis ca doi adulți să fie consultați.

Domnișoara Manford a declarat că a doua zi va vorbi cu domnul Ridley; Philip și Penelope trebuiau să-l cheme pe Giles și să-i spună povestea. Niciunul dintre ei nu a fost dispus să caute ajutor de la Sir Peter Tallant.

Ducele și ducesa de Eversleigh au luat masa singuri în acea seară și, prin urmare, au ajuns în loja lor privată la operă cu zece minute înainte de începerea spectacolului. Henry își lăsă ochii să se apropie de galerie, care era deja aglomerată de dandy zgomotoși cu aspect exotic. I se părea evident că foarte puțini dintre ei ieșiseră la opera din dragoste de muzică. Erau acolo pentru a le face ochi dulci doamnelor din loje și pentru a-și etala penele masculine în fața lor. Ocupanții lojelor păreau la fel de dotori să facă aceleași lucruri. Au fost acolo să vadă și să fie văzuți. Câți dintre ei și-ar aminti mai mult decât numele operei odată ce s-a terminat?

Henry zâmbi în sinea ei. Opera și artistul ei ar fi subiectele conversației politicoase a doua zi. Toată lumea ar fi un critic expert. Zâmbetul a dispărut când a întâlnit privirea lui Oliver Cranshawe de peste drum. Împărțea o loja cu Suzanne Broughton și alte două cupluri, observă Henry dintr-o privire grăbită. El zâmbi și se înclină în direcția ei. Henry își înclină capul rigid în schimb. Nu arăta deloc ca un bărbat care tocmai pierduse un război, a meditat ea. Îl simți pe Marius lângă ea inclinandu-si capul în

direcția unei doamne Broughton zâmbitoare. Henry, fără să dea niciun semn vizibil că ar fi observat schimbul, și-a dorit din toată inima ca femeia să nu fie la distanță, astfel încât să poată scoate zâmbetul de pe fața ei frumoasă cu unghiile.

Mâna lui Eversleigh se întinse și o luă pe cea dreaptă în a lui. „Nu ți-am spus cât de drăguță arăți în seara asta, dragostea mea”, a spus el, îndreptându-și atenția spre ea. „Este o rochie nouă, nu-i așa?”

„Da”, a spus ea și pentru prima dată s-a pierdut după cuvinte. Sângele îi bătea în cap în timp ce încerca să scoată mâna fără inel din strânsoarea lui, fără să o smulgă și să atragă o atenție nejustificată.

„Unde este inelul tău?” întrebă el și Henry îi lăsă mâna să cadă moale în a lui.

„Ce inel?” întrebă ea, ridicându-și privirea spre el și îmbujorându-se, furioasă după propriul răspuns.

Ochii lui leneși și albaștri s-au uitat în ai ei și pleoapele au căzut mai departe deasupra lor. - Safirul mamei tale, adică Henry, spuse el încet. "Unde este?"

„Oh, inelul acela !?” spuse ea cu o strălucire falsă. „L-am scos în seara asta. Nu se potrivea cu ținuta mea, după cum poți observa. ”

S-a uitat din nou în jos spre parter și i-a zâmbit scurt unui curtezan care avea un monoclu îndreptat în direcția ei. Simțea privirea soțului ei în timp ce poposea asupra ei. „Un inel de safir nu se potrivește cu turcoazul rochiei tale?” el a spus. „Henry, dragostea mea, trebuie să fii daltonista.”

Ea nu a răspuns.

„L-ai pierdut?” a persistat.

- O, nu, spuse ea cu un râs îngrozitor care părea fals chiar și pentru propriile urechi. "Îmi amintesc acum. L-am dus la o bijuterie pentru a-l verifica. Nu a fost niciodată verificat, știi, și mi-a fost teamă că piatra ar putea cădea. Ar trebui să fiu groaznic de supărata, să știi, dacă l-aș pierde. Este singura amintire pe care o am despre Mama. Urăsc să fiu fără el pentru o vreme, dar părea ...

„Șșș, dragostea mea”, a spus Eversleigh cu blândețe, strângând mai cald mâna pe care o mai ținea, „orchestra este pe cale să înceapă să cânte”.

Henry simți că inima ei încetinește treptat la un ritm normal în timp ce încerca să se concentreze asupra uverturii pe care o cânta orchestra. Dar a fost inconștientă de ceva timp conștientă că soțul ei o privea în continuare.

Tinerii ei admiratori obișnuiți au venit să-i aducă omagii lui Henry în timpul primei pauze. Eversleigh a rămas cu ea până când verișoara sa, Althea Lambert, cu o escortă, a sosit în vizită. Apoi s-a îndepărtat, lăsându-i pe tineri să vorbească.

Au trecut doar câteva minute până când Oliver Cranshawe a apărut în careu. Henry era îngrozită; nu crezuse că va avea tupeul. Poate că nu primise încă scrisoarea ei și banii, se gândi ea.

- Althea, a spus el după ce s-a aplecat deasupra mâinii lui Henry și a sărutat-o, cât de încântător să te văd. E, cred că Lady Melrose te-a căutat acum o clipă. Ceva în legatura cu o intalnire, cred? "

- Oh, acesta va fi micul dejun venețian, a spus Althea, luminându-se vizibil. „Da, într-adevăr, mi-a sugerat să fiu gazdă alături de fiica ei. Vino, domnule Rawlings, hai să mergem imediat la ea ”.

Domnul Rawlings și-a condus cu sânguință protejată și Henry a rămas momentan singura cu Cranshawe. Ceilalți trei bărbați din loja erau adânciți în conversații despre o cursă de cai care urma să fie condusă în după-amiaza următoare.

„Ați primit pachetul meu, domnule?” Întrebă Henry cu înghet, hotărând că cel mai bine ar fi să plece la atac.

- Da, într-adevăr, verișoară, spuse el, oferindu-i tot beneficiul celui mai fermecător zâmbet al său. „Cât de încântător să știu că ai reușit atât de curând.”

„Da, ei bine, ți-am spus că ar trebui să ti-i rambursez de îndată ce pot”, a spus ea.

- Totuși, mă întreb cum te-ai descurcat atât de curând, Henry, spuse el. „Sper că nu ți-ai pierdut încrederea în prietenia noastră și te-ai îndatorat altcuiva.”

- Asta nu vă preocupă, domnule, spuse ea cu sufletul la gură. „Tot ceea ce te privește este că ai recuperat suma totală pe care mi-ai împrumutat-o.”

Sprâncenele i se ridicară surprinse. - O, da, aproape, spuse el. „Bineînțeles, nu voi face presiuni pentru restul, dar apoi te-am asigurat că nu a fost nici o grabă pentru a rambursa principalul.

"Ce a mai rămas?" Întrebă Henry slab.

Părea nedumerit. „Dar am pierdut bani în timp ce cei trei mii erau în posesia ta”, a explicat el. „Trebuie, desigur, să recuperez dobânda. Dar nu vreau să-ți faci griji în capul tău draguț, Henry. Nu este deloc grabă. De fapt, aș fi destul de dispus să raman în pierdere dacă ti-ar plăcea să mă răsplătești, hmmm..., într-un alt mod. ”

"Ce vrei sa spui?" ea a șoptit.

El a zâmbit direct în ochii ei în timp ce răspundea. - O noapte cu tine, Henry.

Gura lui Henry se deschise. "Unde?" întrebă ea naiv.

Zâmbetul se lărgi. - În pat, evident, draga mea.

Henry a fost salvata de rusinea de a fi văzuta sărind în picioare și lovindu-i fața domnului Cranshawe în acel cadru îngrozitor de public. În timp ce era pe punctul de a răspunde la impuls, a fost conștientă că Eversleigh pășea înapoi în loja. Ochii lui i-au găsit fața imediat și și-au prins expresia. Pleoapele i-au căzut peste ochi în timp ce se plimba înainte.

„Ah, Oliver, băiețică dragă”, a spus el apatic, „devii destul de străin în aceste zile. Pare destul de mult de când te-ai invitat la micul dejun.

„Am avut impresia distinctă că nu am fost binevenit ultima dată când am venit, Marius”, a spus Cranshawe, cu o voce ușoară.

Eversleigh își ridică monoclul și își privi moștenitorul fără grabă prin el. "Intr-adevar?" el a spus. „Ce ți-a putut da acea impresie? Ridley era acolo, nu-i așa? Nu-mi amintesc că a fost nepoliticos cu tine. A rămas însă problema unui ziar, nu-i așa, dragă omule? Este încă acolo; poti sa vii sa ti-l iei ”.

A lăsat din nou monoclul să cadă în piept.

- Ești prea amabil, vere, spuse Cranshawe printre dinți.

- Deloc, deloc, dragă, a spus Eversleigh. „Trebuie să-mi oferi mie și soției mele onoarea companiei tale, știi. De fapt, dragă băiete, trebuie să insist să-ți anunți vizitele, astfel încât să nu fiu lipsit de plăcere. ”

- Al doilea act este pe cale să înceapă, mormăi Cranshawe, ridicându-se în picioare și plecându-se cu rigiditate. "Excelenta?"

Henry dădu din cap, dar ea nu ridică privirea. Ceilalți trei domni s-au înghesuit și ei pentru a-și lua rămas-bun.

În timp ce Henry își întoarse scaunul cu fața din nou pe scenă, Eversleigh o luă de mână și o puse pe mână.

„Aș vrea să plec”, a spus ea, cu ochii atinți pe scenă. „Te rog să mă duci acasă, Marius.”

- Nu, dragostea mea, răspunse el cu blândețe. „Trebuie să fim văzuți că stăm aici și ca ne place să fim unul în compania celuilalt.”

Cuvintele lui bâzâiau în mintea lui Henry în timp ce muzica și cântatul o acopereau. La ce se referea? Se vorbea deja despre ea și Oliver Cranshawe? Încerca Marius să o avertizeze?

\* \* \*

Ducele de Eversleigh a intrat în biroul secretarului său în dimineața următoare înainte de prânz. Era încă îmbrăcat în haine de călărie.

„Ah, James”, a spus el, „cât de previzibil ești, dragă omule. Poți oricând să se bazeze omul ca te găsește aici. ”

- Ei bine, îmi plătești să lucrez aici în timpul zilei, Excelenta, a răspuns Ridley cu răbdare.

„Chiar așa, dragă băiete”, a fost de acord Eversleigh, „deși parcă îmi amintesc că ți-am dat ieri o misiune care ar fi trebuit să te țină plecat prin oras.”

„Am făcut tot posibilul în această misiune”, a răspuns secretara sa, „și a dracului de greu a fost, domnule, dacă mă scuzați că am spus asta”.

- O, cu siguranță, James, răspunse ducele, fluturând o mână aerisită în direcția sa. „Și ce ai descoperit?”

"Nu pot găsi nici o urmă a vreunei datorii suportate de Excelenta Sa care nu a fost trimisă aici", a spus Ridley.

Eversleigh îl privi gânditor. - Hmm, spuse el. - Ești sigur că informațiile tale sunt complete, James?

Ridley ridică din umeri. „Am vorbit cu persoanele cu cea mai mare șansă de a ști despre datoriile legate de jocuri de noroc”, a spus el.

„Soției mele îi lipsește un inel pe care aproape niciodată nu-l scoate din deget”, a spus Eversleigh aproape în sinea lui, plimbându-se pentru a lua poziție în locul său preferat, un cot sprijinindu-l pe un raft de cărți.

- Poate că l-a amanetat, Excelenta?

„Cred că nu”, a răspuns angajatorul său. „Am vizitat cei mai probabili bijutieri în această dimineață, pe tot, și niciunul dintre ei nu știe despre asta. Nu, James, cred că trebuie să fi fost gajat pentru o sumă mare.”

„Nu e cămătar, Excelenta?”

„Sper că nu, dragă băiete. Poate că moștenitorul meu o are. El o are în puterea sa, sunt sigur.”

- Crezi că i-a împrumutat bani? a întrebat Ridley.

- Mă tem, răspunse ducele. „Cel puțin este speriată, iar soția mea nu se sperie ușor. Mi-aș dori să știu de ce are nevoie de bani.”

- Eu - cred că aș putea avea răspunsul, spuse Ridley, mutându-se neliniștit pe scaun.

Eversleigh îl privi pătrunzător. „Ei bine, varșă, dragă omule!” el a spus.

„Am descoperit că fratele ei, Grace, domnul Giles Tallant, avea datorii destul de mari de jocuri de noroc cu ceva timp în urmă.”

"Cât de mare?" întreabă ducele.

- În jur de trei mii de lire sterline, cred, domnule.

Eversleigh fluieră. „Cățeluș imprudent!” el a spus. „Mă îndoiesc că fratele său îi permite suficient de mult să plătească asta. Și aceste datorii au fost plătite, James?”

„Da, înălțimea voastră”, a răspuns Ridley, „pe deplin”.

- Ah, a comentat Eversleigh, îndreptându-se și bătându-și cizmele cu cravasa de călărie. „Cred că voi vedea dacă cumnatul meu ar dori să împartă prânzul cu mine la White. Ia o pauză în curând, James. Prea multă muncă nu poate fi bună pentru sănătate.”

„Pauza mea de prânz va începe peste o jumătate de oră”, a explicat Ridley dispariției angajatorului său.

Henry și-a petrecut dimineața în camera ei, rupând rutina obișnuită de a călări devreme. Se simțea foarte aproape de disperare. Se părea că totul merge prost în jurul ei. Noua datorie față de camatar arăta ca o problemă insurmontabilă acum în lumina dimineții. Henry a făcut câteva calcule în cap și apoi pe hârtie pentru a se asigura că nu a făcut o greșală. Dacă și-ar economisi cea mai mare parte din

alocație în fiecare lună, ar fi în măsură să ramburseze puțin mai mult decât dobânda împrumutului său. Nu avea cum să fie eliberată vreodată de toată datoria. Asta însemna că nu-și va recupera niciodată inelul. Absența lui ar fi o mare pierdere pentru ea. Mai important, ea nu știa cum îi va răspunde lui Marius dacă acesta o va întreba din nou, și cu siguranță el o va face. În curând, el va cere să afle numele bijutierului căruia îi daduse inelul pentru a fi verificat.

De fapt, se băgase într-o mizerie teribilă și se pare că pentru nimic. Oliver insistă încă că îi datorează dobânzi pentru împrumutul lui. El nu spusese, iar ea nu întrebese cât de mult era. Dar avea impresia distinctă că suma era nelimitată. Chiar dacă ea ar ieși acum și și-ar amaneta cea mai prețioasă bijuterie și ar trimite banii către Cranshawe, el ar pretinde că nu ar fi suficient. Și cum ar putea să se certe? Nu a existat un acord scris.

Henry se gândi la cuvintele sale din noaptea precedentă și își încleștă pumnii. Cum îndrăznește să îi propună așa ceva atât de deschis? El o privise chiar în ochi în timp ce vorbea și el și zâmbea cu acel zâmbet fermecător care o dezarmase atât de mult când l-a întâlnit prima dată. Oricine ar privi în loja lor ar fi presupus că îi face un compliment fastuos. Șobolanul! Henry s-a gândit să îi faca jocul. Dacă ar fi fost de acord să-l întâlnească într-un loc privat și să-și stabilească un plan de răzbunare? S-a gândit cât de satisfăcător ar fi să se duca la el cu pumnii, să-i rupa nasul acela frumos, acvilin și să sparga pentru totdeauna acel zâmbet impecabil. A oftat. Cât de provocator era să fii femeie, să știi că există limite la puterea ta. Ea a luat în considerare utilizarea unei cravase de călărie ca armă, dar aceasta era prea riscantă. Fără îndoială, ticălosul era suficient de puternic pentru a i-o smulge din strânsoare. Nu, întreaga schemă era prea riscantă, a decis ea. Cu excepția cazului în care ar putea fi sigură că-l va copleși, ar fi în pericol grav odată ce el ar fi obținut stăpânirea. El era deja hotărât să-i distrugă nu numai reputația, ci și persoana. Se cutremură, gândindu-se ce morman de lipsa de demnitate va aduna dacă ar fi și el înfuriat.

Ce trebuia să facă, atunci, când a auzit de Cranshawe? Nu-l putea plăti și nu-l va întâlni. Singura altă alternativă părea să fie să-l confrunte pe Marius. Îi era greu să înțeleagă acum de ce nu se dusesse la el la început, sau cel puțin imediat ce începuse să aibă îndoieli cu privire la integritatea lui Oliver. Ar fi fost atât de ușor atunci și, cu siguranță, s-ar fi putut gândi la un mod de a nu-i scăpa numele lui Giles. Cu toate acestea, nu se dusesse la soțul ei și acum era cu siguranță imposibil să o facă. În cel mai bun caz, Marius ar considera-o nebună și încăpățânată, iar el avea dreptate. Dar nu ar fi putut-o respecta sau iubi niciodată. În cel mai rău caz, el ar refuza să creadă că ea nu fusese mai implicată cu Oliver decât ea. Era deja suspect. Cum l-ar putea convinge vreodată că nu-l considerase niciodată pe verișorul său mai mult decât un prieten obișnuit? Nu, aceasta a fost o situație dificilă din care ar trebui să se îndepărteze, deși nu părea să existe nicio cale.

Dar de ce i-a păsat de părerea lui Marius despre ea? Nu-i păsa de ea. Se căsătorise cu ea dintr-un motiv pe care ea nu-l putea înțelege. Dar, evident, tot interesul lui era pentru acea ibovnică extravagantă, doamna Broughton. Nici noaptea trecută nu reușiseră să-și țină ochii unul de altul. Henry presupunea că și-a petrecut o mare parte din zile și serile, când nu era cu ea acasă la amanta sa. Ungھیile i s-au săpat dureros în palme, în timp ce-l imagina făcând cu delicioasa Suzanne ceea ce făcuse cu ea cu două nopți înainte.

Henry nu putea scăpa de adevăr. Îl iubea pe Marius destul de deznădăjduit. În cele din urmă, după ce a crezut că niciun bărbat nu va fi vreodată demn de întreaga ei încredere și întregul ei respect, ea părea să fi găsit un astfel de bărbat. Și, în plus, era un bărbat care putea să-i facă pulsul să i-o ia razna, iar genunchii și stomacul să se simtă ca jeleul. Chiar și acum Henry tânjea să alerge la el, să se încolăcească

în brațele lui și să-l implore să-i ia poverile pe umerii lui largi și capabili. Și o parte din mintea ei era convinsă că nu o va respinge, că ar putea avea încredere în el. Dar cum ar putea să creadă asta când o îndepărtase cu o dimineață înainte, într-un moment în care ea strălucea de dragoste și vulnerabilitate și când păstra o amantă cu care fusese implicat cu mult înainte de a o întâlni? Oh, totul a fost foarte confuz.

Din impuls, Henry a sărit în picioare și a sunat după Betty. Avea de gând să coboare la prânz și apoi avea de gând să-și comande faetonul și surii pentru a putea merge în vizită și mai târziu să meargă în parc. Era Henry Devron și nimeni - nu Marius, nu Oliver - nu avea de gând să o țină în dormitor.

\* \* \*

Giles Tallant stătea în sala de lectură de la White, când cumnatul său a intrat. Deși ținea o hârtie în mâini și avea ochii îndreptați spre ea, ar fi fost evident pentru oricine îi păsa să observe că, de fapt, nu citea. Adevărat de spus, mintea lui încă se învârtea din ceea ce îi spusese fratele său cu doar câteva ore înainte.

Philip se dusesse el însuși la casa lui Peter pentru a se consulta cu Giles. Deși fratele său mai mare era deja plecat de acasă, a fost destul de nefericit să dea peste Marian, care ieșea din sala de mic dejun. Îl întrebese brusc asupra ciudăteniei de a fi singur, într-un moment în care orice tânăr normal și crescut corect ar fi în sala de școală la cărțile sale. Philip mormăise o scuză despre faptul că domnișoara Manford amânase lecțiile până după-amiaza, dar se simți foarte ușurat când lacheul se întorsese să spună că domnul Giles își va primi fratele în camera de dormit.

Giles era încă în pat, căciula de noapte trasă brusc peste o sprânceană. O ceașcă de ciocolată se răcorea pe noptiera de lângă el. Totuși, s-a trezit în grabă când a auzit povestea lui Philip. La prima parte, el a zburat de indignare.

- A împrumutat bani de la Cranshawe? el a spus. „Tipul nu e altceva decât un desfranat. Sa nu aveți încredere în el ”.

- Dar de ce ar face-o, Giles? întrebă Philip. „La ce ar vrea Henry bani? Excelenta Sa îi cumpără toate hainele și veșmintele pe care le dorește și nu joacă. Ea ne ține în mod regulat lui Pen și mie morala despre păcatele jocului de cărți. ”

- A fost vina mea, spuse Giles posomorât. „Eu sunt cel care am dat de datorii. Henry m-a scos din incurtatura. A spus că are destui bani ca să-i plătească. Gasca bleaga. Și am crezut-o. ” Își smulse căciula de noapte de pe buclele sale castanii și o trânti pe pat.

„O, zic”, a comentat Philip, „ai noroc că tata nu trăiește, Giles. Cu siguranță ai fi primit o biciuire ”.

„Și așa fi meritat-o și pe asta”, a recunoscut Giles. „Și spui că Cranshawe a amenințat-o? Îl voi vizita pentru asta. Dă-mi hainele mele, Phil. ”



- Încă nu ai auzit ce e mai rău, a avertizat Philip.

„Eh?”

„A fost ieri la un cămătar”, a spus Philip. „Am urmat-o.”

„Ea ce?” Giles blanchise. „De ce ar face creier de gaina, așa ceva?”

„Manny și Pen și cred că lucrurile s-au înrăutățit prea mult cu «dinți» și a plecat după bani pentru a-i rambursa”.

Giles gemu și strânse din cap. „Oh, Henry, Henry!” a fost tot ce a putut spune o vreme.

„Ce vom face, Giles?” Întrebă Philip. „Pen și cu mine ne-am gândit că ai putea avea niște idei.”

Giles gemu din nou. - Lasă-mă să mă gândesc la asta, Phil, a spus el. „Voi veni cu ceva.” Philip se ridică să plece. - Dar, Phil, adăugă el, prinzându-l pe fratele său de mânecă, continuă să faci ceea ce ai făcut. Fii cu ochii pe Henry, bine?

Așezat în scaunul său acum la White, Giles nu găsea o soluție mai bună decât când fusese așezat în patul său de acasă. Primul său impuls fusese să meargă imediat la Eversleigh și să-i mărturisească tot. Cu siguranță asta ar fi trebuit să facă la început. Ar fi putut să-i ceară cumnatului un împrumut. Nu credea că ducele ar fi refuzat. Ar fi fost umilitor să trebuiască să meargă la el când Eversleigh își asumase deja atâtea sarcini familiale cu căsătoria cu Henry. Dar a meritat rușinea; se comportase cu o iresponsabilitate teribilă, fiind exmatriculat de la universitate și apoi jucând bani pe care nu-i deținea.

Dar cum ar putea merge acum la Eversleigh? Secretele lui Henry, mai mult decât ale lui, le-ar fi dezvăluit. Și trebuie să fi fost mai mult decât reticentă să apeleze la soțul ei dacă ar fi mers la un cămătar, mai degrabă decât să apeleze la el. Biata Henry! Nu putea să o trădeze acum.

Se pare că există o singură altă soluție. Giles ar trebui să meargă el însuși la un cămătar și să împrumute banii cu care sora lui să-și poată rambursa atât datoria, cât și dobânzile care s-ar fi acumulat deja. Dar a fost o idee nebună! Nu numai că nu avea nicio perspectivă să poată rambursa datoria, ci, acționând în așa fel, ar micșora sacrificiul pe care Henry îl făcuse de dragul său.

În timp ce încă se lupta cu această problemă, Giles a fost întrerupt.

- Ah, iată-te, Giles, spuse ducele de Eversleigh. "Aceasta este ultima cameră din club la care m-am gândit să mă uit. Îți dobândit obiceiul să studiezi în timpul sederii tale la țară, dragă băiete?"

„Da - mă căutați, Grace?” se bâlbâi Giles, coborând hârtia și uitându-se îngrozit la chipul cumnatului său. Aceasta a fost ultima persoană pe care a dorit să o vadă chiar acum.

„Căutam doar un tovarăș de prânz”, a explicat Eversleigh. „Este plictisitor să mănânci singur, știi. Nimic de gândit în afară de mâncare. ”

„O, da, sunt mult îndatorat față de tine”, a mințit Giles, ridicându-se în picioare și întrebându-se ce face Eversleigh. El a fost o figură foarte populară în club. Ar putea atrage orice tovarăș de masă pe care își dorea să-l aleagă.

Cincisprezece minute mai târziu, cei doi bărbați tăiau bucăți mari de vițel și legume.

- Așadar, dragă băiete, spuse Eversleigh, abandonând discuția care îi ocupase până acum, „ce ai găsit pentru a te amuza în oraș?

„O”, a spus Giles evaziv, „una și alta”.

"Ah. Petreceri?"

"Da, cateva."

„Cursele?”

„Nu de multe ori, Excelența voastră.”

„Compania cu muselină?”

- Eh, nu prea des. Giles se simțea categoric inconfortabil.

"Carti?"

A apărut o pauză. - Nu prea mult, spuse Giles în cele din urmă.

- Ah, spuse ducele. „Vitel excelent, nu-i așa?”

„Eversleigh, care este scopul acestui interogatoriu?” Întrebă Giles, dându-și cuțitul și furculița cu mâinile care tremurau ușor și se uita sfidător la însoțitorul său.

„Interogatoriu, dragă băiete?” Răspunse Eversleigh, cu ochii adormiți mărindu-se pentru o clipă. - Dar presupun că ai dreptate. Spune-mi, Giles, nevastă-mea ți-a plătit datoriile?

„Eu. . . Ea ... Giles pălise din nou.

- Nu trebuie să-ți fie frică să vorbești, spuse Eversleigh cu blândețe. „Aș vrea să o protejez pe Henry tot atât de mult pe cât presupun că iti doresti tu sa o faci.”

- Pare că se teme de dumneavoastră neobisnuit de mult, domnule, spuse Giles cu îndoială.

Se gândi Eversleigh. „Cred că nu”, a spus el. „Cred că lui Henry îi este frică doar de ea însăși. O enervează să știe că este femeie și că uneori ar putea avea nevoie să depindă de un bărbat ”.

Giles a râs tremurat. - O cunoști destul de bine, Excelența, spuse el cu respect.

Eversleigh își privea cumnatul în mod constant. - Desigur, spuse el. „Se întâmplă să o iubesc, vezi tu. Acum, spune-mi ce știi, băiete drag. Bănuiesc că s-a încurcat destul de mult. ”

Giles a considerat oportun să-i spună lui Eversleigh tot ce i-a spus Philip în dimineața aceea.

- Un cămătar, medită Eversleigh. „Știi întâmplător care?”

„Bănuiesc pe cel la care intenționez să merg”, a ghicit Giles. „Cred că i-am menționat numele. Phil ar fi în măsură să te ducă la locul respectiv ”.

- Prefer să-i las pe cei doi alergători amatori de pe Bow Street, a spus sec Eversleigh. „Și destul de curând va trebui să-i reintroduc pe cei doi în sala de școală.”

„Ce plănuiești să faci cu Henry?” a întrebat Giles.

Eversleigh îl favoriza cu o privire somnoroasă. „Nu-ți face griji în privința asta, dragă omule”, a spus el. „Sora ta va fi în siguranță în grija mea, te asigur.”

- Da, sunt sigură că va fi, a fost de acord Giles. „A fost cea mai bună treaba pe ziua pe care a făcut-o Doug Raeburn când a prins-o în acel pariu”.

Sprâncenele lui Eversleigh se ridicară. "Pariu?" repetă el.

Giles îi aruncă o privire lungă, apoi își lăsă ochii pe farfurie. „O”, a spus el, „ea nu ți-a spus”.

- Să presupunem că îmi spui, Giles, spuse Eversleigh, ca să știi dacă incidentul mi-a trecut doar prin minte.

- O, zic, spuse Giles, poate că nu vrea să știi.

Ducele continua să-l privească deconcertant prin pleoape pe jumătate închise.

„A fost doar o prostie”, a șoptit în cele din urmă Giles. „Henry nu a vrut să aibă un sezon și nici nu a vrut un soț. Atunci Doug Raeburn, vecinul nostru, știi, a înnebunit-o și a pariat că nu poate primi o ofertă până la o anumită dată - nu-mi amintesc care - de la un bărbat pe care l-ar numi. Am decis asupra ta.” A râs într-o oarecare jenă. "A câștigat pariul."

- Da, într-adevăr, a fost de acord încet Eversleigh, și un anumit faeton înalt, cred? Și ai avut dreptate, dragă băiete. Nu mi-o spusese. "

Giles s-a jucat cu mâncarea lui câteva minute mai incomode și mai tăcute.

Domnișoara Manford a promis să vorbească cu James Ridley și în timpul prânzului. A fost surprinsă că o mare parte din ceea ce avea de spus nu era o veste pentru el. A fost și mai surprinsă să constate că sursa lui de informații fusese chiar ducele de Eversleigh. Cu toate acestea, Ridley și-a arătat îngrijorarea față de știrea că Henry fusese văzută vizitând un cămătar într-o zonă nedorită din Londra.

- Ducele se temea la fel de mult, observă el. - Trebuie să-i spun, Eugenia, imediat ce se întoarce acasă.

„O, te rog, nu o face”, a implorat ea, cu mâinile încleștate pe sân. „Mă tem că draga ducese va avea mari probleme dacă Excelenta Sa va afla că a fost atât de indiscretă. Într-adevăr, James, nu ar trebui să mă iert niciodată dacă aș fi fost cauza aducerii ei în rușine ”.

- Nu înțelegi, draga mea, răspunse tovarășul ei. „Ducele pare cu adevărat preocupat de bunăstarea ei. Cred că ar fi foarte ușurat să știe cum o poate salva din dificultățile ei. ”

- Nu știi, James, spuse domnișoara Manford. „Ar trebui să simt că am trădat încrederea copiilor și pe draga de Henry - adică Excelenta sa - dacă vorba ar trebui să ajungă la duce."

„Dar pot face puțin pe cont propriu”, a protestat Ridley.

- Oh, binecuvântează-mi sufletul, spuse domnișoara Manford, nu există nimic, James? Se pare că ai o asemenea putere de caracter și o astfel de abilitate practică ”.

- Și sunt onorat că ai venit la mine, Eugenia, răspunse Ridley, punând o mână reconfortantă pe a ei pe masă pentru o clipă. „Ceea ce voi face este să pun pe cineva să-l urmărească pe Cranshawe pentru a se

asigura că nu o deranjează în mod nejustificat pe Excelenta Sa. Mă tem că pot face puțin pentru a o salva de la cămătar, deoarece nu am fondurile cu care să-l plătesc ”.

- O, ești un drag, strigă domnișoara Manford, sărind în picioare și uitându-se admirativ la erou. „Trebuie să mă întorc în sala de școală. Copiii dragi și-au pierdut lecțiile în această dimineață și nu le doresc să crească ignoranți. ”

## CAPITOLUL 12

O parte din încrederea în sine a lui Henry și efervescența naturală a spiritului au fost restaurate de timpul petrecut în faetonul ei în Hyde Park la ora modă - ora cinci. Facuse vizite la mai mulți cunoscuți, în mare parte bărbați și femei care îi erau prieteni.

În parc a fost în curând înconjurată de admiratorii ei tineri obișnuiți, care se bucurau de compania ei, pentru că puteau vorbi liber în prezența ei, fără a o trimite într-un acces de nervi, dacă se întâmpla să spună cuvântul greșit. De asemenea, a tolerat discuțiile despre cai, vânătoare și box. De fapt, ea a fost adesea tratată doar ca „una dintre ei”. Cel mai important, probabil, a fost că Henry era un tovarăș sigur. Era căsătorită în siguranță. Puteau vorbi, râde și cocheta cu ea fără ca intențiile lor să fie interpretate greșit de un părinte vigilant. Henry, era foarte evident, nu era nici măcar pe piață pentru o aventură. Fie avea nervi de fier, tinerii au concluzionat între ei, fie era incredibil de nevinovată (erau înclinați să-l favorizeze pe cei dintâi), deoarece chiar și cele mai flagrante insinuări sexuale au lăsat-o neclintită și nici nu se înroșise din cauza lor. Curând nimeni nu a încercat nici măcar să îi propună vreo aventură. Se pare că fie se temea foarte mult de soțul ei, fie era foarte îndrăgostită de el. Și nu mulți dintre tovarășii ei frecvenți și-au putut imagina că Henry se teme de orice bărbat.

Excepția de la toate aceste tendințe a fost, desigur, Oliver Cranshawe. A simțit că este aproape să-și atingă marele scop al vieții și a intenționat să-și preseze avantajul.

Era din nou pe jos, făcând semn din cap către cunoscuți, zâmbindu-le cu farmec ușor. S-a alăturat micii mulțimi de bărbați care înconjurau trăsura lui Henry, pe care ea o oprise.

- Bună ziua, verișoară, a strigat el cu amabilitate. „Văd că este, ca de obicei, aproape imposibil să te apropii suficient de mult de tine pentru a-ți face complimente.”

Henry zâmbi. - Dar parcă întotdeauna găsești o cale, nu-i așa, domnule Cranshawe? a murmurat ea.

„Dar, Henry”, a continuat el, trimițând un zâmbet strălucitor în direcția ei, „nu vei ține o ruda a soțului tău la o astfel de distanță, nu-i așa, sa-i scârțâie gâtul uitându-se în sus la tine? Nu ar trebui să refuz oferta de a ma plimba în parc cu tine. ”

Expresia animată a lui Henry ascundea aproape disperarea pe care o simțea în timp ce se uita în jurul grupului pentru a vedea dacă mai există vreun alt bărbat care să nu fie călare, cu care să poată pretinde un acord prealabil de a conduce. Nu a fost niciunul.

- Mă tem, domnule, că trebuie să mă întorc curând acasă, spuse ea, întorcându-și privirea spre Cranshawe. „Soțul meu și cu mine avem o obligație de onorat devreme în această seară.”

„Atunci lasă-mă să merg cu tine până la porțile parcului”, a spus el. „Am ceva ce trebuie să-ți spun.”

Henry înclină capul, fără să vrea. În timp ce Cranshawe se urca pe scaunul înalt de lângă ea, ea s-a angajat râzând să danseze cu doi dintre admiratorii ei dornici în timpul balului Spencer care va avea loc în seara zilei următoare.

Ea a întors cu grijă surii pe calea aglomerată și a pornit în direcția din care veniseră. – Pana la poartă, deci, Oliver, spuse ea posomorât, uitându-se drept înainte.

„Oh, hai acum, draga mea”, a spus el, „nu trebuie să fii atât de rigida în prezența mea”.

- Nu sunt draga ta, Oliver, răspunse ferm Henry. „Și nu-mi pot imagina pe nimeni în a cărei prezență doresc să par rigida.”

A râs încet. „Știi, Henry”, a spus el, „când am început să mă împrietenesc cu tine, m-am gândit că va fi o plictiseală totală. M-am înșelat destul. Ești cea mai încântătoare. Admir spiritul tău mai mult decât pot să spun. Aștept cu nerăbdare un sport neobișnuit când îmi vei capitula în sfârșit.

„Sport neobișnuit, ai dreptate!” a scuipat ea. „Ai pleca cu câteva tăieturi și vânătăi pentru dureri, Oliver Cranshawe, dacă ai încerca chiar să te comporți necorespunzător cu mine.”

Râse din nou. „În curând, Henry, va trebui să recunoști că nu ai de ales”, a spus el. „Îți ofer o cale de ieșire ușoară, nu-i așa? O noapte petrecută cu mine și iti voi da o notă semnată pentru a spune că toată datoria ta a fost plătită. Vei fi liberă, Henry.

„Crezi că te-aș lăsa atât de mult cât să mă atingi?” șuieră ea. „Dacă îți imaginezi că ți-aș da vreodată vreun minut, trebuie să ai mori de vânt în cap, Oliver.”

Se aplecă mai aproape de ea și își coborî vocea, deși nu era nimeni la distanță de auz. - De unde știi că nu ți-ar plăcea, Henry? el a spus. „Cred că singura ta experiență de până acum a fost cu Marius și am motive întemeiate să cred că el nu ar face prea multe eforturi pentru a-ți oferi plăcere. Eu, pe de altă parte, consider că am o dorință autentică de a afla de ce fel de pasiune ești capabilă de sub cuverturile de pat”.

Henry se smuci de haturi și caii se opriră. Se întoarse spre tovarășul ei, furia scânteind din ochii ei. „Cum îndrăznești să-mi vorbești așa!” ea a strigat. „Nu sunt atât de îndatorata fata de tine încât trebuie să ascult astfel de nedemnități”.

- Vino cu mine, Henry, spuse el, destul de nedescurajat de furia ei. „Vom merge în Franța și Italia și iti voi arăta ce are de oferit viața unei femei cu o asemenea vitalitate.”

„Poți să te duci la dracu’, Oliver Cranshawe”, a spus ea. Apoi, o privire fixă îi veni peste față. „La ce te refereai”, a întrebat ea „spunând că ai„ motive întemeiate ”să crezi că Marius nu este cu adevărat interesat de mine?”

Cranshawe rânji. - Înțeleg că părerea lui contează pentru tine, Henry, spuse el. „Ce rușine, draga mea. Am o bună autoritate sa spun că Marius s-a căsătorit cu tine doar ca urmare a unui pariu destul de sordid. ”

"Ce vrei sa spui?" a cerut ea, bărbia ieșind înainte.

„Se pare că începea să simtă nevoia să găsească o femelă cu care să se reproducă”, a spus el, arătându-i cel mai strălucitor zâmbet, „pentru a-mi distruge speranțele, desigur. Când a anunțat public că disprețuiește toate femeile și că nu contează pentru el ce femeie va alege, unul dintre prietenii săi a pariat că nu va alege, de fapt, atât de neglijent. El trebuia să-și aleagă o mireasă și să se căsătorească cu ea într-un timp indecent scurt. A câștigat pariul, desigur. ”

"Ești un mincinos!" Henry a plâns. „Unde ai auzit o poveste atât de stupidă?”

- Aproape din gura calului, draga mea, răspunse Cranshawe. „Îl cunoști pe Dick Hanley și mireasa lui? Împărtășeau o loja la operă cu Suzanne Broughton aseară. Pariul a fost făcut la petrecerea burlacilor, se pare. ”

- Nu cred un cuvânt din ceea ce ai spus, a răspuns Henry. „Vrei doar să-l discreditezi pe Marius în ochii mei, astfel încât să mă conformez mai ușor cerințelor tale.”

Cranshawe a râs. „Henry, cred că îl iubești pe bărbat”, a spus el. „Ce interesant, draga mea. Văd că suntem aproape de porți. Voi cobori aici. Vei auzi de mine, Henry. Cred că câteva zile te vor ajuta să vezi lucrurile într-o altă lumină. Voi aștepta cu nerăbdare eventuala noastră întâlnire. Apropo, cum îți plac surii? ”

Henry îl privi cu impietrită.

El a zambit. „Marius a ieșit bine din pariu, nu-i așa?” el a spus. „Încercase de luni de zile să-i cumpere.”

Henry biciui caii într-un trap și se întoarse de la intrarea parcului în stradă într-un ritm îndrăzneț. Nu cred, gândi ea, nu o să cred. Dar a găsit imposibil de crezut propriile ei negări.

Philip se simțea rebel. Manny insistă ca Pen și el să rămână în sala de școală și să isi facă lecțiile. În după-amiaza dinainte, refuzase să le permită să o urmeze pe Henry, când ieșise singură în faetonul ei. Încercase s-o convingă că sora lui era în pericol constant din cauza lui «dinți» și din cauza spionilor cămătarului, dar Manny, pentru prima dată, rămăsese fermă.

„Dragul duce și-a pus încrederea în mine într-un moment în care am fost demisa”, spusese ea. „Cred că este responsabilitatea mea să vă veghez, dragi copii și să mă asigur că vă învățați lecțiile.”

„Dar, Manny”, se plânsese Penelope, „putem ajunge din urmă la toate acele lucruri oribile odată ce știm că Henry este în siguranță”.

- Va fi în siguranță, nu te teme niciodată, îi răspunsese domnișoara Manford cu fermitate. „Philip a vorbit cu domnul Giles în această dimineață și eu am vorbit cu domnul Ridley. M-a asigurat că ducele însuși este îngrijorat și face tot posibilul să o protejeze pe scumpa ducasă. ”

„Dar, Manny ...”

- Asta va fi tot, dragă băiete, o întrerupse guvernanta lui. „Pentru următoarea oră vom vorbi numai în franceză.”

Penelope gemu.

Philip, amintindu-și de o conversație cu Eversleigh și de o bătălie ușor de evitat, hotărâse că ar fi bine să nu se certe mai departe.

„Sânge și tunet!” comentase Oscar de pe podeaua cuștii sale.

Acum, în această dimineață, Philip scăpase câteva minute pe scuza că va merge la bucătărie după o tavă cu lapte și prăjituri. Se învărti în legătură cu misiunea, învărtindu-l pe bucătar, lăsându-l să probeze niște tarte de dulceață proaspete din cuptor și urmărind un baiat de la grajduri care lustruia cizmele de călărie

ale ducelui. Întâmplător a ajuns în holul principal cu tava, chiar atunci când un mesager îi dădea majordomului un mic pachet și îi îndruma să fie pus în mâinile Ducei Eversleigh.

În momentul în care Philip a sosit în sala de școală un minut mai târziu, laptele de la trei pahare fusese pus pe tavă și o prăjitură arăta în mod neplăcut.

„Henry primește din nou un mesaj secret”, a anunțat el încântat aproape înainte de a putea închide ușa în spatele lui.

„Ce este și cine l-a trimis?” Ceru Penelope.

- Nu știu, dar vreau să încerc să aflu, răspunse Philip.

"Pun pariu că domnul Cranshawe îi trimite cadouri și încearcă să o fermece", a spus Penelope.

- Mai probabil că cămătarul are deja cereri, răspunse Philip.

„Probabil că i s-au livrat doar niște panglici”, a spus domnișoara Manford, „sau vreo mică bijuterie pe care a cumpărat-o”.

- Ei bine, când va ieși azi mai târziu, a spus Philip cu fermitate, „Pen și cu mine vom merge din nou în camera ei și vom vedea dacă putem găsi ce este”.

„O, binecuvântează-mi sufletul”, a adăugat domnișoara Manford, cu mâinile fluturând ineficient în aer, „chiar crezi că ar trebui, dragă băiete?”

Henry era plecat la călărie când a sosit pachetul. Avea o dispoziție foarte neagră. Știa că risca să se întâlnească cu Oliver Cranshawe, dar nu-i păsa. Dacă l-ar vedea, ar fi galopat departe de el. Dacă el ar persista să o urmărească, ea l-ar ignora sau ar folosi cravasa de călărie pe el dacă ar fi trebuit. Dar a trebuit să iasă.

Îl făcuse pe Marius să o aducă acasă devreme de la o cină din seara precedentă, pledând pentru o durere de cap. Și, într-adevăr, nu fusese doar o scuză. Venise acasă în trăsură lângă soțul ei într-o tăcere neobișnuită. Nici el nu făcuse niciun efort pentru a susține o conversație. Dar ea simțise, în timp ce se uita pe fereastră în întuneric, că el o privea de sub pleoapele pe jumătate închise. O însoțise până la ușa camerei ei de dormit și îi sărută mâna în timp ce spunea noapte bună, cu ceva pe care ar fi putut-o numi tandrețe dacă nu ar fi știut altfel. Nu dormise înainte de zori, dar se aruncase și se întoarse în pat, într-o febră de gânduri amestecate.

Cranshawe nu era în parc. Câțiva tineri care făceau ocazional parte din curtea ei arătau de parcă ar fi fost pe punctul de a se alătura ei, dar ea a zâmbit și le-a făcut un semn vag și l-a îndemnat pe Jet într-un galop, iar aceștia nu l-au urmat.

Henry se simțea nenorocita până la extrem. Până la conversația cu Oliver din ziua precedentă, nu știa cât de profund era îndrăgostită de Marius. Știința că s-a căsătorit cu ea atât de cinic, fără niciun sentiment pentru ea, cu excepția poate disprețului, a durut ca un cuțit care i se întoarse încet în piept. O vreme încercase să se convingă că Cranshawe mințise, dar nu-l credita cu suficientă imaginație pentru a inventa o poveste atât de ingenioasă. Era, fără îndoială, adevărat.



A durut teribil să știe că condițiile căsătoriei ei erau cunoscute pe scară largă. Trebuie să fie râsul lumii-micuța fată necoapta de la țară care fusese aleasă la întâmplare pentru că era tânără și probabil să fie buna de prasila. Ar fi ales cu mai multă grijă un cal, sau chiar o vacă.

Nu putea să înțeleagă de ce, dacă s-ar fi căsătorit cu ea doar pentru funcțiile ei reproductive, nu și-ar fi afirmat drepturile în noaptea nunții lor și de atunci continuu. Probabil că făcuse pariul dintr-un impuls și se trezise dezgustat când se confruntase cu faptul fizic al unei soții pentru care nu avea sentimente. O luase în sfârșit, provocat de mânie la întâlnirea clandestină cu moștenitorul său. Dar, evident, găsisese experiența neplăcută. Părea să găsească de preferat să nu aibă un moștenitor al problemei sale decât să aibă relații conjugale normale cu soția sa.

Henry voia să-l urască. Ea l-a urât! Dar nu se putea opri de la grijă. Ea începuse se să se bucure din ce în ce mai mult de compania lui, să aibă nevoie de atenția și aprobarea lui. Ajunsesse să-l iubească și să-i dorească mângâierile lui. Ea i se dăruise complet în acea noapte pe care o avuseseră împreună și crezuse că pentru el a fost o experiență la fel de zdrobitoare ca și pentru ea. Era dureros și umilitor să știe că doar mânia îl provocase și că tot ceea ce simțise el era dispreț sau, în cel mai bun caz, doar o poftă de moment. Henry nu și-a dorit niciodată un bărbat, nu și-a dorit niciodată mângâieri sau tandrețe. Cu siguranță nu-și dorise niciodată dependența iubirii. Prin urmare, capitularea ei a fost cu atât mai totală. Nu avea nici o apărare împotriva durerii unei emoții pe care nu o trăise niciodată și pe care nu o înțelegea.

Nu știa ce avea să facă. Nu putea rămâne cu Marius. Nu avea să trăiască cu el zi de zi, suferind de fiecare cuvânt bun sau atingere întâmplătoare. Nu ar fi astfel rușinată în ochii ei. Dar ce alegere avea ea? Era proprietatea soțului ei, total dependentă de el pentru necesitățile vieții. Odată îi spusese că o va lăsa să plece, dacă îl iubea pe Oliver Cranshawe. Ar mai fi dispus? Era aproape de neimaginat. Au existat doar câteva cazuri de divorț în memoria vie, iar femeia divorțată a fost exclusă din societate pentru tot restul vieții. Nu că asta ar deranja-o, se gândi Henry. Dar unde s-ar duce? Ce ar face ea? Avusese foarte puțini bani de la început. Acea mică dota devenise a soțului ei când s-a căsătorit.

Gândurile lui Henry au fost întrerupte în acel moment când a observat că pielea lui Jet începea să se spumeze. Și-a dat seama, cu o groază de vinovăție, că l-a stimulat constant, refuzând să-l plimbe chiar și pe o distanță scurtă. Era ca și cum ar fi încercat să-și depășească propriile gânduri.

Ea și-a călărit calul la grajduri și s-a mulțumit că însuși randasul sef îl va freca imediat pe bietul Jet. Se îndreptă spre ușile principale și intră în hol, unde se opri pentru a-și scoate pălăria de călărie și mănușile de piele.

- Am instrucțiuni să livrez acest pachet în mâinile tale cât mai curând posibil, Excelenta, a spus majordomul, plecându-se cu rigiditate din talie și ținându-i pachetul pe o tavă.

Henry a luat-o cu o mulțumire murmurată. La dracu' cu bărbatul ala, se gândi ea. Nu putea să o lase singură nici măcar o zi? Ce mai voia acum? S-a dus direct în camera ei și a închis ușa ferm după ea.

Câteva minute mai târziu, s-a așezat pe patul ei, simțind cum sângele i se scurge din cap. Credea că era pe punctul de a leșina. Într-o palmă rece, strălucind în mod acuzator spre ea, își așează inelul de safir. În cealaltă mână strânse nota scurtă care o însoțise, scrisă aparent de o mână deghețată. O altă foaie de hârtie zăcea în poala ei.

Henry a închis ochii și și-a lăsat capul să atârne în jos până când a simțit din nou sângele bătându-i prin tâmpile și a știut că nu va leșina. Puse biletul pe patul de lângă ea pentru o clipă și împinse inelul înapoi pe al treilea deget al mâinii sale drepte. Nu se gândise niciodată că va fi consternată să îl revadă atât de curând. Luă hârtia din poală. Da, era contractul pe care îl semnase și îl încheiase cu cămătarul. Atunci era cu adevărat liberă de acea datorie. Ea a râs tremurat, dar sunetul a ieșit foarte asemănător unui suspin.

Henry ridică nota și o citi din nou.

Înălțimea voastră [a spus],

Datoria dvs. a fost plătită integral și inelul dvs. a fost răscumpărat. Vă rog să nu vă fie frică. Totul va fi bine.

[Nu a existat nicio semnătură.]

Henry a închis din nou ochii și a mototolit biletul într-un rotocol strâns. A căzut pe podea fără să fie luat în seamă, pentru a fi găsit mai târziu de Philip și Penelope. Cum a aflat? Nu-i dăduse nicio indicație cu privire la locul în care obținuse banii. Și chiar dacă ar fi bănuț, de unde știa ce cămătar? Și de ce plățise datoria și îi trimisese inelul și contractul? S-a bucurat atât de mult să o chinuiască?

Un lucru era clar, cel puțin. Dacă nu ar fi fost în întregime în puterea lui Cranshawe înainte, cu siguranță era acum. Era mai mult ca niciodată în datoria lui. Banii pe care îi plățise pentru a-i răscumpăra împrumutul se ridicau mult mai mult decât cele trei mii de lire inițiale. Și, pe lângă banii pe care i-i datora, el deținea și mai multe dintre secretele ei. El putea dezvălui, nu numai secretul lui Giles și propria indiscreție în a se adresa lui pentru ajutor în loc de soțul ei, ci și faptul că s-a implicat în lumea interlopă a cămătarilor. Reputația ei ar fi distrusă fără reparații. Marius nu ar crede niciodată în inocența ei esențială. Nu că părerea lui bună mai conta, desigur.

Așa că hotărârea lui Henry de a pleca, de a dispărea undeva departe de această viață pe care o stricase atât de bine, a fost întărită. Dacă l-ar părăsi pe Marius, poziția ei socială ar fi oricum distrusă. Cranshawe nu ar mai avea puterea de a o răni. Ea presupunea că el ar putea să o urmărească în continuare pentru a cere rambursarea datoriei sale. Era chiar de conceput că ea va ajunge în închisoarea debitorilor pentru că nu a făcut acest lucru. Dar ea nu credea că va merge atât de departe. Știa, era confortabil și bogat în sine, și nu credea că banii vor fi o problemă cu el. Ruina ei și umilința vărului său erau principalele sale obiecte. Ei bine, și-ar fi atins scopul. A crezut că el va sta deoparte suficient de bine, o dată dispărută.

Cât despre Marius, ea nu credea că lui i-ar păsa cu adevărat dacă ar dispărea. Mândria lui va fi rănită, dar importanța lui era atât de mare încât va trăi scandalul cu ușurință. Probabil că ar fi ușurat să iasă dintr-o căsătorie în care intrase atât de impetuos. Ar fi liber să se întoarcă mai deschis la amanta sa.

Singura mare problemă a lui Henry erau gemenii și domnișoara Manford. Nu presupunea că Marius îi va ține după ce va pleca. Ar fi destul de nerezonabil să se aștepte să facă acest lucru. Desigur, gemenii s-ar întoarce la Peter. L-ar urî și ea nu i-ar învinovăți, dar cel puțin el era fratele lor. Nu ar fi respinși. Nu le-ar lipsi nimic, cu excepția poate a înțelegerii tolerante și a îndrumarea ferme în același timp pe care Marius le-a dat-o. Dar ar supraviețui. Erau duri, la fel ca ea.

Manny nu a fost atât de ușor demisă din conștiința ei. Henry știa că Peter nu-i va permite să se întoarcă la casa lui. Ar fi trebuit să se încreadă în compasiunea soțului ei, care a tratat-o întotdeauna pe

guvernantă cu amabilitate domnească. Cu siguranță, ar ajuta-o să găsească un alt post sau cel puțin să-i ofere o referință bună.

Tot ce trebuia decis acum, se gândi Henry, era unde trebuia să meargă și ce trebuia să facă. Nu a fost o problemă ușor de rezolvat. Ce a făcut o fostă ducesă săracă pentru a-și asigura necesitățile vieții? Ea presupunea că va trebui să încerce să obțină o poziție de guvernantă, deși își aminti cu consternare lipsa de realizări. Singura altă posibilitate era să încerci să găsești o doamnă bătrână sau invalida care dorea un tovarăș. Nu putea să-și imagineze că se îndreaptă spre o bătrâna drăguță în jurul Bathului pentru a face cura de ape minerale, dar cerșetorii nu pot fi alegători, a decis ea filosofic.

Între timp, în timp ce aștepta un loc adecvat pentru a-și ocupa restul vieții, Henry a decis că va merge la Roedean. Nimeni nu trebuie să știe. Personalul de acolo o cunoscuse toată viața. Cu siguranță nu o vor da afara și, dacă i-ar întreba în mod deosebit, și-ar păstra prezența acolo secretă de Peter. Oricum ar fi doar un aranjament temporar.

Henry a decis să plece foarte devreme în dimineața următoare, înainte ca servitorii să se trezească. Nu credea că își vor da seama că lipsește până târziu în zi. Ar lua diligența în Sussex, astfel încât să nu poată fi urmărită cu ușurință. Ar lăsa un bilet pentru a fi livrat lui Marius după-amiaza târziu. Ura să fie nevoită să întârzie; i s-ar fi potrivit mai bine să plece imediat. Dar bunul simț i-a spus că era prea târziu în ziua aceea pentru a începe o călătorie. Oricum, ar fi ratată în câteva ore. Ea și Marius urmau să ia masa devreme acasă înainte de a merge la balul lui Lord și Lady Spencer. Nu s-a simțit dispusă să danseze o seară întreagă, dar presupunea că va trăi cumva calvarul.

Henry s-a așezat la biroul ei și s-a îndreptat imediat să-și scrie scrisoarea de rămas bun pentru Marius. I-a trebuit mult timp și multe încercări neizbutite, dar în cele din urmă a fost rezonabil de multumită de ceea ce a produs.

Dragă Marius,

Când vei citi asta, voi fi plecata. Nu iti voi spune unde mă duc, pentru că nu intenționez să mă întorc vreodată. Te rog să nu te preocupi de bunăstarea mea. Voi face cumva să trăiesc singura. Îmi doresc să divorțezi de mine.

Cred că ar trebui să te informez despre o datorie mare pe care am facut-o, deoarece este posibil să ti se solicite plata. Am împrumutat trei mii de lire de la domnul Cranshawe pentru a plăti niște datorii de joc pe care am fost suficient de neînțeleaptă să le fac. Mai târziu, am împrumutat bani de la un cămătar pentru a-i rambursa datoria vărului tau, dar el a rambursat de atunci acea datorie pentru mine. Astfel, banii pe care îi datorez acum domnului Cranshawe trebuie să fie considerabil mai mulți decât cei originali. Îmi pare sincer rău că te-ai putea implica în această chestiune.

Marius, știu că nu sunt în poziția de a-ți cere o favoare. Dar te rog să faci un lucru, nu pentru mine - niciodată nu iti voi cere nimic mai mult pentru mine. Te rog,

Doamne, o vei ajuta pe Manny să găsească o nouă slujba? Ai fost bun cu ea. Sunt încrezător că nu o vei lăsa săracă.

La revedere, Marius. Cred cu adevărat că urmez cursul care va fi cel mai bun pentru amândoi.

Henry și-a semnat numele, rezistând tentației de a adăuga un scurt mesaj de dragoste. El nu trebuie să știe că această separare ar fi mai dureroasă pentru ea decât ar fi pentru el. A împăturit cu atenție scrisoarea și a ascuns-o în sertarul cutiei de bijuterii.

Seara a fost la fel de dureroasă pe cât Henry se așteptase să fie. Cina a decurs destul de bine, deoarece Manny, domnul Ridley și gemenii erau de asemenea prezenți. Conversația a fost generală și Henry a reușit să se retragă în sine și să-și ia rămas bun de la ocupanții mesei. Phil și Penny erau zbuciumați și deseori supărători, dar îi iubea cu înverșunare. I-au amintit atât de puternic de epoca de aur a propriei vieți, când fusese acasă cu Giles și prietenii lui, când nu trebuia să-și facă griji cu privire la societate și la ce s-ar gândi despre ea, când nu avusese ideea existenței iubirii și a dorului. Va fi greu să-i părăsească. Îi va vedea din nou, fără îndoială. Dar ar putea fi ani în viitor. Ar putea fi destul de mari. Cu siguranță ar fi schimbati.

Era greu, de asemenea, să știe că Manny se va confrunta cu un moment dificil și că ea, Henry, era în mare parte responsabilă. Guvernanta semăna mai mult cu un membru al familiei decât cu un servitor. Era o persoană dulce și sensibilă. I-ar face rău să fie despărțită de familia pe care a slujit-o atât de mulți ani. Henry s-a cutremurat în interior când și-a amintit că în curând va ști cum este să fii într-o situație ca a lui Manny, care nu aparține cu adevărat nicăieri, nu este sigură în nicio poziție.

L-a urmărit pe domnul Ridley vorbind cu cunoștință de cauză despre creșterea fabricilor din orașele din nord și despre schimbările în societate care ar avea loc cu siguranță în scurt timp. Era un bărbat uscat și sobru, și totuși ea își dezvoltase o afecțiune pentru el de la căsătorie. Era, fără îndoială, un om integru și devotat angajatorului său. Chiar și de el, i-ar fi dor.

Și, în mod inevitabil, atenția ei s-a îndreptat către însuși Marius, arătând misterios de frumos în haine de seară din satin auriu-închis, cu in alb strălucitor; părul său, mai lung decât de obicei, era periat în față în jurul feței și peste frunte. A făcut conversație cu fiecare dintre membrii diferiți ai gospodăriei sale cu o grație apatică; totuși, observă Henry, fiecare dintre ei era îmbujorat de fericire. Fiecare a fost făcut să se simtă important. Ce se întâmpla în mintea bărbatului acestuia? se întrebă ea. Fusese căsătorită cu el de șase săptămâni deja, petrecuse timp cu el aproape zilnic de atunci, conversase liber cu el, făcuse dragoste cu el cu o ocazie. Cu toate acestea, a simțit că nu-l cunoaște deloc. Atât de multe păreau ascunse în spatele pleoapelor pe jumătate închise și a chipului disciplinat care aproape niciodată nu zâmbea sau afișa vreo altă emoție, de fapt. Rațiunea a avertizat-o că este un bărbat de disprețuit, totuși, intuiția i-a spus că este un bărbat de încredere și iubit. Ea presupunea că acum nu contează ce parte a creierului ei este corectă. După diseară s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Cu siguranță nu va mai trăi niciodată cu el ca soție.

Au stat unul lângă altul în trăsura de oraș în drum spre bal, în tăcere o vreme. În cele din urmă, Eversleigh a luat mâna dreaptă a soției în a lui și a privit-o în jos.

„Ești foarte tacuta în seara asta, iubirea mea”, a comentat el. „Sper ca nu te simți neacceptată în societate?”

Henry a încercat să-i scoată mâna. Nu putea gândi corect când el o atingea. „Sunt bine”, a spus ea. - Poate doar puțin obosită.

„Am crezut că nu te complaci în fragilități umane precum oboseala, Henry”, a spus el.

"Absurd!" ea a răspuns.

„Văd că ți-a revenit inelul”, a comentat el, atingând safirul de pe mâna ei. „Te simți mai bine acum că îl ai în siguranță în locul în care îi aparține?”

Henry înghiți. „Am simțit că este nevoie de verificare”, mormăi ea.

„Așa este”, a fost de acord el, „dar acum ar trebui să fie sigur pentru restul vieții. Și, spre disconfortul lui Henry, el a continuat să o țină de mână în timp ce a căzut în tăcere pentru restul scurtei călătorii până la conacul lordului Spencer.

Marius a dansat cu ea de două ori, o plăcere care pentru Henry se asemana prea mult cu tortura ca sa se mai poata bucura. Și ea a dansat orice alt dans și a fost foarte recunoscătoare că a avut scuza perfectă pentru a-l evita pe Cranshaw. Cărnul ei era plin, îi spuse cu adevărat când a venit să-i ceară mâna pentru un vals. S-a plecat grațios și și-a dezvăluit dinții în ceea ce ar fi putut părea un zâmbet fermecător pentru orice spectator.

„Când vei înceta să te lupți cu mine, draga mea?” murmură el, numai pentru urechile ei. „Știi că trebuie să mă accepti în curând. Pot aștepta o vreme, draga mea, pentru că premiul pare să merite, dar nu sunt, prin fire, un om răbdător, să știi. Nu mă încerca prea mult.”

În acel moment, nevoia de răzbunare a renăscut în mintea lui Henry. Nu se putea mulțumi să dispară pur și simplu și să-l lase cu triumful lui. Trebuia să facă ceva pentru a-l face să se simtă la fel de prins și umilit pe cât o făcuse el. Planul nu s-a dezvoltat deloc - era prea ocupată să danseze, să zâmbească și să vorbească. Dar s-ar gândi la ceva. Nu era Henry Devron dacă lăsa șobolanul să scape de ceea ce îi făcuse el.

Cea mai dureroasă parte a serii a venit când Eversleigh și Henry s-au întors acasă. Era conștientă de durere, în timp ce el o însoțea ca de obicei până la ușa camerei ei, că era ultima dată când va fi cu el așa. Speră și se teme că va spune o noapte bună și o va părăsi. Se opri și așteaptă să se întoarcă și să-l înfrunte. Măinile lui îi încadrau ușor fața, vârful degetelor îngropate în buclele ei.

„Henry”, a spus el, „nu ai fost chiar tu în ultima vreme, cred. Ți-ar plăcea să-mi termin afacerea aici mai devreme și să plecăm la Kent mai târziu în această săptămână, în loc să așteptăm încă două săptămâni?”

Henry se simțea periculos de aproape de lacrimi. „Nu știu”, a spus ea.

„Poate că am putea petrece mai mult timp împreună, să ne cunoaștem mai bine”, a continuat el încet.

Henry nu răspunse, doar îl privi cu ochii mari.

„Nu trebuie să te temi că imi voi impune atenția asupra ta”, a spus el cu un zâmbet ciudat și strâmb. „Să fim prieteni, nu-i așa?”

Henry a continuat să se holbeze. „Sunt obosită”, a spus ea în cele din urmă.

A scăpat imediat mâinile. - Desigur, spuse el. „Vom vorbi mâine.”

„Marius!” a spus ea, întinzând o mână în timp ce el se întoarce.

"Da, iubirea mea?" Se întoarce cu fața spre ea din nou, cu o privire pe fața lui pe care ea nu o mai văzuse acolo. Părea aproape rănit.

Ea a zâmbit sumbru. „Îmi pare rău”, a spus ea, dar nu știa pentru ce-și cerea scuze.

- Noapte bună, Henry, spuse el.

- Noapte bună, Marius. Trebuia să se grăbească în camera ei și să închidă ușa în grabă în spatele ei, astfel încât el să nu-i vadă fața sfărâmându-se.

## CAPITOLUL 13

Duce de Eversleigh a fost plecat de acasă cea mai mare parte a zilei următoare. Soția lui nu fusese sus când a terminat micul dejun. Așa că a plecat fără să o vadă și a fost ocupat până târziu în zi. În ciuda primirii reci pe care a avut-o sugestia sa de la Henry cu o seară înainte, a continuat cu planul său de a-și termina afacerea în oraș în următoarea zi sau două. El a simțit că trebuie să se îndepărteze de Cranshawe. Preferința lui a fost întotdeauna pentru țară, mai ales în această perioadă a anului, când orașul era cald și era mult praf. Și copiii, credea el, ar fi mai fericiți cu mai multă libertate.

Eversleigh nu era sigur dacă căsnicia lui putea fi salvată. Soția lui acceptase în mod evident oferta lui doar pentru a câștiga acel pariu absurd de copilăresc. Se părea că și-a regretat decizia de atunci. Pentru o noapte, sperase că poate ea începea să-și piardă dezgustul față de atingerea lui. Dar el sarise gardul, impinsese limitele și o alungase mai departe.

Poate că în Kent va fi capabil să-i atragă încrederea și, în cele din urmă, dragostea ei. Acolo ar fi într-o atmosferă liniștită, relaxată, liberă de plictiseala constantă a activităților sociale, liberi să-și petreacă timpul făcând ceea ce le plăcea la amândoi, călătorind în spațiile deschise.

Așa că Eversleigh și-a petrecut ziua cu omul său de afaceri, reglându-și treburile cel puțin pentru următoarele luni, cel puțin. S-a dus imediat în camera sa la întoarcerea acasă și și-a chemat valetul pentru a-l ajuta să se pregătească pentru cină.

„O scrisoare pentru tine, Domnia ta”, a spus acea persoană, întinzându-i foaia împăturită pe care Henry o dăduse în grija lui Betty cu o seară înainte, „pentru a-ți fi livrată imediat ce te-ai întors acasă după-amiaza asta”

"Ah!" spuse Eversleigh. „De ce nu a fost tratata de Ridley?”

„Este personal, înțeleg, Excelența voastră”, a răspuns valetul său. „Excelența Sa a încredințat-o în grija cameristei sale.” Eversleigh îi aruncă servitorului o privire rapidă și luă scrisoarea. După ce a terminat de citit, a aruncat-o pe o măsuță de toaletă și și-a șocat bărbatul înjurând cu voce tare.

„Când ți s-a dat asta, John?” el a întrebat.

- La prânz, Înălțimea voastră.

- Și de cât timp a avut-o servitoarea?

- Nu am întrebat, domnule.

- Cheam-o, ordonă Eversleigh, ridicând din nou scrisoarea și pășind pe podea în timp ce o recitea.

O Betty, cu aspect înspăimântător, a bătut timid la ușă câteva minute mai târziu și a făcut o reverență rapidă când a fost lăsată să intre.

„Această scrisoare”, a spus Eversleigh, „când ți-a dat-o soția mea?”

- Aseară, Înălțimea Voastră.

„Și de ce nu mi s-a dat azi-dimineață?”

Betty își răsucea șorțul în jurul și în jurul unui deget. „Excelenta Sa mi-a spus că nu trebuie să i-l dau lui John până azi la prânz, Excelenta”, a explicat ea, „și trebuia să-i spun să ți-l predea când ai intrat.”

- Înțeleg, spuse el, îngrozind pe biata fată mai departe, fixând-o cu o privire de sub pleoapele lui grele. „Mi-ai văzut azi soția?”

„Nu, Excelenta”.

"Nu?" Sprâncenele i se ridicară cu dispreț. „Nu face parte din îndatoririle tale normale să o ajuți să se ridice dimineața?”

"Da; Înălțimea voastră, dar ea era plecata când am urcat cu ciocolată la etaj în dimineața asta. ”

"Intr-adevar?" el a spus. „Și la ce oră era asta?”

- La ora nouă, ca de obicei, Înălțimea voastră.

„Nu ți s-a părut ciudat că nu era acolo?” el a întrebat.

- Excelenta Sa pleacă uneori devreme, domnule, răspunse ea.

"Înteleg. Dar nu te-a alarmat când nu a venit acasă, nici măcar la ora prânzului? ”

- Da, Grația voastră, șopti ea.

- Vorbește, fată, lătră el. „Ai spus cuiva despre fricile tale?”

- Am vorbit cu domnișoara Manford și cu domnișoara și domnul, a spus Betty.

- Ah, alergătorii Bow Street, a comentat Eversleigh.

„M-au ajutat să cercetez camera, Excelenta.”

"Intr-adevar? Și cu ce drept, pot să întreb, ați făcut așa ceva? ” Întrebă Eversleigh.

"Domnul. Ridley ne-a sugerat să vedem dacă ducesa a luat ceva cu ea, Excelența voastră. ”

„Ah, complotul se îngroașă”, a comentat el cu ironie. - Și ce ai găsit, Betty?

- Au fost luate niște haine și o valiză, Doamna Voastră, a răspuns ea.

„Și altceva? Vreo bijuterie sau alte obiecte de valoare? ”

„Nu, nimic, Excelenta”.

„Proasta mica!” a exclamat el sălbatic. - Nu, nu tu, fată, adăugă el când o Betty deja suprasolicitată izbucni în lacrimi. - John, trimite-l pe domnul Ridley la mine.

John o scoase pe Betty afară din camera din fața lui. Ridley a sosit câteva minute mai târziu.

- Ei bine, James, spuse Eversleigh, ce știi despre dispariția soției mele?



- Nimic, Excelenta, cu excepția faptului că a plecat, a spus Ridley, și a luat o cantitate mică de bagaje de mână cu ea. Am verificat la grajduri. Nu a luat niciun cal sau trăsură. ”

„Deci, ea este încă aici la Londra”, a meditat Eversleigh, „sau s-a oprit undeva”.

Ridley nu răspunse.

„Câți bani a avut ea, James, ai idee?” întrebă ducele.

„A primit alocația în urmă cu trei săptămâni, Doamna Voastră. Următoarea va avea loc săptămâna viitoare. ”

Eversleigh trânti scrisoarea pe masa de toaletă și înjură din nou. „Sunt un prost mare, știi asta, James?” el a întrebat.

Ridley era suficient de înțelept ca să nu-și dea o părere.

„Sa returnez acel inel și acel document semnat în mod anonim”, a continuat Eversleigh. „Nu am vrut să-i dau umiliința de a ști că i-am descoperit secretul și i-am plătit datoria. Și nu mi-a trecut niciodată o clipă prin minte că ea va crede că vărul meu ticălos este responsabil. ”

- A crezut asta, Excelenta?

- Da, și mi-a mărturisit totul într-o scrisoare de adio la mine, răspunse Eversleigh cu reproșuri de sine vicioase în voce. - Unde s-ar fi dus, James?

- Mi-am petrecut toată după-amiază căutând în minte un răspuns, Excelenta, a spus Ridley.

„Crezi ca e la fratele ei?”

- Noi am verificat acolo, domnule.

"Ah. „Noi” suntem tu și alergătorii Bow Street, presupun? ”

"Bow-? Da, Grația voastră. Sir Peter și soția sa nu știu nimic despre ea. Nu am sugerat că ducesa a dispărut. ”

- Mulțumesc, James, răspunse sec Eversleigh. „Presupun că toată Londra va ști despre asta înainte ca lumea să fie mult mai veche.”

- Nu de la mine, Excelența voastră.

„Hmm. Cred că îi voi face o vizita ilustrului meu moștenitor, James. ”

Ridley tusea. „El este la Londra, domnule, și nu a avut contact cu Excelenta Sa astăzi. A luat masa la Watiers și a vizitat Tattersall's în această după-amiază. În prezent este la Whites, cred, domnule. ”

Eversleigh îi aruncă o privire interogativă, cu sprâncenele ridicate.

Ridley tuși din nou. - I-am promis domnișoarei Manford în urmă cu câteva zile că o voi face în așa fel să fie urmărit, Excelenta. Mi-am luat libertatea de a angaja serviciile unuia dintre lacheii mai tineri. ”

Eversleigh își privi secretarul prin monoclu. „Se pare că am o mulțime de spioni”, a comentat el. „Ar trebui, probabil, să ne angajăm la guvernului pentru a ne folosi talentele împotriva francezilor. Asta va fi

tot, James. Și, ah, adăugă el în timp ce Ridley se întoarce, „dacă gospodăria mea nu s-a prăbușit fără serviciile acelui lacheu de câteva zile, aş putea probabil să mă lipsesc de el pentru o vreme mai mult”.

Ridley înclină capul. - El va primi instrucțiunile tale, spuse el scurt și ieși din cameră.

Eversleigh a sunat din nou după valetul său.

„O lavaliera curată, John”, a poruncit el, „și bastonul meu, te rog. Spune-i bucătarului că nu voi fi acasă la cină. ”

Cinci minute mai târziu, Eversleigh ieșea din nou din casă pentru a începe sarcina plictisitoare de a vizita fiecare stație de diligență din Londra, în speranța de a descoperi un indiciu cu privire la locul unde se afla Henry. Încercă să nu se gândească unde va începe să o caute în oraș, dacă nu va găsi nicio dovadă că ar fi părăsit orasul.

\* \* \*

Henry a stat pe diligență o mare parte a zilei, deși a așteptat mult după plecarea din zori de acasă. Avea un loc în interior, ceea ce ar fi fost o binecuvântare în cele mai multe ocazii. Dar în interiorul unei diligente, presata între o matroană înzestrată din plin și un bărbat subțire îmbrăcat în haine întunecate de oraș, nu era locul ideal pentru a fi într-o zi fierbinte și sufocantă din iulie, mai ales când cineva era înfășurat într-o mantie grea și gri pentru a camufla aspectul fin al unei rochii de zi din muselină de culoarea piersicii. Henry era conștient de aplecarea către doamna grasă din dreapta ei, în timp ce bărbatul de la oraș, privind prin fereastra din stânga lui și aparent pierdut în gânduri, se aplecă în partea stângă a ei, cu coapsa lipită cu bună știință de a ei, brațul superior stergându-i pieptul ori de câte ori o scuturare în drum îi dădea scuza să se miște. Și a fost o plimbare foarte accidentată.

Henry a fost recunoscătoare când s-au oprit mai mult decât de obicei la două hanuri pe drum și a avut timp să iasă și să se întindă. Deși îi era foame la ambele opriri - nu mai mâncase nimic de la cina de la balul de seară - nu îndrăzneă să ia mai mult decât un pahar de limonadă de fiecare dată. După ce și-a plătit biletul de diligenta, îi mai rămăseseră foarte puțini bani. Și trebuit să-i ajunga până când găsea o slujba undeva. A zâmbit cu recunoștință, apoi, când doamna plinuță a împins-o dureros în coaste și i-a trecut jumătate de placintă de carne. Henry a simțit că nu a gustat niciodată ceva atât de bun în viața ei.

Singurul lucru care i-a oferit un confort în călătoria interminabil de lentă a fost planul care s-a conturat treptat în mintea ei. Îl va vedea pe Oliver Cranshawe pledând, cerșind și zvârcolindu-se în următoarele câteva zile. Răzbunarea asupra lui nu va începe niciodată să compenseze ruina căsătoriei ei și pierderea lui Marius, dar cel puțin i-ar oferi o mare satisfacție și i-ar ocupa gândurile câteva zile. Ea și-a compus în minte cuvintele pe care i le va scrie.

Era după-amiaza târziu, când Henry a terminat în cele din urmă de mers pe jos cele trei mile de la stația diligentei până la Roedean. Cât de familiară arăta casa, se gândi ea când se apropia de ușa principală. Dacă numai ușa s-ar deschide și ar putea găsi în interior pe tatălui ei și al lui Giles, gemenii și

Manny. Ce fericită ar fi! Dar poate că nu. Întotdeauna de acum înainte ar fi Marius. Amintirea lui ar împiedica-o să fie complet fericită vreodată.

Majordomul însuși i-a răspuns la ușa cand a bătut. El și menajera și câteva slugi au fost singurii care au fost ținuti permanent de Sir Peter Tallant. Alți servitori ar fi angajați din sat când familia va veni pentru vara în câteva săptămâni.

„Domnișoara Henry!” a exclamat el surprins, grăbindu-se înainte să o elibereze de valiza care începea să pară că ar fi fost încărcată cu cărămizi de aur. „Adică, Excelența voastră! Ce te aduce în Sussex? Dacă am fi știut, ne-am fi putut pregăti. Și unde este trăsura ta?” Se uită dincolo de ea în alea goală.

„Am venit cu diligenta, Trevors”, a răspuns ea, „și îmi doresc ca șederea mea aici să rămână un secret. Te rog, promiți să nu spui nimănui?”

- Bineînțeles, domnișoară Henry, dacă spui asta, o asigură Trevors. Fusesse întotdeauna favorita personalului casei. Putea să îi răsucescă în jurul degetului mic, îi plăcuse tatălui ei să spună.

Zicala sa dovedit a fi încă adevărată. În timp ce Henry stătea singura, în sufragerie, luând o cină rece, menajera se agita la etaj asigurându-se că dormitorul ei era curățat și aerisit corespunzător. Toți slujitorii au promis că nu va fi dat nimănui niciun cuvânt despre locul ei. Nu și-au pus întrebări, deși trebuie să se fi întrebat ce face fetița lor acasă la doar șase săptămâni după ce a provocat senzația locală prin căsătoria cu un duce.

Henry a așteptat până dimineața următoare înainte de a-i scrie scrisoarea lui Oliver Cranshawe pe care o planificase cu o zi înainte în diligența. Dar ea a vrut să se asigure că va merge cu diligenta de poștă din ziua respectiva, astfel încât acesta să o primească a doua zi. Ea nu dorea să stea în picioare și să aștepte veșnic. Îi plăcea să o scrie mult mai mult decât îi plăcuse să-i scrie soțului ei.

Dragă Oliver,

Ai avut dreptate, desigur. Ai spus că ar trebui să fiu obligată să văd lucrurile în curând. Văd clar că nu am altă opțiune decât să mă conformez cererilor dvs. de soluționare a datoriei mele. Propun să accept înfrângerea cu grație. Mă vei găsi la Roedean. Marius crede că voi fi în vizita o săptămână. Deci vezi că vei putea să-ți revendici noaptea cu mine fără teama de întrerupere. Dacă îmi place ceea ce se întâmplă - și încep să cred că, la urma urmei, aș putea - poate îți voi permite să îți prelungești șederea. Voi aștepta sosirea ta la fiecare oră.

A ta, etc.

Scrisoarea a fost sigilată și înmânată majordomului. El a promis să vadă că a fost dusa la diligenta de poștă cu câteva scrisori pe care executorul lui Sir Peters le-a pregătit. Niciunul dintre ei nu și-a amintit că executorul judecătoresc a ajuns la casă în acea dimineață și nu a fost informat despre secretul vizitei lui Henry. Una dintre scrisorile sale a fost un raport săptămânal despre afaceri imobiliare către Sir Peter Tallant.

Următoarea sarcină a lui Henry a fost să viziteze camera de arme a tatălui ei. Fusese un vânător avid și îi învățase pe toți cei patru copii să tragă. Au trecut câțiva ani de când Henry ținuse o pistol în mână; știa că va avea nevoie de practică. Le-a examinat pe toate și a observat că toate străluceau. Cineva din gospodărie, probabil Trevors, s-a mândrit cu păstrarea lor în stare excelentă. După multe deliberări, ea a ales un pistol de duel. Poate fi ținut și tras cu ușurință într-o mână. Ar fi mai ușor să se ascundă de persoana ei decât ar fi o armă mai mare.

A găsit muniție pentru pistol într-un sertar. A încărcat-o cu grijă, a luat o palmă de gloanțe suplimentare și a fugit în camera ei, cu pistolul strâns în cealaltă mână. Observase cu o seară înainte că pantalonii și cămășile pe care le purta mereu pentru călărie erau încă în dulapul ei. A tras acum pantalonii și a ales o cămașă albă. Și-a umplut buzunarele cu gloanțe, a împins cu grijă pistolul în centura pantalonilor, sub cămașă și a ieșit cu pași mari spre grajduri.

Regreta absența lui Jet. Se întrebă pe scurt dacă Marius îl va păstra sau îl va trimite înapoi la Roedean. Oricum ar fi, nu ar conta pentru ea. Nu avea să-l poată duce acolo unde se ducea. A ales singurul cal din grajduri care era probabil destul de rapid, l-a înșelat și s-a îndreptat spre pajiștea inferioară, care nu se afla la îndemâna casei și a cabanelor chiriașilor. Era aproape complet înconjurat de garduri vii înalte și un gard curgea și pe o parte a acestuia. Henry nu reușise niciodată să înțeleagă de ce se afla acolo. De ce utilizare ar putea fi un gard pe o parte a unui câmp?

Cu toate acestea, acum se potrivea scopului ei. A adunat câteva crenguțe cu frunze din tufișuri, le-a echilibrat pe rând deasupra unui stâlp de gard și le-a folosit pentru practica țintă. Timp de o oră, Henry a tras în crengute, variind distanța și unghiul. În cele din urmă, a fost mulțumită că ochea corect, permițând chiar și lovitura ușoară a pistolului spre stânga.

- Acum, s-ar putea să vii ori de câte ori dorești, Oliver Cranshawe, mormăi ea cu un zâmbet sumbru în timp ce se ridica din nou în șa.

\* \* \*

În dimineața următoare, Giles culegea cu umor la o farfurie de ouă și șuncă, lăsând conversația lui Peter și Marian să se spele peste cap. Se simțea îngrijorat și vinovat. Petrecuse o mare parte din ziua anterioară la casa lui Eversleigh, mergând mereu cu Manny și cu gemenii și cu acel Ridley însoțit de evenimentele care au dus la dispariția lui Henry. Cum ar fi putut fi o idioată atât de mică încât să se fi băgat într-un asemenea necaz și totul de dragul lui? Și unde ar fi putut să meargă? Singura posibilitate aparentă era Roedean, iar Eversleigh o verificase deja fără noroc. Ridley crezuse că este probabil ca ea să aibă foarte puțini bani cu ea și Betty era dispusă să jure că nu a luat nimic de nici o valoare, cu excepția inelului de safir. Iar Giles era destul de sigur că nu va vinde niciodată asta.

Nu erau decât două bucăți de confort. Una era că Eversleigh plătise cămătarul; așa că știa cel puțin că Henry nu se afla în pericol din partea lui. Cealaltă era că spionul lui Ridley raportase că Cranshawe nu se

comporta în niciun fel în afara ordinii. Era încă acasă sau își frecventa obișnuitele bântuiri. Nu avusese niciun contact vizibil cu Henry.

Dar acestea erau mici conforturi. Giles s-a înjurat acum pentru totdeauna, fiind suficient de slab pentru a accepta ajutorul surorii sale. Ar fi trebuit să fie suficient de bărbat pentru a merge la Peter sau Eversleigh și a cere un împrumut. Ar fi putut să știe că Henry nu avea acea sumă la îndemână, că ea va face ceva prostesc pentru a o obține.

Cel mai grav aspect al situației era că cineva se simțea atât de neajutorat. Nu știa unde să înceapă să caute sau unde să facă anchete. Giles făcuse câteva vizite de după-amiază la cunoștințe reciproce. Dar necesitatea de a-și face anchetele într-un mod atât de discret încât nimeni nu ar suspecta că adevărul a fost frustrant în extrem. Dorea să apuce fiecare persoană de gât și să ceară să știe dacă ea o ascundea pe Henry într-un dulap undeva. Nu știa ce va face astăzi. Părea fără rezultat să se întoarca la Eversleigh și, totuși, nu-și putea imagina să stea departe de acolo.

„Ce dracu face Henrietta la Roedean?” Spunea Peter.

Giles se uită fix, cuvintele atât de pertinente gândurilor sale încât mintea lui nu putea înțelege sensul momentan.

„Henrietta la Roedean?” A răsunat Marian.

Faptul a înregistrat în sfârșit în mintea lui Giles că Peter ținea o scrisoare într-o mână.

"Ce este asta? Stați să văd!" strigă el, apucând foaia de hârtie din mâna fratelui său.

- Giles, într-adevăr, a spus Marian, șocat.

„Evans spune că a sosit acum două zile, singură”, i-a explicat Peter soției sale.

„Cât de ciudat!” spuse Marian. „Se certase cu Eversleigh, s-ar putea să fii sigur de asta, iubirea mea. Am știut întotdeauna că Henrietta era prea indisciplinată pentru a face față căsătoriei cu un duce.”

„Da, nici el nu este bărbatul care să o ajute să-și răcorească tocurile”, a fost de acord soțul ei. „Mă mărturisesc dezamăgit de Eversleigh. Mă gândisem că este făcut din lucruri mai severe.”

- Deci, ea este acolo, până la urmă, murmură Giles. „Merit să mi se bată nasul pentru că nu am ghicit. Bineînțeles, mica ticăloasa i-ar aduce pe servitori de partea ei.”

„Acest lucru trebuie investigat personal”, a spus Sir Peter hotărât, aruncându-și șervețelul lângă farfuria goală. „Voi vedea despre pregătirea trăsorii imediat după prânz. Dragostea mea, vei avea o valiză la pachet pentru mine? Cred că voi fi departe de casă cel puțin o noapte. Îi voi scrie lui Eversleigh și îi voi spune unde își poate găsi soția ”.

- Dacă o vrea înapoi, adulmecă Marian.

- Voi veni cu tine, Peter, a decis Giles impulsiv. Și-a abandonat farfuria cu ouă încă neatinsă și și-a urmat fratele din cameră.

\* \* \*

Oliver Cranshawe plecase cu bicicleta înainte de micul dejun. Sperase să o vadă pe micuța ducesă în parc. Ea zăcea ascunsă în ultimele două zile - evitându-l, credea el. Pustoaica proasta! Credea că îl poate evita pentru totdeauna? Dacă ea nu reapărea foarte curând, el trebuia să-i facă o vizită. Și la naiba cu Marius dacă ar fi și el acolo. Cu greu putea să-l împiedice pe vărul și moștenitorul său să intre în casă.

Cranshawe a fost destul de hotărât să-și preseze avantajul. Trebuie să fie foarte aproape de a câștiga. Și ce victorie ar fi. Odată ce s-a culcat cu pustoaica, îl va informa pe Marius despre acest fapt - probabil printr-o scrisoare. El avea să meargă în Franța până când cel mai rău temperament al vărului său s-ar fi răcit. Cranshawe nu s-a păcălit să creadă că va avea o șansă într-un duel cu Eversleigh, chiar dacă ar avea alegerea armelor. Dar căsătoria ar fi distrusă. Ducele era un bărbat prea mândru ca să o ia înapoi după ce un alt bărbat o posedase, în special moștenitorul său.

Când s-a întors la el acasă, Cranshawe a aruncat cu mâna în jos prin poșta de dimineață înainte de a merge la micul dejun. Nimic altceva decât un firicel subțire de invitații; Sezonul se apropia de sfârșit. A existat o scrisoare care aparent venise din afara orașului. A luat-o cu el în sufragerie și l-a așezat lângă masa lui, în timp ce se duse la bufet pentru a-și umple farfuria cu mâncare aburitoare. Deschise scrisoarea după ce primele dureri ale foamei îi fuseseră satisfăcute.

Dintr-o dată, furculița lui Cranshawe i-a tresărit în farfurie și s-a aplecat în spate pe scaun, cu un zâmbet răspândit încet pe fața lui.

„Așadar, draga mea Henry”, a meditat el cu voce tare, „am ajuns la ultima scenă a piesei. Și prezic că va fi unul plin de viață și satisfăcător. Cred că îmi datorezi acest timp suplimentar, draga mea, deși nu voi putea profita de mai mult de o noapte. Niciodată nu a trebuit să aștept atât de mult timp pentru o femeie, dar constat că, cu cât aștept mai mult, cu atât mai mare este apetitul.”

El a dovedit că unul dintre apetitele sale, cel puțin, nu era în niciun fel stins. Și-a terminat micul dejun înainte de a ordona ca perechea de cai să fie cu hamurile pe ei imediat și să fie aduse în fața casei și perechea de cai și cabrioleta să fie gata să plece într-o oră. Înainte de a părăsi casa, a ordonat valetului său să-i facă o geantă cu haine suficiente pentru a-l ține câteva zile și un portbagaj care să fie dus la Dover a doua zi, în pregătirea unei călătorii pe continent.

Cranshawe a mers direct la casa lui Suzanne Broughton și l-a urmat pe majordomul de sus la dormitorul acelei doamne. O femeie de serviciu a răspuns la bătaia de la ușă și ar fi interzis accesul în cameră, spunând că stăpâna ei era încă în pat, dar Cranshawe și-a urmat drumul, dincolo de majordom și de ea.

„De ce, Oliver, băiatul meu drag”, a spus Suzanne, tresărită, „la ce pasiune nebună îi datorez această onoare?”

Cranshawe ignoră cămașa de noapte slabă și tăiată puțin, părul lung și gros care îi cădea în jurul umerilor și zâmbetul seducător care se răspândea pe fața ei.

„Nu am mult timp, Suzanne”, a spus el. „Renunțați la servitori, vă rog”.

Suzanne îi îndepărtă cu privirea, perechea care stătea încă în prag, și alunecă mai jos pe perne. - Ei bine, Oliver? ea a întrebat.

„Mi-am atins obiectivul,” a început el. „Draga ducese m-a invitat la casa fratelui ei din Sussex. E singură acolo. Odată ce munca din această zi s-a terminat, Suzanne, cred că îți vei găsi drumul destul de ușor înapoi în grațiile lui Eversleigh. Cine știe? Poate chiar va divorța de mica curvă și se va căsători cu tine ”.

Ea a zâmbit. - Și de ce te-ai alergat aici să-mi spui asta, Oliver? ea a întrebat.

„Vreau să-l înnebunești, draga mea”, a spus el. „Vezi-l azi și mâine. Arunca-i în ureche sugestii, sugestii simpatice, desigur, care te vor ajuta să îți atingi propriile scopuri. Desigur, nu trebuie să-i spui unde ne poate găsi. Dar cuvântul tău în urechea lui va face scrisoarea mea mai credibilă atunci când o va primi ”.

„Întotdeauna am spus că ești diavolul, Oliver;” A comentat Suzanne. „Acum văd că ești în drum spre iad.”

„Dar ce cale de urmat!” El a râs.

- Cred că îți place cu adevărat roșcata cu pistrui, spuse ea.

„Trebuie să mărturisesc că nu mă aștept să găsesc deloc neplăcut procesul de seducție”, a răspuns el.

„Du-te, ticălosule”, a îndreptat ea, „și nu-ți face griji. Marius va fi înnebunit. De fapt, atât de nebun, încât va fi obligat să caute mângâiere în brațele mele ”.

Amândoi au râs.

Înainte de ora prânzului, Cranshawe se îndrepta spre Roedean, conducându-se într-o cabrioletă rapidă. S-a oprit o singură dată pentru a schimba caii și pentru a lua niște băuturi răcoritoare.

\* \* \*

Philip era întins pe burtă pe podeaua sălii de școală, cu o mână în cușca lui Oscar. Încearcă, în zadar, să-l antreneze pe papagal să se cocoțe pe încheietura mâinii. Oscar zvâcni în interiorul cuștii sale, batând din aripi și tratând mâna care intră cu un șir de injurături.

„Oh, binecuvântează-mi sufletul, ce vom face cu acea pasăre?” spuse domnișoara Manford, care se ocupa cu curățarea cărților și a hârtiilor la sfârșitul lecțiilor de dimineață. - Găsește pătura roz, Philip.

Cleopatra torcea mulțumită pe poala Penelopei, pe scaunul ferestrei. Spatele îi era mângâiat într-un ritm foarte confortabil.

- Mă întreb unde este Henry acum, oftă Penelope.

Ca și cum ar fi răspuns la întrebarea ei, se auzi o scurtă atingere pe ușă și James Ridley intră fără invitație, fluturând în mână o scrisoare deschisă.

„Eugenia, copii”, a spus el, cu o animație neobișnuită în voce, „ea este în siguranță!”

- Henry? țipă trei voci la unison.

- Da, a spus el, ducesa este la Roedean. Sir Peter Tallant tocmai a scris pentru a-l informa pe duce despre acest fapt. ”

- Știe Excelenta Sa? Întrebă domnișoara Manford.

- Nu, mi-e teamă că nu, răspunse Ridley. „Este aproape imposibil să știm unde ar putea fi găsit. Totuși, am trimis un mesager la White, cu șansa ca el să meargă acolo la prânz. ”

S-a grăbit din nou din cameră, în timp ce cei trei ocupanți ai acesteia au început să vorbească deodată. Brutus a decis să-și adauge vocea la corul general.

Cincisprezece minute mai târziu, în timp ce domnișoara Manford și gemenii erau pe punctul de a se așeza la masa lor de prânz, James Ridley s-a repezit din nou în sala de școală, de data aceasta fără a bate doar o curtoazie.

"Binecuvântează-mi sufletul!" A spus domnișoara Manford. „Ce este, James?”

„Cranshawe este în drum spre Roedean”, a anunțat el.

Toți trei au găfâit și l-au privit cu gura căscată. Apoi, trei voci cereau toate atenția.

„Cum a aflat?” Întrebă Philip.

„De unde știi că merge acolo?” Întrebă Penelope.

„O, biata dragă ducesă, va fi în siguranță?” se plânse domnișoara Manford.

- Nu am aflat încă de Excelenta Sa, spuse Ridley, agitat. „Poate dura ore întregi pentru a-l găsi. Și nu este un moment de pierdut. Va trebui să plec eu însumi. ”

"Unde?" Întrebă domnișoara Manford, cu mâinile bătute. „La Roedean? Oh, James, ai grijă. Poate fi înarmat și periculos. Dar, da, desigur, trebuie să pleci. O, cât de curajos ești. ”

- Mă duc și eu, anunță Philip.

- Și eu, spuse Penelope.

„O, într-adevăr, fără copii”, a plâns domnișoara Manford, „trebuie să nu fiți departe de asta. Dar, desigur, draga ducesă ar putea avea nevoie de ajutorul și confortul nostru. O, dragă, mi-aș dori să știu ce să fac. ”

„Este cel mai curajos din partea voastră să fiți dispusi să plecați, draga mea Eugenia”, a spus Ridley, „și chiar cred că ar putea fi cel mai bun. Voi comanda imediat transportul cu cea mai rapidă călătorie a Excelentei Sale. Voi scrie o notă rapidă pentru a pleca la duce și sper că se va întoarce după-amiaza.

Douăzeci de minute mai târziu, trăsură era pe drum, transportând patru persoane neliniștite și - inexplicabil - trei animale de companie. Gemenii proclamaseră cu voce tare că acesta din urmă nu putea fi lăsat în urmă și domnișoara Manford fusese prea agitată ca să se certe.

Eversleigh se afla la White's de la miezul dimineții. Plecase devreme de acasă, dar se confrunta cu aceeași frustrare pe care o simțise Giles. Nu știa unde să o caute pe Henry. Nu avea piste. Seara petrecută mergând de la o stație de diligență la alta s-a dovedit ineficientă. Nu că nimeni nu o văzuse pe



Henry. Toată lumea o văzuse. Potrivit multora dintre oamenii pe care i-a chestionat, ea fusese alungată în orice direcție posibilă a busolei. Eversleigh nu bănuise niciodată că atât de multe tinere engleze aveau bucle și pistrii roșii și posedau mantii gri sau mantale imblanite verzi (cele două veșminte exterioare lipsă din garderoba soției sale) și bonete maro. Renunțase disperărat înainte de miezul nopții.

Câteva ore mai târziu, își scosese randasul din pat și îl trimisese în galop la Roedean. Părea puțin probabil ca Henry să aleagă o destinație atât de evidentă ca ascunzătoare, dar a meritat o încercare. Fusese reticent să meargă el însuși, temându-se că va rata câteva vești despre ea la Londra. Randasul se întorsese, foarte obosit, înainte de prânz cu vestea că servitorii de la Roedean văzuseră și nu auziseră nimic despre soția sa.

În restul zilei anterioare, Eversleigh petrecuse rătăcind în toate locurile posibile unde ar putea fi ea și încercând să se comporte cu aerul său obișnuit de plictiseală negrăbită în timp ce el vorbea și puneă întrebări foarte discret. Nu fuseseră deloc știri despre Henry. Căutase lacheul care îl spionase pe Cranshawe, dar fără rezultate. Nu era nimic suspect în mișcările moștenitorului său.

Acum, astăzi, nu știa ce să facă cu el însuși. Se îndreptă prin parc, își conduse calul în trap ușor pe Bond Street, privind cu îngrijorare aparentă în fiecare magazin și chiar în Biblioteca lui Hookam. În cele din urmă a mers la clubul său, recunoscând pentru prima dată lipsa de speranță a căutării sale. Dacă Henry ar fi vrut cu adevărat să se ascundă de el, ar putea rămâne ascunsă o viață întreagă și nu ar putea face nimic în acest sens. Eversleigh stătea în sala de lectură de la White's Club, privind cu disperare în fața lui. Câțiva dintre cunoscuții săi, trecând pe ușa deschisă, s-ar fi oprit pentru a face schimb de amabilități, dar au trecut pe acolo când i-au observat expresia pe față.

Un lacheu l-a găsit acolo în cele din urmă și i-a dat o notă. Eversleigh recunoscuse atât scrierea de mână, cât și parfumul care se agăța de ea și aproape că o aruncă de la el cu dezgust. Dar, în starea lui de spirit actuală, aproape orice activitate părea mai bună decât niciuna. Deschise scrisoarea lui Suzanne. Ea l-a rugat să o viziteze în acea după-amiază. Din nou aproape că a aruncat biletul în jos, dar apoi i-a atras atenția ultima frază: „Aș vrea să vorbesc cu tine - despre soția ta, Marius, te rog, vino!”

Doamna Broughton nu avea de unde să cunoască adevărata stare a lucrurilor în casa lui Eversleigh. Speră că Marius va veni mai târziu după-amiază. Nu se așteptase să-l anunțe și intrase în salonul ei la doar o jumătate de oră după ce trimisese nota (și în momentul exact în care James Ridley își trimitea propriul mesager la White). Se ridică în picioare, zâmbi călduros și întinse o mână vizitatorului ei.

„Marius”, a început ea, „a trecut mult timp”.

- Ce vrei să-mi spui, Suzanne? a întrebat el, stând chiar în ușa închisă și privind-o de sub pleoapele căzute.

„Milostiv, Marius, să nu ne grăbim așa”, a gangurit ea. „Vino și așează-te. O să sun pentru o băutură răcoritoare.”

„Ce știi despre soția mea, Suzanne?”

- Despre soția ta? repetă ea, cu o încruntare nedumerită pe față. - O, o simple fleacuri, Marius. Bârfe, fără îndoială.”

- Spune-mi, Suzanne, îl îndemnă el încet. Nu se mutase din poziția sa în fața ușii.

„Uneori poți fi cel mai necivilizat, Marius”, a spus ea. Apoi a râs în hohote. „Dar, atunci, cred că asta mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult la tine.”

Ochii lui Eversleigh sclipiră în timp ce apucă mânerul monoclului său. „Informațiile tale, Suzanne, te rog”, a spus el. „Vom renunța la jocuri”.

Se uită la el cu răceală și își ridică bărbia. „Chiar ți-ai pierdut capul pentru ea, nu-i așa, Marius?” spuse ea cu răceală. - Presupun că ar trebui să mă bucur că s-a dovedit a fi o curvă. Dar îmi pare rău doar pentru tine. Se pare că preferă un bărbat mai tânăr, dragul meu. ”

- Sunt sigur că te vei explica, spuse el, cu mâna încă lipită de monoclu.

„Oh, am auzit că Oliver Cranshawe se bucură în prezent de favorurile ei”, a spus ea, trecând spre o canapeluta cu doua locuri și așezându-se cu grație. Spatele ei abia se așezase pe perne înainte ca două mâini să se închidă ca niște benzi de oțel în jurul brațelor și a fost ridicată din nou în picioare.

"Unde este ea?" Întrebă încet Eversleigh.

„Marius, lasă-mă să plec imediat!” A ordonat Suzanne, frica fulgerându-i în ochi o clipă.

"Unde este ea?"

„Cum aș ști asta, Marius?” ea a răspuns. „Nu este acasă?”

„Se pare că știi că ea nu este”, a spus el. „Poți obține informațiile dvs. doar de la Cranshawe însuși. Îmi vei spune, Suzanne. ”

- Marius, într-adevăr, spuse ea, încercând să râdă ușor. „Te lași pe tine să devii nebun în privința fetiței. Oliver nu mi-a spus unde merg. ” Eversleigh i-a eliberat în cele din urmă umerii. El își ridică mâinile și îi înconjoară gâtul cu ele.

„Suzanne”, a spus el foarte încet, „ai fost întotdeauna o vulpe. Mi-e rușine că am răspuns vreodată la apelul tău animal. Dar nu mi-ar strica măcar să-ți strâng respirația din corpul tău chiar acum. O voi face dacă nu îmi vei spune unde îmi voi găsi soția. ” Degetele lui și-au mărit presiunea atât de ușor pe gâtul ei.

Ochii ei se umflau de groază și ea îi apucă încheieturile și îi săpă în unghii. „Sunt în Sussex, pe moșia fratelui ei”, a gâfâit ea.

Mâinile lui Eversleigh i-au părăsit imediat gâtul. Se întoarse fără un cuvânt și se îndepărtă din cameră.

„Te urăsc, Marius!” a țipat după el. „Sper că ai întârziat!” A luat o figurină de porțelan de pe masa de lângă ea și a aruncat-o spre el înapoi. S-a spart în o mie de bucăți împotriva interiorului ușii care se închidea.

Eversleigh nu a pierdut timpul întorcându-se acasă. Purta deja haine de călărie și avea calul cel mai rapid cu el. Își întoarse capul imediat spre periferia Londrei și drumul spre Sussex, înjurându-se ca era un prost că nu a mers el însuși acolo cu o zi înainte. Și el a făcut o singură oprire pe drum, dar a fost una lungă. Calul său a pierdut o potcoava pe un drum de țară deschis și a trebuit să-l conducă încet timp de

două mile înainte de a găsi o forjă și un fierar, care lucrau cu grijă minuțioasă în ciuda energiei abia dezlănțuite a animalului uman care pășea în sus și în jos în fața lui fierărie în tăcere.

## CAPITOLUL 14

Henry găsisese imposibil să se stabilească la orice activitate toată ziua. Se trezi rătăcind în permanență în camera ei, de la fereastra căreia vedea o distanță lungă pe alee. Ea spera că va veni astăzi. Se temea de gândul că va trebui să treacă din nou toate astea mâine.

Era după-amiaza târziu, când a văzut în cele din urmă o cabrioletă care apărea printre copacii de pe alee. Cu inima bătând mai repede, Henry se grăbi să coboare în salon și se afundă pe un scaun cu fața spre ușă, cu o carte în mână. Câteva minute mai târziu, Trevors a sosit cu anunțul că domnul Oliver Cranshawe dorea să o viziteze.

- Condu-l, Trevors, spuse ea; apoi, văzând că Cranshawe îl urmăse pe majordom, ea sări în picioare și zâmbi cu o primire timidă.

- Oliver, spuse ea, întinzându-i mâna, ai venit repede.

- Te-ai așteptat altfel, draga mea? a răspuns el, zâmbind orbitor în ochii ei și luându-i mâna în amândoi. A ridicat-o în timp ce a coborât capul și a sărutat palma.

„Trevors”, îi spuse Henry majordomului, care plutea dezaprobator în fundal, „aș vrea să servesc imediat o masă ușoară, te rog”.

- Imediat, domnișoară Henry? el a întrebat. „Încă nu este cina.”

„Cu toate acestea, îmi doresc”, a răspuns ea. „Aș vrea să-l iau pe verișorul soțului meu călare când este încă lumina zilei.”

Majordomul se înclină rigid și se retrase.

- Calare, Henry? Întrebă Cranshawe. „Aveam în minte alte planuri, draga mea”.

Henry îl privi plictisitor de sub gene. „Ce, Oliver”, a spus ea, „în casa de aici, unde sunt înconjurată de credincioși fideli? Știi o pajiște foarte plăcută și foarte privată din care putem număra stelele. ”

El a râs și a tras-o aspru în brațe. „La naiba cu reținerile”, a spus el, „dar îmi place ideea de a te poseda în cele din urmă sub lună și stele. Unde să mă duc, draga mea, să-mi schimb hainele și să mă împrespătez pentru tine? ”

Henry se lăsă pe spate și își ridică privirea în față. „Am pregătit camera lui Giles pentru tine”, a spus ea. „Haide, te voi duce acolo. Și eu trebuie să mă schimb într-un costum de călărie. ” Spre imensa ei ușurare, el a eliberat-o și s-a dat înapoi pentru a-i permite să meargă pe drum.

La mai puțin de o oră mai târziu, Henry și Cranshawe se aflau călare, la trap pe o pajiște joasă. Henry selectase o fustă de călărie de culoare roșiatică, deoarece avea buzunare mari care ascundeau umflătura pistolului de duel încărcat. Dar simțea că se lovea de picior în timp ce călărea.

„Nu este atât de minunat și la fel de retras cum am promis?” a întrebat ea veselă în timp ce călăreau cailă într-un singur sir, prin golul din gardul viu, în iarba împrăștiată de margarete din pajiște.

Cranshawe i-a zâmbit apreciativ și i-a urmat exemplul în timp ce cobora de pe cal și îl legă. - Într-adevăr, Henry, spuse el. „Cu greu aș fi putut descoperi un cuib de dragoste mai fermecător. Vino aici.”

Ea a râs. „Cealaltă parte va fi mai bună”, a spus ea, „departe de cai și cu o vedere mai deschisă a cerului”. Și-a ridicat fustele deasupra gleznelor și a început să alerge ușor peste iarbă. Cranshawe a urmat-o.

„Oh, ce este asta?” Întrebă Henry, oprindu-se brusc în urmele ei. A arătat spre o bucată de hârtie care flutura pe o piatră în mijlocul câmpului. - Mergi să vezi, Oliver.

„Pentru tine, în seara asta, orice, draga mea”, a răspuns el și și-a schimbat direcția pentru a salva foaia de hârtie. El a ridicat-o și a citit-o, cu spatele la Henry, în timp ce ea continua drumul său pe câmp până când a ajuns la gard.

"Ce este asta?" a întrebat el neîncrezător, întorcându-se cu hârtia în mână. S-a trezit uitându-se pe țeava pistolului ținut de un Henry cu aspect foarte hotărât.

- Citește-l mai atent, Oliver, spuse ea cu răceală. „Poate că va avea mai mult sens a doua oară”.

- Ce se întâmplă aici, Henry? a întrebat el, privind cu atenția arma. „Nu intenționezi să declanșezi acel lucru, nu-i așa?”

„Într-adevăr intenționez,” a răspuns ea, „și te-aș sfătui să stai foarte liniștiți dacă îți prețuiești viața”.

„Proasta mica!” el a exclamat. „Nu ai îndrăzni. Crima este o infracțiune gravă, știi. ”

„O, dar nu intenționez să te ucid”, a spus ea, „așa cum ai ști dacă ai fi citit mai atent nota pe care o deții. O să te împușc în braț, Oliver. Sunt o tragatoare bună, te asigur. Vei avea doar un mic semn dacă nu te miști. Dacă te miști, bineînțeles, s-ar putea să te omor din întâmplare. Ar fi păcat, nu-i așa? ”

- Aceasta este o nebunie, Henry, spuse el nerăbdător. „Știi că mai devreme sau mai târziu îmi voi face calea cu tine. De ce să-ți fie mai greu? Acum dă-mi arma. ”

Făcu un pas intenționat în direcția ei.

- Fă încă un pas, Oliver, și te voi împușca în picior, spuse Henry calm. A observat că țeava pistolului a înclinat foarte ușor în jos. „Nu vreau să trag în braț, vezi, până nu ai semnat nota respectivă”.

„Îmi vei da pistolul ăla, Henry, chiar acum”, a ordonat Cranshawe, roșu de furie, „și fii recunoscătoare dacă ajung să fac dragoste cu tine în seara asta, în loc să te bat la un centimetru de viața ta, așa cum meriți”. Dar nu s-a mișcat.

- Fii atent, Oliver, răspunse Henry, farmecul tău alunecă. Acum, dacă te uiți la această notă din mână, vei putea confirma că scrie că ai fost împușcat în braț de Henrietta Devron, ducesa de Eversleigh, în timp ce pășeai în proprietatea fratelui ei și încercai să o seduci. Vei observa, de asemenea, că există un spațiu în partea de jos pentru semnătura ta. Dacă te uiți la pământ, vei găsi un recipient cu cerneală și o pana lângă piatra care ținea în jos hârtia. Vezi, mă gândesc la toate. Acum, te rog să îl semnezi, astfel încât să putem termina toata treaba? ”

„Ești supărata”, a spus el. „Care este scopul acestui lucru, te rog?”

Henry zâmbi sumbru. - Vezi, Oliver, spuse ea, te vei întoarce la Londra cu brațul într-o curea. Ai fi ridicol pentru o lungă perioadă de timp dacă s-ar ști cum ai te-ai ales cu rana. Voi avea în puterea mea să previn sau să provoace ridicolul. ”

„Foarte îngrijit”, a declarat el, o fantomă a vechiului său zâmbet jucându-se pe buze. „Tăcerea ta în schimbul meu, nu-i așa?”

„Există un creier în spatele farmecului, văd”, a fost răspunsul pe care l-a primit.

„Nu voi semna, desigur”, a spus el, zâmbetul devenind mai ferm.

- Atunci va trebui să-ți pun un glonț în picior, anunță Henry cu răceală. „Cel stâng, cred, chiar sub genunchi.” Își ridică mâna stângă pentru a-și stabili încheietura mâinii drepte.

„Bine, drăguțule, câștigi această rundă”, a spus Cranshawe în grabă, „dar va merge cu atât mai rău pentru tine, Henry, când te voi avea în sfârșit la îndemână”.

- Poate, dar vei avea nevoie de două brațe solide pentru asta, Oliver, răspunse ea, coborând din nou mâna stângă.

Cranshawe a căutat pe jos până a găsit obiectele pe care le descrisese. A scufundat pana în recipient și și-a zgâriat în grabă numele pe hârtie, folosindu-și genunchiul ca birou.

- Iată hârtia ta, spuse el, întinzând-o în direcția ei. - O să mă întorc și o să plec, Henry. Am încredere că ai suficientă galanterie pentru a nu împușca un bărbat în spate. ”

- Încă voi ținti brațul tău drept între umăr și cot, Oliver, spuse ea, destul de neperturbată. „Desigur, este întotdeauna mai greu să lovești cu exactitate o țintă în mișcare. Te sfătuiesc să stai absolut nemișcat. ”

Din nou, mâna stângă se ridică pentru a-și stabiliza încheietura. Cranshawe a făcut ceea ce i-a spus. O transpirație rece i-a izbucnit pe față.

„Nu trage, Excelenta!” a strigat o voce frenetic din golul din gard viu. Arma a căzut câțiva centimetri în timp ce Henry, deranjata, a aruncat o privire peste pajiște pentru a-l vedea pe James Ridley care se grăbea în direcția ei, după ce descălecuse în timp ce calul lui era încă în mișcare. Oliver Cranshawe se mișcă în același moment, dar se opri din nou brusc, când ea aduse arma din nou în direcția corpului său.

„Nu te mișca!” îl îndreptă ea rece. "Domnule Ridley, ești departe de casă. Pot să vă întreb ce vă aduce aici? ”

- Am auzit în această dimineață că ești aici, Excelenta, răspunse el, grăbindu-se mai aproape. „Apoi noi am aflat că domnul Cranshawe era și el în drum aici.”

"Noi?" întrebă Henry.

Răspunsul ei a venit sub forma unui lătrat puternic din cealaltă parte a gardului viu, urmat de voci.

„Unde a dispărut?” strigă o voce înaltă, înțepătoare, care era în mod inconfundabil a Penelopei.

„În luncă, prostuțule. Sper că Trevors a avut dreptate. A spus că au venit pe aici. Să mergem, Pen. ” Vocea era a lui Philip.

„Așteptați-o pe Manny. S-a săturat să fugă ”, a strigat Penelope.

Câteva clipe mai târziu, a avut loc o nouă invazie pe teren. Brutus era în frunte. S-a repezit mai întâi la Henry într-un extaz de recunoaștere și apoi la Cranshawe, care era încă blocat, nemișcat, în mijlocul pajiștii, cu atenția fixată asupra pistolului. Brutus părea incapabil să se hotărască dacă această persoană era prietenă sau dușmană. El a soluționat problema deocamdată, aruncându-l la pământ și fixându-l pe Cranshawe cu o privire neclintită. Gâfâia puternic și mârâia din când în când.

Au urmat Philip, Penelope și o domnișoară cu aspect epuizat, Manford.

„Henry!” A tipat Penelope.

- Oh, zic, spuse Philip, o armă. O să-l împuști, Henry? ”

„O, binecuvântează-mi sufletul”, răsuflă domnișoara Manford, „ești în siguranță, dragă fată? Te rog, lasă arma. Nu este nevoie să-l ucizi pe domnul Cranshawe, într-adevăr nu există. Domnul Ridley este aici pentru a vă proteja. ”

„Haide, Henry”, a încercat Cranshawe să o convingă , cu vocea nu prea sub control, „trebuie să faci ceea ce ți se spune. Acum sunt martori, știi. ”

„Da, dar martori prietenoși”, a răspuns ea, „și nu m-am răzgândit. Vreau să transpiri și să te zvârcolești o vreme, Oliver. Poate că veți avea o idee despre ceea ce am suferit în ultimele săptămâni. Nu te apropia, te rog, domnule Ridley. Vei fi aproape de linia mea de foc, dacă o vei face. ”

- Într-adevăr, Excelenta, simpatizez cu sentimentele tale, spuse Ridley calm. „Știi multe din ceea ce te-a făcut să suferi. Dar nimic nu poate fi câștigat din vărsare de sânge și violență. Dă-mi arma. ” Întinse mâna încet, dar nu se mișcă de unde stătea, la vreo douăzeci și cinci de metri de Henry.

- Oh, James, fii atent, se plânse domnișoara Manford.

„Este destul de nebună, după cum vezi, Ridley”, a spus Cranshawe. Își recupera oarecum echilibrul. Întârzierea îndelungată părea să fie în avantajul său. Brațul lui Henry se va obosi în curând.

- Citește-le acea hârtie, ordonă Henry cu răceală.

"Ce?"

„Hârtia pe care încă o ții în mână - citește-o!” repetă ea.

- Nu fi ridicola, Henry.

"Citește!"

A urmat o pauză de câteva secunde. În cele din urmă, Cranshawe lăsă capul în jos și începu să citească.

"Mai tare!" a regizat ea.

A citit ce era scris pe hârtie cu o voce tare și clară.

„Acum, domnule Ridley, ați lua biletul de la domnul Cranshawe, vă rog? Nu prea vreau să-l împrăști cu sângele lui. ”

Ridley făcu ceea ce i se ceruse, rugând-o tot timpul pe Henry. În cele din urmă, sa mutat într-o parte și Cranshawe a fost din nou izolat în mijlocul pajiștii. Philip și Penelope stăteau de cealaltă parte a câmpului, cu una dintre mâinile domnișoarei Manford pe un umăr al fiecăruia. Henry a ajustat pistolul astfel încât să fie din nou în linie cu brațul drept al lui Cranshawe. Și-a ridicat din nou brațul stâng pentru a-și stabiliza încheietura.

„Aruncă arma, Henry!” spuse o voce rece și autoritară din golul din gard viu. Cuvintele nu au fost strigate, dar au realizat ceea ce toată agitația din minutele precedente nu reușise să facă. Pistolul a căzut imediat la pământ din degetele fără nervi în timp ce Henry și-a întors capul spre soțul ei. Cranshawe se lăsa vizibil de ușurare.

"Tu!" Spuse Henry. "Ce faci aici?"

„Presupun la fel ca toți ceilalți”, a spus Eversleigh, mergând fără grabă înainte, „privind frumusețile naturii”. Își ridică monoclul de ochi în ochi în timp ce se apropia treptat de Cranshawe.

„Oliver!” spuse el, afectând surpriza. „Nu știam că ești unul dintre admiratorii naturii.”

„Nu m-am gândit niciodată că ar trebui să mă bucur să te văd, Marius”, a spus Cranshawe, cu siguranța de sine vizibil restabilită. „Soția ta era pe punctul să mă omoare. Ar trebui să fie închisă într-o casă de nebuni. ”

Trei voci strigara in cor de pe margine.

„Nu vorbi despre sora mea așa!”

„Nu-l asculta, Excelența ta. Este un ticălos cu inima neagră. ”

„O, binecuvântează-mi sufletul, ce om rău!”

Mârâi Brutus amenințător.

- Există o scrisoare pe care ar trebui să o citești aici, Excelența, spuse Ridley calm din locul său, într-o parte a lui Henry.

- Am auzit, mulțumesc, James, răspunse Eversleigh. - Cred că ar fi o nebunie din partea mea să-mi mulțumești că ți-am salvat brațul, băiete dragă, a continuat el, îndreptându-și atenția și monoclul înapoi către moștenitorul său. „Am oprit-o pe Henry doar pentru că nu mi-aș putea nega plăcerea de a avea eu însumi de-a face cu tine.”

„Oh, nu, nu!” Exclamă Henry, furia animând-o din nou. „De ce ar trebui bărbații să obțină toată satisfacția de a-și exersa furia? Acesta este al meu! ” Se îndreptă cu pași hotărâți spre Cranshawe și, înainte ca el să vadă ce urmează și să reacționeze, își ridicase pumnul și îl băgase cu toată puterea în fața lui. Ținta ei fusese nasul lui. A ratat și s-a conectat cu un ochi în schimb. Inelul ei de safir l-a lovit chiar sub ochi.

„Vulpe mică!” Cranshawe găfâi, strângându-și o mână peste partea rănită a feței.

Din fundal se auzea un cor de urale, inclusiv unele de la Miss Manford. Brutus sări în picioare, latrând de emoție.



„Bravo, Henry!” Spuse Eversleigh încet. „Acum stai deoparte, iubirea mea”. Îi făcu semn lui Ridley să-l lase, își scoase cu grijă haina și i-o dădu secretarei.

- Iti sugerez să faci la fel, Oliver, spuse el cu amabilitate. „Cred că îți vei măsura lungimea la sol destul de curând și s-ar putea să fie ceva vărsare de sânge. Aș crede că este păcat să distrug o haină perfect bună, nu-i așa? ”

„Da, acesta este doar tipul de situație care îți place, nu-i așa, Marius?” răspunse cu amărăciune vărul său. „Iti poți arăta forța fizică superioară în fața unui public apreciat.”

- Știu că nu este stilul tău, Oliver, răspunse calm Eversleigh, desfăcându-și manșetele din dantelă ale cămășii și rostogolind mânecile la coate. „Preferi să-ți rănești adversarii prin femei și prin minciuni și înșelăciuni. Din păcate, dragă coleg, cu această ocazie nu ai de ales. ”

Cranshawe își scoase sumbru haina și o aruncă de la el. Ochii lui începeau deja să se umfle, observau spectatorii cu satisfacție.

Într-adevăr, lupta a fost dezamăgitoare când a început în cele din urmă, Philip i-a mărturisit unui public restrâns mai târziu. Primul pumn al lui Eversleigh - o lovitură dreaptă la bărbie - a produs un sunet crocant și Cranshawe a căzut înapoi. S-a ridicat din nou în picioare, dar și-a petrecut restul concursului inegal apărându-se. A reușit să pună un pumn norocos pe gura lui Eversleigh; a scos chiar sânge. Dar un pumn după altul al lui Eversleigh a fost un potențial nivelator.

Paza de slăbire a lui Cranshawe ar cădea pentru a-și proteja coastele și stomacul după ce respirația i-a fost scoasă din corp de un pumn bine plasat, iar apoi același pumn i-ar pedepsi fața și maxilarul. Când a ales să-și protejeze capul, atunci corpul său a fost lovit. Spre meritul său, nu a coborât cu ușurință a doua oară, dar, în cele din urmă, se legăna pe picioare, cu mâinile, încă ținute în pumni largi, atârând inutil de partea lui.

Eversleigh își ținea adversarul de umărul drept, în timp ce își arunca toată greutatea în spatele pumnului final, un croșeu drept rău care îl prinse pe Cranshawe drept sub bărbie și își dădu capul înapoi. Ducele și-a eliberat strânsoarea și l-a urmărit pe vărul său zdrobindu-se la pământ.

A fost o liniște curioasă printre privitori. Chiar și Brutus, stând într-o parte, gâfâia doar. Henry a rupt vraja.

„Marius, ești rănit!” spuse ea, cu vocea tremurând necontrolat și se repezi la el, se aruncă în brațele lui și izbucni în lacrimi pe umărul lui.

Un braț a venit în jurul ei. Cealaltă mână îi cuprinse capul și o ținea de el. - S-a terminat acum, Henry, murmură el liniștitor. „Ești în siguranță, iubirea mea”.

Toate celelalte au fost uitate timp de câteva minute, în timp ce Henry se lăsă să se prăbușească pe el, lăsând toată căldura fermă a lui să pătrundă în membrele ei epuizate. Ea a simțit adevărul cuvintelor lui. Nimic n-o mai putea amenința vreodată acum că Marius era aici.

În cele din urmă, zgomotele exterioare au început să pătrundă în conștiința ei și s-a îndepărtat obosită, conștientă din nou că nimic nu s-a schimbat, cu excepția faptului că era liberă de Oliver Cranshawe și că se pare că toată lumea știa despre indiscreția ei.

„Ce dracu' se întâmplă aici?” o voce nouă furioasă striga. „Sunteți cu toții nebuni? Sunt stăpân aici sau nu?”

„Zic”, a spus Giles cu admirație, „această lucrare e făcută cu manutele domniei tale, Excelența Ce splendid!”

- Nu în totalitate, răspunse modest Eversleigh. „Ochiul este opera lui Henry.”

"Serios!"

- Ar fi trebuit să o vezi, Giles, țipă Penelope. „Trebuie să aibă maxilarul rupt. Am putut auzi cum îi crăpau oasele acolo.

„Henrietta, ce se întâmplă aici?” A strigat Peter cu furie.

„Este o poveste destul de lungă”, a răspuns ea. - Ți-aș putea spune acasă, Peter?

Cranshawe începea să se agite pe pământ. Eversleigh, reînchizând cu grijă nasturii manșetelor și netezindu-și șireturile peste mâini, stătu deasupra lui până deschise ochii.

- Mă întorc la Londra mâine, Oliver, spuse el cu blândețe. „Când ajung acolo, mi-aș dori să pleci. Te-aș sfătui să rămâi în afara orașului cel puțin un an. Dacă te voi întâlni în acel timp sau dacă după acel moment îți vei lăsa ochii pe soția mea, voi face un scandal în care, de dragul onoarei, vei fi obligat să mă chemi la duel. Asta îmi va oferi alegerea armelor și voi alege săbiile. Am încredere că m-am făcut destul de clar?”

Cranshawe a aratat cu degetul cu buzele despicate și a gemut ceva neinteligibil.

- Chiar așa, dragă băiat, răspunse vărul său și se întoarse să-și îmbrace haina.

- O să-l lăsăm aici, Domnia voastră? Întrebă Ridley cu îndoială.

- Aceasta este proprietatea lui Sir Peter Tallant, a subliniat Eversleigh cu răceală. „Dacă dorește să-și extindă ospitalitatea, nu mă preocupă. Dar aș sugera ca domnului Cranshawe să i se permită să se refacă aici în liniște și să se ducă la cel mai apropiat han când se simte pregătit să călătorească. El își poate salva mândria acolo, dacă dorește, spunând că a fost jefuit de talhari.

Sir Peter nu era dornic să ofere ospitalitate unui destrălat cu reputația lui Cranshawe. Astfel, sfatul lui Eversleigh a fost urmat, iar gașca s-a întors în casă, Penelope călărind cu Eversleigh, Philip cu Giles și domnișoara Manford, roșind și protestând, cu domnul Ridley.

Două ore mai târziu, compania s-a împrăștiat în mai multe camere, pregătite în grabă de menajeră. Au luat parte la o masă la fel de repede, și au rețrăit din nou și din nou evenimentele din zilele precedente. În cele din urmă, nici gemenii nu au mai avut nimic de spus. Comentariile colorate ale lui Oscar fuseseră tăiate de pătura roz cu o oră înainte.

- Doresc să vorbesc o vreme cu Henry singur, Tallant, spuse Eversleigh, explicând de ce nu se pregătea să părăsească salonul cu toți ceilalți.

Henry s-a așezat din nou și, în curând, au rămas singuri. Și-a ținut ochii pe covorul de sub picioare.

Eversleigh își privi soția în tăcere pentru o vreme.

- Ei bine, Henry, spuse el în cele din urmă.

Și-a ținut ochii în jos. „Tu ai fost cel care a plătit cămătarul, nu-i așa?” ea a spus. „Și mi-ai răscumpărat inelul?”

„Da, Henry”, a recunoscut el, „și îmi pare rău pentru neînțelegere. Nu mi-a trecut prin minte că ai crede că nota mea a venit de la Cranshawe.”

Ea nu a răspuns.

„Te vei întoarce acasă cu mine?” el a întrebat. „Sau ești serioasă în intenția ta de a mă părăsi?”

- Voi rămâne aici, Marius, spuse ea încet.

„Aș putea întreba de ce, Henry?” Vocea lui era foarte blândă.

Ea a ezitat. „Îmi doresc doar așa”, a spus ea. „Nu am fost fericită.”

- Intelig, spuse el. „Henry, te rog, fă un lucru pentru mine. Păstrează-mi numele și permite-mi să am grijă de tine. Nu te voi obliga să trăiești cu mine sau să mă vezi, dar te rog, lasă-mă să te țin în genul de viață cu care ești obișnuită. Nu dispărea din viața mea. Când vei întâlni bărbatul pe care îl vei iubi, voi divorța de tine, astfel încât să te poți căsători cu el. Și voi avea grijă să nu fiți ostracizați din societate. Am o influență considerabilă, știi.”

„Da, știu”, a spus ea, „dar niciodată nu voi vrea să mă recăsătoresc”.

„Atunci rămâi ca ducesa mea”, a spus el, „oriunde vrei să trăiești”.

„Dar va trebui să te căsătorești din nou”, a spus ea. „Vei dori un fiu”.

- Nu, răspunse el.

Au căzut în tăcere.

- Voi pleca dimineața devreme, spuse în cele din urmă Eversleigh. „Nu trebuie să mă mai vezi. Îl voi trimite pe Ridley în câteva zile pentru a accepta orice soluție decizi.”

- Poate, spuse ea tâmpită.

- Și nu îți face griji cu privire la domnișoara Manford, a continuat el. „O voi vedea bine așezată. Cred că ar fi mai fericită să se pensioneze. Îl voi cere executorului meu să-i găsească o cabană potrivită pe moșia mea din Kent. Va avea o pensie confortabilă.”

- Mulțumesc, șopti ea. "Ești foarte amabil."

- Vino, dragostea mea, spuse el ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna. „Ne vedem în camera ta.”

„Mulțumesc”, a spus ea.

Merseră în tăcere pe scara largă a lui Roedean și până la ușa camerei lui Henry. Acolo, Eversleigh îi luă mâna în a lui, se aplecă și o sărută.

- La revedere, Henry, spuse el. "Ești tânără. Vei uita acest episod în curând și vei fi din nou fericită la fel ca atunci când te-am cunoscut. Îmi pare rău că te-am întristat, iubirea mea.”

Se întoarse și intră în propria lui cameră, care era chiar vizavi de a ei. Închise ușa ușor în spatele lui, fără să se uite înapoi.

Henry stătea de mai bine de o oră pe fereastra camerei ei întunecate. Se dezbrăcase, dar nu se culcase. Știa că nu va dormi și ura să se arunce și să se întoarcă în pat.

Cum ar suporta ea durerea? Era de zece ori mai rău decât cu trei zile înainte, când își luase rămas bun de la Marius. Atunci nu știa. Nu fusese atât de dulce și atât de trist nobil. Nu luptase doar pentru onoarea ei. Se purtase astăzi de parcă i-ar păsa cu adevărat.

Era posibil să-i pese puțin, puțin? Venise dărâmându-se din Londra călare, fără niciun bagaj - trebuia să împrumute o cămașă de noapte de la Peter. Îl lovise pe Oliver cu mult mai mult decât era necesar doar pentru a-l aduce la pământ. O ținuse și o liniștise după aceea, de parcă siguranța ei ar fi cu adevărat importantă pentru el. O rugase în seara asta să-l lase să aibă grijă de ea, deși refuzul ei de a merge acasă cu el îi oferise scuza perfectă pentru a-și spăla mâinile de ea. El îi oferise libertatea în timp ce respingea orice dorință de a fi el însuși liber. Ar putea fi salvat ceva din căsnicia lor? Ar putea oare să o îndepărteze pe Suzanne Broughton de afecțiunile sale, să-l facă să uite cum și de ce o alesese ca mireasă?

Henry sări în picioare. Ce făcea ea, plănuiind să rămână la Roedean, permițându-i lui Marius să se întoarcă la Londra și la amanta lui? Dacă a putut să se ridice suficient de nervoasă în această după-amiază pentru a-l împușca aproape pe Oliver Cranshawe și pentru a-l bate cu pumnul în față, nu avea curajul să lupte cu o simplă femeie pentru dragostea soțului ei?

Înainte ca hotărârea ei să se răcească, Henry se lăsă repede să iasă din camera ei, traversă holul și deschise ușa camerei soțului ei. A pășit înăuntru și a închis ușa în urma ei. Rămase cu spatele lipit de ea o clipă, lăsându-și ochii să se obișnuiască cu întunericul mai profund al acestei camere.

Eversleigh stătea în partea opusă a camerei, sprijinindu-se de rama ferestrei.

- Ce este, Henry? el a întrebat.

„Aș vrea să mă întorc la Londra cu tine mâine”, a spus ea.

A apărut o pauză. „Și unde îți propui să mergi când ajungi acolo?” el a întrebat.

Ea și-a ridicat bărbia. „Acasă cu tine”, a spus ea.

Se îndepărtă de fereastră și veni spre ea. Vedea că nu purta cămașă, ci doar pantalonii. "De ce?" el a întrebat.

- Să lupt pentru tine, anunță ea sfidătoare.

A râs încet în timp ce se oprea în fața ei. „Copil absurd!” el a spus. „De ce trebuie să lupți pentru mine? Cine mă amenință?”

- Suzanne Broughton, spuse ea. „Nu va continua să te aibă, Marius. Acesta este sfarsitul.”

"Intr-adevar?" întrebă el încet. „Și cine o va opri?”

„Eu sunt”, a spus ea. „Ai văzut în această după-amiază că pot lupta.”

- Raiul să o ajute pe Suzanne, mormăi Eversleigh cu fervoare. - Și ce vrei să faci după ce ai lăsat-o pe doamna cu o pereche de ochi negri, Henry?

„Sa te fac să mă iubești”, a spus ea.

„Și de ce ai vrea să mă obligi să fac asta?” el a întrebat.

„Pentru că tu ești soțul meu”, a spus ea, „și nu te voi împărți”.

- Ah, spuse el. „Și de ce ai fi atât de egoistă, iubirea mea?”

"Pentru ca te iubesc!" îi șuieră ea.

Stătea nemișcat în întuneric. - Inteleg, spuse el. - Și când ai ajuns la această concluzie, Henry?

„O, sunt sigură că te-am iubit de când am privit pentru prima oară asupra ta”, a spus ea într-o grabă. „Ești atât de disprețuitor de frumos, vezi, și am admirat foarte mult felul acesta de a reduce oamenii la dimensiune cu monoculul tau. Și când m-ai sărutat - de două ori - am urât asta pentru că m-ai făcut să mă simt ca jeleu înăuntru. Apoi, când ai făcut dragoste cu mine în noaptea aceea, am știut că trebuie să te iubesc pentru că, deși încă m-ai făcut să mă simt ca jeleu, am știut că nu îmi doresc să te oprești. Și după aceea m-am bucurat că nu te-am făcut să pleci ”.

„Ai fost, dragostea mea?” el a spus. „Acum, cum a fost că te-am atins? A fost așa? ” Amândouă mâinile lui i-au închis ușor sânii și apoi au alunecat sub brațele ei pentru a o trage ușor de el. Buzele lui au urmărit o linie de săruturi mici pe o parte a feței ei până la lobul urechii, pe care el le-a luat între dinți.

„Da, așa”, a spus ea, „cu excepția faptului că nu mi-ai mai făcut asta niciodată la ureche”.

„Poate așa, dragostea mea?” Mâinile lui rătăciră mai jos pentru a-i înconjura talia și apoi pentru a-i aduce șoldurile împotriva lui. Gura lui se mișcă peste gâtul ei, forțându-i capul înapoi și apoi ridicându-se pentru a-și revendica buzele.

Henry părea să-și revină brusc. - Nu, spuse ea, întorcându-se.

"De ce nu?" murmură: „Am crezut că ți-a plăcut, Henry. Nu poți face față jeleului? ”

- Fără jocuri, Marius, spuse ea sever. „Încă nu s-a stabilit nimic.”

"Ce păcat!" el a oftat. „Nu putem aștepta și rezolva totul mâine?”

„Nu”, a spus ea, „știu că totul este un joc pentru tine”.

„Nu-ți plac jocurile, iubirea mea?” întrebă el încet, întinzând mâna spre nasturii cămășii de noapte. „Atunci să ne luăm serios.” O mână i-a atins sânul gol și Henry a trebuit să gâfâie pentru a se controla.

„Nu ești serios, Marius”, a certat-o. „Ma faci de râs.”

„Asa fac, iubirea mea?” murmură el, cu gura din nou pe gâtul ei. Mâinile lui îi aveau deja cămașa de noapte jos de pe umeri și o relaxau pe brațe. „Am crezut că fac dragoste cu tine.”

„O”, a strigat ea exasperată, „Nu voi suporta asta, Marius!”

- Atunci va trebui doar să te culci pentru asta, dragă, spuse el liniștitor. "Ce idee buna." A ridicat-o în brațe și a depus-o pe pat, unde s-a alăturat ei după ce și-a scos pantalonii.

Se întinse lângă ea pe pat și își trecu ușor mâna pe corpul gol. „Acum, ce ți-a plăcut?” el a întrebat. "Poți să-ți amintești? A fost asta? " Se aplecă peste ea și sărută un sân, apoi celălalt. A luat un sfarc în gură și l-a mângâiat cu limba.

- O, oprește-te în clipa asta, Marius, protestă Henry. „Oh, acest lucru nu este corect”.

„Poate că nu, dragostea mea”, a liniștit el, „dar creează o senzație de jeleu minunată, nu-i așa?”

"Oh!" se plânse Henry în timp ce se ridica de pe saltea și își coborî greutatea deasupra ei.

- Tocmai am avut o inspirație, îi șopti Eversleigh la ureche. „Cred că poate asta s-a simțit atât de bine.”

El i-a despărțit picioarele de ale lui și a intrat în ea adânc. Henry gemea și se pierdea. Curând brațele și picioarele ei au fost în jurul lui, îndemnându-l să ajungă la punctul culminant care era foarte apropiat pentru amândoi. Amândoi au strigat când a venit.

Henry se smulse din brațele lui Eversleigh când se așeza pe o parte spre ea. Stătea întinsă pe spate, uitându-se la baldachinul deasupra capului. - Nu te voi lăsa să te întorci la doamna Broughton după asta, știi, spuse ea beligerantă.

„Nu-i așa, iubirea mea?” a întrebat el somnoros. „Și ce te face să crezi că vreau să mă întorc la Suzanne?”

- Pentru că ea este femeie, spuse Henry sever, și eu nu sunt. Arăt ca un băiat. Nu am șolduri frumoase și am săni mici. ”

A râs încet. — Esti obraznica, Henry, spuse el. „Nu ar trebui să menționezi sânii, ți-a spus Giles. S-ar putea să mă jenezi. ”

- Ei bine, oricum este adevărat, mormăi ea.

„Da, este, nu-i așa?” a fost de acord, surprins în voce, în timp ce se ridica pe un cot. "Uite! Fără curbe, fără umflături. Ciudat! Te-ai simțit foarte mult ca o femeie acum câteva minute. ” Se întinse din nou și închise ochii.

- Chiar și așa, te voi face să mă iubești, a insistat ea, rănită. „Te voi face să-mi arăți cum te pot ademeni și să-mi spui ce îți place”.

Deschise un ochi și o privi somnoros. — Poarta-ți întotdeauna boneta în public, spuse el cu blândețe. - Pot să dorm acum, Henry?

"Nu!" spuse ea hotărâtă. „Mai întâi vei promite să renunți la doamna Broughton.”

„Promit, promit”, a fost de acord blând.

„Nu, adică chiar promiti”.

"Ah. Promit, într-adevăr, atunci. ”

„Ești destul de absurd”, l-a certat. „Vrei să fii serios?”

„Ce, din nou?” a întrebat el, privind lasciv către ea în pat.

Henry se trânti peste o parte și se întinse cu fața de la el, privind în întuneric. Curând, ea a conștientizat căldura corpului său aproape în spatele ei. Un braț îi înconjura talia.

- Henry, spuse el încet împotriva buclelor ei, ce copil gelos ești. Nu am iubit-o niciodată pe Suzanne. Nu am mai atins-o din ziua în care te-am întâlnit, cu excepția faptului că aproape am sugrumat-o în dimineața asta, când ea nu-mi spunea unde ești. Nu știi că te iubesc mai mult decât este bine pentru mine? ”

„Nu iti bate joc de mine!” se răsti ea.

Brațul din jurul ei se strânse și el o rostogoli pe spate și în corpul lui. „Fetiță prostută plină de pistrui!” a spus el. „Cum aş putea să nu te iubesc? Când ai intrat pentru prima oară în fața mea la acel bal de debut trist, m-ai dat jos de pe picioare. Am fost complet fermecat și am fost de atunci. Nu știi cum mi-ai dat lumea peste cap? Mi s-a părut destul de evident. Te-am urmărit în jurul fiecărui eveniment social din acest sezon infernal ca un câine de companie doar pentru că am izbucnit cu mândrie să te arăt ca fiind a mea. ”

„Dar pariul acela?” întreabă ea cu îndoială.

„Ah, știi despre asta, nu-i așa?” el a spus. „Ei bine, touche, dragostea mea. Dar al tau? ”

- O, spuse ea. „Ei bine, asta nu a făcut nicio diferență. Te-am iubit indiferent de pariu. ”

„Și eu te-am iubit indiferent de pariu”, a spus el.

"Într-adevăr?"

"Într-adevăr. Și voi adăuga acest lucru. Cred că a fost cel mai norocos pariu dublu făcut vreodată, dragostea mea. ”

"Oh."

- Acum, mă lași să dorm, Henry? întreabă el obosit, privind-o printr-o pleoapă pe jumătate închisă. „Am trăit o viață de celibat de atât de mult timp - cu o excepție memorabilă - încât mă tem că va trebui să iau din nou această căsătorie foarte treptat pentru o vreme. Înaintez în vârstă, știi. ”

- Nu, spuse ea. „Vreau să încep să aflu ce îți place. Este asta? ” Ea s-a aplecat peste el și a suflat un sărut ușor pe gâtul său, unde i s-a alăturat umărului.

„Strengarito”, a comentat el. „Ar fi trebuit să te las să-l împuști pe Cranshawe și să fiu transportat la Newgate.”

Mâinile dure de fier i-au apucat brusc șoldurile și ea s-a trezit ridicată și depusă deasupra corpului său.

„Asta s-ar putea dovedi moartea mea, dragostea mea”, a oftat el, „dar îți voi arăta”.

"Absurd!" murmură ea în urechea lui.

